

First love

Contents

First love	1
1. Phần 1 - Chương 1-2-3	2
2. Phần 2 - Chương 1-2-3	13
3. Phần 3 - Chương 1-2-3-4	19
4. Phần 4 - Chương 1-2-3-4	24
5. Phần 5 - Chương 1-2-3-4	30
6. Phần 6 - Chương 1-2-3-4	36
7. Phần 6 - Chương 5-6-7-8	43
8. Phần 7 - Chương 1-2-3-4	50
9. Phần 7 - Chương 5-6-7-8-9	56
10. Phần 8 - Chương 1-2-3	65
11. Phần 8 - Chương 4-5-6	70
12. Phần 9 - Chương 1-2-3-4	74
13. Phần 9 - Chương 5-6-7-8-9	80
14. Phần 10	86
15. Phần 11	98
16. Phần 12	106
17. Phần Vĩ Thanh + Ngoại Truyện	113

First love

Giới thiệu

Thưở đầu đời thì sẽ không biết yêu? Không. Tình yêu thưở ban đầu gọi là Tình yêu đầu tiên, đó là tì

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/first-love>

1. Phần 1 - Chương 1-2-3

Phần 1 – Tốt nhất không gặp nhau, như thế sẽ không phải yêu nhau

Bắc Kinh quá rộng lớn, đi đến đâu cũng cảm thấy rất xa, nhớ đến ai cũng cảm thấy rất xa. Do đó Ôn Tĩnh cứ luôn thử không nhớ đến Đỗ Hiểu Phong, cố tình mang tình cảm 7 năm đó nén lại thành một viên đá bé tí, vứt qua phía bên kia thời gian. Khi nói chuyện với người khác, cô cũng chỉ cười nhẹ một cái. Nhưng cô biết rằng, rõ ràng không phải thế.

(1)

Ôn Tĩnh nằm trên giường, nghe hết bài “Bắc Kinh chào đón bạn” mà cô chỉ làm chuông báo thức, rồi mới lè mề bò dậy.

Hôm nay là ngày cuối tuần, tuần trước các bạn học thời phổ thông đã đưa thông báo trên “Mạng nhân nhân” (1 trang web của TQ, tựa như facebook), hẹn hôm nay gặp nhau, nghe nói đây là lần họp đầy đủ rất hiếm có, nghĩ lại cũng phải, ngay cả một người đã nhạt dần trong tâm trí của bạn bè như cô mà cũng được gửi thông điệp đến, chứng tỏ buổi gặp mặt này đích thật là rất có quy mô.

Vốn dĩ Ôn Tĩnh không muốn đi, so với việc cùng bạn học cũ nhớ lại chuyện xưa, cô muốn ở nhà ngủ một giấc hơn. Cô không có nhiệt tình như Tô Tô, làm việc rất cực nhọc, cộng thêm thời gian chen chúc trong tàu điện ngầm, mỗi ngày Ôn Tĩnh có ít nhất 12 tiếng đồng hồ là ở bên ngoài. Thủ đô Bắc Kinh to lớn với đầy những dấu tích lịch sử mà bấy lâu nay được cô xem là niềm tự hào, giờ đây lại trở thành một gánh nặng.

Bắc Kinh quá lớn rồi, đi đến đâu cũng cảm thấy rất xa, nhớ đến ai cũng cảm thấy rất xa. Do đó Ôn Tĩnh cứ luôn thử không nhớ đến Đỗ Hiểu Phong, cố tình mang tình cảm 7 năm đó nén lại thành một viên đá bé tí, vứt qua phía bên kia thời gian. Khi trò chuyện với người khác, cũng chỉ giả vờ xem đó là niềm si mê ngây ngô của thời niên thiếu, nhoe nhoét môi cười nhẹ, rồi cảm thán hai tiếng phải chi đời người chỉ như lúc mới gặp.

Nhưng cô biết, rõ ràng không phải.

Ôn Tĩnh và Đỗ Hiểu Phong mới chia tay năm ngoái, họ bắt đầu quen nhau vào năm lớp 11, lúc chia tay thì cũng đã ra xã hội làm việc 2 năm. Khi Ôn Tĩnh đùa rằng hay là tranh thủ ngày tổ chức Olympic đám cưới luôn thể, Đỗ Hiểu Phong đã thích người khác. Rất bất lực, rất tàn khốc, nhưng đó vẫn là việc mà biết bao người đã từng trải qua, để đến khi tìm Tô Tô ra tâm sự, Ôn Tĩnh thật sự không nói được lời nào nữa. Bao nhiêu tính từ tươi đẹp như đau buồn, xót xa, ai oán kết hợp lại với nhau, cũng chỉ để hiển thị một sự thật đơn giản: Đỗ Hiểu Phong không yêu cô nữa, anh đã thích người khác, và đã đá cô.

Ôn Tĩnh đã gặp qua cô gái đó, không thể nói là rất xinh đẹp, nhưng rất dễ thương, rất hay cười, thích nhảy nhót quanh Đỗ Hiểu Phong khi dạo phố cùng anh, lúc thì ở bên trái, lúc thì qua bên phải. Ôn Tĩnh đứng nhìn họ từ xa, nghĩ thầm, ồ, hiện giờ anh ấy thích kiểu con gái như thế à, sau đó quay lưng rời khỏi.

Cô nhìn thấy họ khi đứng nấp ở gần nhà Đỗ Hiểu Phong, phía ngoài căn hộ có một bụi hoa đình hương, sau khi tốt nghiệp ra thuê nhà, Đỗ Hiểu Phong đã nhắm ngay vào nơi này, anh nói mùi hương của đình hương

rất giống mùi hương của Ôn Tĩnh, sống ở đây mỗi ngày đi ngang qua bụi đình hương này đều có thể nhớ đến cô.

Nhưng giờ đây, Ôn Tĩnh đứng nấp ngay sau bụi đình hương đó, nhưng Đỗ Hiểu Phong lại không hề phát hiện ra cô. Anh chỉ nắm tay bạn gái mới của mình, lấy chìa khóa ra, mở cửa nhà. Móc khóa anh sử dụng vẫn còn là con CS cũ, là của Ôn Tĩnh mua tặng anh.

7 năm tình cảm không cho cô dễ dàng buông tay như vậy, lúc đó Tô Tô ra chủ ý cho cô, mỗi ngày đều lên MSN gửi cho cô những bài viết làm thế nào đánh bại kẻ thứ ba giành lại bạn trai để cô tham khảo. Nhưng khi nhìn thấy những đau khổ khác nhau của người khác, Ôn Tĩnh chỉ cảm thấy như chính mình đã trải qua, cùng họ rơi vài giọt lệ, rồi thì mắng theo “Tiểu tam năm nào cũng có, gần đây đặc biệt nhiều.”

Ôn Tĩnh cũng rất muốn bảo vệ tình yêu của mình, nhưng khi nhìn thấy cô gái đó, cô đã từ bỏ ý định. Bảo cô phải làm thế nào? Đội nón lưỡi trai, mặc áo thun màu chói lòa, quần bảy phân, nhảy qua nhảy lại bên cạnh Đỗ Hiểu Phong? Làm cho mình đáng thương một chút, lợi dụng lương tâm và lòng từ bi của Đỗ Hiểu Phong? Hay là lấy lý do làm lần cuối cùng, sau đó cố tình để cho cô gái đó nhìn thấy? Những thứ này không chừng sẽ có hiệu quả đối với Đỗ Hiểu Phong, nhưng bản thân Ôn Tĩnh lại không chịu nổi.

Đỗ Hiểu Phong là mối tình đầu của cô, cô đã dành trọn tất cả những mộng ước tươi đẹp của mình vào anh. Do đó, cái mà Đỗ Hiểu Phong phá vỡ, không chỉ là 7 năm quyến luyến của họ, mà còn là tình cảm êm dịu trong trái tim cô, đây là mãi mãi cũng không thể tìm lại được. Vốn dĩ Ôn Tĩnh cảm thấy tình yêu đầu đời cũng giống như hạt thủy tinh vậy, bất kể sau này có trải qua tình yêu như thế nào, cũng vẫn sẽ phát ra luồng sáng mãi không tắt lịm, nhưng giờ đây cô đã biết, đó chẳng qua là giọt nước mà mình nâng niu trong tay, hễ buông lỏng một chút, thì sẽ không còn nữa.

Hoặc giả ai ai cũng hưởng thụ tình yêu đầu đời, bất kể thành công hay thất bại, bất kể trải qua nỗi ngượng ngùng ra sao, bất kể người đó trở thành thế nào, thì nhiều năm sau, vẫn sẽ mỉm cười khi nhắc lại, không thể nào quên. Tô Tô chính là như thế, cô cứ thích nói về Mạnh Phàm, đó cũng là bạn học cùng lớp của họ, là một chàng trai rất thanh tú, rất yên tĩnh, mối tình đầu của anh chính là Tô Tô, nhưng Tô Tô lại không đến với anh. Lúc đó Tô Tô thích một bạn nam đặc biệt vui tính, một tiền đạo của đội bóng đá trường, họ đặt biệt danh cho anh là “Túc cầu tiểu tướng”.

“Lúc đó Mạnh Phàm đã rất nhiều lần hỏi Ôn Tĩnh số điện thoại của mình, đúng không?” Đôi mắt Tô Tô sáng rõ lên khi nhắc đến đoạn này, mang theo sự nghịch ngợm vốn có của cô, trông vẫn như một tiểu cô nương mười mấy tuổi vậy.

“Phải đó.” Ôn Tĩnh luôn rất phối hợp câu hỏi của cô.

Mắt Tô Tô đầy tình cảm, nét mặt mãn nguyện, cô cười nói: “Nhưng bạn ấy lại chưa gọi cho mình lần nào hết, chỉ có vài lần, mình bắt máy lên nhưng đầu dây bên kia không nói gì cả, nhất định là bạn ấy. Mạnh Phàm chính là thế, bạn ấy quá mắc cỡ rồi, nếu không không chừng mình và bạn ấy đã quen nhau rồi! Haiz, thật ra rất nhiều bạn gái khác trong lớp thích bạn ấy, phải không?”

“Phải đó.” Ôn Tĩnh đáp.

Đoạn đối thoại này đã lặp lại rất nhiều lần rồi, Ôn Tĩnh biết, tiếp theo đây Tô Tô sẽ bắt đầu kể chuyện của túc cầu tiểu tướng, và cô vẫn sẽ nói thêm rất nhiều lần “Phải đó.”

Và đương nhiên, Tô Tô cũng rất phối hợp Ôn Tĩnh.

“Bạn ấy hạnh phúc nhất rồi! Đỗ Hiểu Phong chính là mối tình đầu của bạn ấy! Mối tình đầu duy trì cho đến bây giờ, tuyệt đối là một kỳ tích! Đúng không?” Mỗi lần Tô Tô đều phải tỏ vẻ ‘chuyện khó tin nhưng có thật’ như thế, những người xung quanh cũng nhất định sẽ phụ họa theo với nét mặt ngưỡng mộ. Kết quả là khi đến phiên Ôn Tĩnh nói về mối tình đầu của mình, cô cũng chỉ có thể nói “Phải đó”.

Nhưng Ôn Tĩnh rất mãn nguyện, bấy lâu nay cô vẫn rất mãn nguyện với tình yêu đầu đời của mình. Người đầu tiên mình thích, chính là người cuối cùng của mình, mối tình hoàn mỹ như thế ngay cả bản thân Ôn Tĩnh cũng cảm thấy không thể tin, để rồi dần dần quên mất những vấn đề đã sản sinh ở phía sau thời gian. Vì thế, mặc dù cô cũng rất muốn nói cho mọi người nghe về Đỗ Hiểu Phong, giống như Tô Tô đã nói về Mạnh Phàm và túc cầu tiểu tướng, nhưng mỗi lần đều bị Tô Tô giành trước giúp cô dùng vài lời ngắn gọn tóm tắt hết truyện, song cô cũng vui vẻ phối hợp. Dẫu sao thì mối tình đầu của người khác đều chỉ còn lại câu chuyện, của cô lại là sự thật vẫn đang tiếp diễn.

Giờ đây tình yêu đầu tiên của cô cũng đã trở thành câu chuyện, nhưng mãi mãi cô cũng không kể cho bất kỳ ai nghe câu chuyện này. Bởi vì, quen nhau đến độ tuổi không còn nên được gọi là mối tình đầu nữa mới kết thúc, thì đã không còn là câu chuyện nữa, mà là một trò cười ngượng ngùng.

Ngay trong lúc đang đắm chìm trong những chua chát này thì Tô Tô đã gọi đến. “Ôn Tĩnh, dậy rồi chứ? Đừng đổi ý nha! Đã nói là đi đó, bạn không đi những người khác nhất định sẽ lại nói, nói Đỗ Hiểu Phong bỏ bạn, bạn sụp đổ không đứng lên lại được, không thể đối mặt với hắn nữa.”

“Làm gì có, chỉ là đang chọn quần áo.” Ôn Tĩnh ngồi dậy, tìm đại một cái có.

“Vậy thì được! Mặc đẹp một chút! Lần trước tội mình có đến Yansha mua cái váy đó, mặc cái đó đi!” Tô Tô tự ra chủ ý.

“Được, được.” Ôn Tĩnh vừa cười vừa cúp máy.

Cô mở tủ quần áo ra, kiểm chiếc váy Ports đó, khá đắt đấy, những hai ngàn đồng, đó là chiếc váy cô đã cần rằng mua về khi mới chia tay. Ôn Tĩnh mặc nó vào, kéo dây lên, soi gương, bất giác bật cười. Phần eo đã rộng đến hơn hai tấc, một năm nay cô đã ốm đến vậy sao, quả nhiên là trong tương tự, áo quần dần rộng.

Ôn Tĩnh cởi bỏ váy ra, chọn cho mình một chiếc áo cánh dơi thông thường. Thật ra hôm nay cho dù cô có biểu hiện ra như thế nào thì cũng là đang nói dối mà thôi, những lời của Tô Tô mới là sự thật: Đỗ Hiểu Phong bỏ cô, cô sụp đổ không đứng lên lại được, không thể đối mặt với anh.

Ôn Tĩnh có hơi hối hận nhận lời Tô Tô để tỏ rõ sức mạnh rồi.

First Love – Phần 1 (2) Tác giả: Cửu Dạ Hồi Dịch: Gia Gia

(2)

Ôn Tĩnh đến muộn một chút, chưa kịp bước vào phòng riêng thì đã bị Tô Tô ra đi toilet kéo lại.

“Bạn mặc như vậy sao?!” Tô Tô kinh ngạc kéo tay áo của Ôn Tĩnh lên nói.

“Sao vậy, cũng được mà?” Ôn Tĩnh bật cười đánh tay Tô Tô xuống.

“Mình phục bạn luôn rồi! Kiểu nào cũng phải trang điểm một chút chứ!” Tô Tô tròn mắt nhìn trần nhà.

“Giống người vợ bị ruồng bỏ?” Ôn Tĩnh chỉ là muốn nói đùa, nhưng trái tim lại bất giác thấy khó chịu.

Tô Tô không nhìn ra được sắc mặt của Ôn Tĩnh, cô thành thật gật đầu, rồi kéo Ôn Tĩnh vào nhà vệ sinh.

Bước trên hành lang chật hẹp, ma sai quỷ khiến thế nào đó, Ôn Tĩnh chợt hỏi: “Anh ấy đến chưa?”

“Đến rồi.” Tô Tô mở cửa phòng vệ sinh nữ ra, quay đầu qua nói: “Yên tâm, chỉ đi một mình, không có gia quyến.”

Ôn Tĩnh thở phào theo tiềm thức, nước đã ngập đến cổ rồi cô mới biết, bản thân không có kiên cường như mình đã tưởng. Đau khổ rất gần, yêu đương quá xa, khi còn chưa chỉnh lý đàng hoàng tâm trạng của mình, đích thật là gặp nhau chỉ bằng tưởng nhớ.

Tô Tô đưa túi trang điểm cho Ôn Tĩnh, nhìn cô vẽ lông mi một cách thông dong, Tô Tô nói: “Đỗ Hiểu Phong không thay đổi gì nhiều, vẫn như thế, nhìn thấy mình hắn có hơi ngượng, lúc chào mình cũng không dám ngẩng đầu lên, hắn sợ mình mắng hắn.”

“Anh ấy không sợ.” Ôn Tĩnh bậm bậm môi rồi nói, “Sợ thì anh ấy đã không đến.”

“Tại sao? Haiz, thoa thêm son bóng vào.” Tô Tô lấy cây son bóng hiệu Shu Uemura đưa cho Ôn Tĩnh.

“Tình nhân cũ mà có sức mạnh lớn như vậy thì làm gì còn là tình nhân cũ?” Ôn Tĩnh nói nhạt nhẽo.

“Cái đó khác! Bạn là mối tình đầu của hắn mà!” Tô Tô không chịu thua mà nói.

“Mối tình đầu của tụi mình, đại khái là đã kết thúc vào năm 17 tuổi rồi.” Ôn Tĩnh xoay nắp son lại, nhìn nhãn hiệu Shu Uemura, cô cười nói: “Bắt đầu từ khi nào mà bạn dùng mỹ phẩm cao cấp thế này thế?”

“Hôm qua.” Tô Tô chớp chớp mắt nói, “Họp nhóm bạn bè là nhất định phải bỏ vốn thôi, ăn diện của nữ sinh lớp chúng ta hôm nay gộp lại, tuyệt đối đủ mua một chiếc Polo!”

“Xe phái nữ?” Ôn Tĩnh bật cười.

“Đúng, nhưng mà bạn thì...” Tô Tô xem xét Ôn Tĩnh từ đầu đến chân, “Chỉ đủ cống hiến cái tay lái.”

Ôn Tĩnh nhéo Tô Tô một cái, hai người bật cười, nắm tay nhau cùng ra ngoài.

“Hôm nay có lẽ Mạnh Phàm cũng sẽ đến!” Tô Tô nói với vẻ mơ mộng.

“À, hình như từ sau khi tốt nghiệp thì không gặp lại bạn ấy nữa, bạn ấy đang làm gì vậy?” Ôn Tĩnh nói mà tâm đã không còn ở nguyên vị nữa, đã ngày càng đến gần căn phòng đó, cô lại bắt đầu thấp thỏm rồi.

“Làm trong phòng tạp chí đó! Bạn quên rồi sao? Lần trước họp mặt có nói rồi mà, mình còn cố tình mua một quyển tạp chí của họ để xem nữa!” Tô Tô kinh ngạc trước mức độ mau quên của Ôn Tĩnh, “Có một bài du ký của bạn ấy viết, giới thiệu về đảo Nam Á, cậu còn khen văn phong của bạn ấy mà!”

“À, phải.” Ôn Tĩnh ngơ ngác nhìn nắm cửa tròn xoe, họ đã đi đến trước cửa phòng, Ôn Tĩnh cảm thấy nhịp tim của mình rõ ràng đến không thể che giấu.

“Hôm nay bạn ấy mà có đến, mình sẽ hỏi bạn ấy đảo Nam Á chơi có vui không, nhất định là bạn ấy sẽ giật mình, không ngờ là mình sẽ đọc bài viết của bạn ấy!” Tô Tô vừa nói vừa mở cửa ra.

Ngay trong giây phút cửa phòng hé mở, Ôn Tĩnh cảm thấy cảnh tượng trước mắt như một thước phim quay chậm trong phim điện ảnh. Khác với ánh đèn vàng ngoài hành lang, bên trong ánh sáng rực rỡ, chiếu rọi ra ngoài, thậm chí khiến cô không thể không nhú mắt lại. Tiếng cười nói đồng loạt ủa ra, quả thật là rất đông người, chiếc bàn tròn lớn ở giữa phòng đã chật kín, những gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ. Song chính trong quần người này, dấu cho Ôn Tĩnh không hề muốn, nhưng cô vẫn đã nhìn thấy Đỗ Hiểu Phong đầu tiên.

Có lẽ Đỗ Hiểu Phong đã nhìn thấy cô, cũng có lẽ là không. Thời gian ánh mắt họ giao nhau quá ngắn, đến mức không cách nào xác định, họ có thật sự có một giây phút cõn con nào là nhìn về nhau chưa.

Bạn bè rất nhiệt tình chào hỏi Ôn Tĩnh, cô cười đáp lại mọi người, lớp trưởng sắp xếp cho thêm chỗ ngồi. Đa phần mọi người có mặt đều biết họ đã chia tay, nên cũng không còn ép Ôn Tĩnh và Đỗ Hiểu Phong phải ngồi cạnh nhau như lúc trước nữa, Ôn Tĩnh đi ngang qua Đỗ Hiểu Phong, ngồi bên cạnh Tô Tô, giữa họ, cách nhau ba người.

“Ôn Tĩnh chẳng thay đổi chút nào cả!” Các bạn nữ chí chóc nói với nhau.

“VẬY Ạ?” Ôn Tĩnh cười nhạt nhẽo. Lời nói như thế không thể nói rõ có phải đang khen hay không, có lẽ là nói cô trông có vẻ còn nhỏ, vẫn như lúc còn đi học, nhưng con gái đã hai mươi mấy tuổi, thế nào cũng phải xinh đẹp hơn chẳng?

“Đỗ Hiểu Phong thì đã đẹp trai hơn đấy!”

Đỗ Hiểu Phong cười, Ôn Tĩnh nâng ly trà lên, rất tự nhiên, nhưng trái tim lại có hơi run lên.

Quả nhiên, cô không thay đổi, nhưng anh đã thay đổi rồi. Người bước ra sớm hơn, luôn luôn thoải mái hơn.

Lớp trưởng đi qua một góc nghe điện thoại, sau đó trở về chỗ ngồi và nói: “Tiêu Lỗi còn đang trên đường đến, nó nói sẽ tới muộn, bảo chúng ta đừng đợi nó ăn nữa, lát nữa sẽ gặp chúng ta ở bên KTV.”

“VẬY CÒN MẠNH PHẠM?” Ôn Tĩnh hỏi, cô biết Tô Tô nhất định rất muốn nghe tin tức về Mạnh Phàm, nhưng bản thân lại không dám hỏi.

“CHẮC LÀ CŨNG ĐẾN, MÌNH KHÔNG LIÊN LẠC ĐƯỢC VỚI BẠN ẤY, BẢO TIÊU LỖI BÁO TIN RỒI.” Lớp trưởng nói. Tô Tô nhìn Ôn Tĩnh một cái với ý cảm kích, nhưng cô còn chưa kịp thu lại thần sắc vui mừng của mình thì đã bị điểm danh rồi.

“MÌNH NHỚ BAN ĐẦU MẠNH PHẠM THÍCH TÔ TÔ ĐÚNG KHÔNG!” Mọi người phá lên cười, gò má Tô Tô ửng hồng: “ĐỪNG CÓ NÓI BẬY!”

“LÀM GÌ CÓ NÓI BẬY! MỐI TÌNH ĐẦU CỦA MẠNH PHẠM CHÍNH LÀ BẠN! LÚC ĐÓ CẬU ẤY SUỐT NGÀY XIN MÌNH SẮP XẾP CHO HAI NGƯỜI TRỰC NHẬT CHUNG!”

Lớp phó vệ sinh đứng ra chứng minh, khi Tô Tô và Mạnh Phàm trực nhật, Ôn Tĩnh sẽ ngồi trong lớp học đợi họ. Giờ đây cô còn có thể thấp thoáng nhớ ra cảnh tượng lúc đó, hoàng hôn rọi vào phòng học một màu vàng mơ ảo, rèm cửa bị gió thổi phất phơ, đại khái là vì có hơi mắc cỡ, Mạnh Phàm và Tô Tô đứng ở hai đầu cửa bảng đen, lau bảng một cách rất không tự nhiên. Động tác của hai người rất chậm, vừa lau vừa từ từ đến gần nhau. Có nhiều lúc, vì quá chú tâm vào động tác của đối phương mà họ bất cẩn làm rơi hộp phấn, cả hai vội vàng nhặt lên, Ôn Tĩnh thấy thế bèn ngồi cười lên.

Mọi người càng chọc nhiều hơn, Tô Tô ứng phó không lại, nhưng đằng sau ánh mắt xấu hổ kia lại tỏa ra một ý cười âm ỉ, dịu dàng. Ôn Tĩnh có hơi ngưỡng mộ Tô Tô.

“TÔ TÔ, SAO CẬU LẠI THÍCH TÊN ĐÁ BANH LỚP 2 THẾ? MẠNH PHẠM CHỜ CẬU CẢ 2 NĂM TRỜI ĐÓ!”

“Mình đâu có biết bạn ấy thích mình....” Tô Tô ậm ừ nói.

“Sao lại không biết! Cả lớp đều biết Mạnh Phàm thích bạn!”

“Bạn ấy đâu có nói với mình đâu!” Tô Tô biện minh.

“Mạnh Phàm quá trầm lặng rồi! Tiếc thật, nếu không hai bạn thành một cặp thì hay biết mấy!”

“Thì đó! Lờ cho tên lớp 2 kia rồi!”

“Sao lớp chúng ta lại chẳng có đôi nào thành hết vậy!”

“Có mà! Chẳng phải Đỗ Hiếu Phong và Ôn Tĩnh đều là mối tình đầu sao!”

Mỗi người một câu đột nhiên phun ra một lời làm tiếng nói im bật, mọi ánh nhìn đều lũ lượt quay sang Đỗ Hiếu Phong và Ôn Tĩnh. Đỗ Hiếu Phong nét mặt như đang trầm tư, còn Ôn Tĩnh thì... lần này cô thật sự không biết phải lấy gì để che giấu rồi.

Song ngay trong lúc Ôn Tĩnh vò đầu bứt tóc suy nghĩ làm cách nào để thoát khỏi tình cảnh ngượng ngùng này thì Đỗ Hiếu Phong đã lên tiếng, anh hớp một ngụm trà, khi đặt ly xuống đã vô tình va vào mảnh kiếng xoay trên bàn, phát ra một âm thanh nhỏ.

“Không phải.” Đỗ Hiếu Phong từ tốn nói, “Mối tình đầu của mình không phải Ôn Tĩnh.”

First Love – Phần 1 (3) Tác giả: Cửu Dạ Hồi Dịch: Gia Gia

(3)

“Đâu phải bắt buộc là hai người quen nhau luôn thì mới được gọi là mối tình đầu, yêu thâm cũng tính vậy! Hôm nay mình xin thẳng thắn, lúc học quân sự mình đã lên thích Lưu Hân Nhiên! Vốn dĩ định bày tỏ rồi, kết quả lại bị tên Tiêu Lỗi giành trước một bước! Đấy, cuối cùng nó cũng đâu thành công, còn làm cản trở mình, nói không chừng bây giờ cũng không biết là ai với ai ấy chứ!” Đỗ Hiếu Phong cười nói như đang đùa.

Mặt của Lưu Hân Nhiên lập tức ửng đỏ, nhóm con trai bắt đầu ồ lên, bắt hai người cụng ly cho bằng được. Đỗ Hiếu Phong cũng không e dè, nâng ly lên tới trước mặt Lưu Hân Nhiên, Lưu Hân Nhiên đón lấy ly, ngón tay của hai người bất cẩn chạm vào nhau, cả nhóm lại phá lên cười.

Ôn Tĩnh cũng cười cùng mọi người, phảng phất những gì đang xảy ra trước mặt không hề liên quan đến mình. Song phía sâu trong đôi mắt của cô lại không che giấu được nỗi tuyệt vọng băng lạnh, hóa ra người lui ra chậm hơn sẽ phải bị trọng thương, hóa ra nút thắt bao năm nay chỉ là tâm bệnh của một mình cô, hóa ra cô không có tư cách oán trách, hóa ra, cô căn bản không phải là mối tình đầu của anh.

Ôn Tĩnh chưa hề hỏi Đỗ Hiểu Phong về vấn đề tình yêu đầu tiên, cô chỉ biết Đỗ Hiểu Phong chưa từng có bạn gái, cô là người đầu tiên của anh, anh cũng là người đầu tiên của cô. Có lẽ chính vì cái chữ “đầu tiên” đặc biệt và mới mẻ này, khiến cho Ôn Tĩnh tin rằng họ là mối tình đầu của nhau.

Đỗ Hiểu Phong lúc xưa không hề từ tốn như ngày hôm nay, anh chỉ là một thiếu niên nghịch ngợm thích chơi bóng rổ, anh ngồi ở phía sau Ôn Tĩnh, cố tình gác chân lên ghế của cô, ra vẻ rất bảnh bao, nói chuyện không hề khách khí: “Quên mang sách Văn Học rồi, xem chung đi.”

Ôn Tĩnh nhú mày, tỏ vẻ không thích, cô cầm sách quay ra sau. Họ ngồi nghiêng người, nằm dài trên bàn cùng xem một quyển sách, trông như rất không hài lòng như thế, nhưng thật chất trong lòng đều đang thầm vui mừng.

Khi đọc đến một câu trong bài thơ “Hà Đường Nguyệt Sắc”: “Vu thị yêu đồng viện nữ, đăng châu tâm hứa.” (dịch nghĩa: thế là chàng trai tuần tú và cô gái xinh đẹp, đã cùng nhau hẹn ước trên chiếc bè du ngoạn) Hai người đều phụt cười, tên thật của Tô Tô chính là Tô Viện, cô liền quay đầu ra sau lườm họ, các bạn trong lớp thấy họ cười, cũng đều bật cười theo. Ôn Tĩnh và Đỗ Hiểu Phong nhìn nhau một cái, nụ cười thấm đượm trên ánh mắt khỏe mi, đã tiết lộ bí mật trong lòng họ, cảm giác thích nhau của thời niên thiếu, chẳng qua là bạn nhìn tôi một cái, tôi nhìn bạn một cái mà thôi.

Cái chuyện thích nhau này, khi chưa xác định thì đoán, đoán được chín mười phần rồi thì lại có hơi trốn tránh. Trong lớp học, trên cầu thang, trong sân trường, họ vô số lần nhìn nhau như thế, Ôn Tĩnh bắt đầu không dám đối chọi với Đỗ Hiểu Phong như một đôi oan gia giống trước đây nữa, nhiều lần đi ngang qua nhau, họ đều hoang mang nhìn sang nơi khác, đến khi đối phương đã khuất ở sau lưng rồi thì lại len lén tìm cơ hội quay đầu lại nhìn.

Sau đó, vẫn là Đỗ Hiểu Phong mở lời trước. Đó là một buổi sáng của mùa hạ, cả hai cùng dựng xe, có tiếng ve kêu trên gốc hòe già, chốc chốc Ôn Tĩnh lại ngẩng đầu lên nhìn, không phải vì sức hấp dẫn của tiếng ve quá lớn, mà vì ánh nhìn của Đỗ Hiểu Phong khiến cô hơi khấn trương. Khu vực để xe với đông đúc người qua lại làm Đỗ Hiểu Phong khẽ nhại mồ hôi, anh cứ không ngừng nhìn đồng hồ, sợ lỡ mất thời cơ mà anh đã khó khăn thu xếp.

Xe đã dần đầy, Ôn Tĩnh đã đeo cặp lên, nhưng tên mập của lớp kế bên vẫn đang lè mè bóp khóa xe, Đỗ Hiểu Phong thật muốn đá nó một cái. Nhìn Ôn Tĩnh sắp đi về lớp học, anh lấy hết dũng khí kéo kéo dây đeo bao lô của cô, hớp hơi, nói một cách lưu manh: “Này, cậu đợi lát đã!”

“Làm gì?” Ôn Tĩnh quay lại hỏi.

“À...” Đỗ Hiểu Phong ngừng lại một lúc, quay ra sau nhìn, khi đã xác định tên mập đó không thể nào nghe thấy, anh mới hạ thấp giọng nói, “Ôn Tĩnh, bạn thích mình không? Mình có hơi thích bạn.”

Mặt trời ngày hè như đột nhiên tăng nhiệt, Ôn Tĩnh cảm thấy gò má của mình nóng lên, cô bặm môi, dờ dẩn đứng nhìn Đỗ Hiểu Phong, trong lòng nửa vui, nửa giận.

Thích thì thích, cái gì gọi là hơi thích chứ?

“Bạn nói gì đi chứ!” Mặt của Đỗ Hiểu Phong đã đỏ chín cả rồi, rõ ràng trong mắt toàn là hy vọng, nhưng lời nói tuôn ra lại là cái kiểu then quá hóa giận thế này.

“Tớ....”

Ôn Tĩnh chỉ mới nói được một chữ thì đã bị âm thanh brrr brrr che lấp. Hai người cùng quay đầu lại nhìn, tên mập đó nhìn họ với nét mặt ngượng ngùng, chiếc xe đạp của nó đã làm ngã hết nguyên một dãy xe mà họ đã cực công sắp xếp trước đó.

“Mày làm cái gì vậy!” Đỗ Hiểu Phong sôi sùng sục.

“Thôi bỏ đi bỏ đi.” Ôn Tĩnh bỏ cặp xuống, đi về phía đó.

Đỗ Hiểu Phong lại nghe lời một cách thất thường, anh đi theo Ôn Tĩnh, cùng cô dựng lại dãy xe bị ngã.

“Nè, lúc này bạn nói gì?” Đỗ Hiểu Phong không kìm được lòng, lại hỏi.

Ôn Tĩnh ngậm nga câu hát “Không yêu nhiều như vậy, chỉ yêu một chút chút”, cô lắc đầu nói: “Đâu có gì đâu.”

“Gì mà không có gì! Rốt cục bạn có thích mình không?”

Ôn Tĩnh vẫn chỉ ngậm nga câu hát đó, nhìn nét mặt nôn nóng khờ khạo của Đỗ Hiểu Phong, cô không nhận được, bật cười rồi.

*

*

*

Bước ra quán ăn, cả nhóm người náo nhiệt đi đến chỗ tiếp theo, họ trực tiếp đến KTV. Ôn Tĩnh thật sự không muốn đi tiếp nữa, nhưng Tô Tô sống chết cũng kéo cô ở lại.

“Mình đã cùng bạn chống đỡ Đỗ Hiểu Phong, thế nào bạn cũng phải chờ Mạnh Phàm chung với mình!” Tô Tô cắn răng nói.

Ôn Tĩnh không còn cách nào khác, cô gật đầu, tiện thể nhắc nhở: “Đừng trợn nữa, lông mi giả sắp rơi xuống rồi kìa.”

Đỗ Hiểu Phong của hôm nay, đã không còn sự non nớt của lúc trước nữa. Khúc dạo nhạc quen thuộc mang quá khứ của thiếu niên xuyên qua không gian đến với thực tại, Ôn Tĩnh xoa xoa thái dương, chẳng biết là ai lại bấm ngay bài hát xưa như trái đất này.

” ‘Chỉ yêu một chút chút’, Đỗ Hiểu Phong và Lưu Hân Nhiên song ca đi!” Nhóm con trai vẫn chưa chịu bỏ qua trò đùa lúc này, nhìn họ bị mọi người đẩy ra phía trước màn hình, Ôn Tĩnh lẳng nhìn sang hướng khác. Cũng đâu có gì, chỉ là hát một bài thôi. Ôn Tĩnh đích thật đã nghĩ như thế, song, khi điệu nhạc “Không yêu nhiều như vậy, chỉ yêu một chút chút” vang lên, cô thật sự không chống chịu được nữa. Gương mặt của Vu Khải Hiền trong màn hình dần dần lu mờ, biết bao nhiêu bài tình ca song ca, tại sao cứ phải là bài này chứ?

Tô Tô kéo tay Ôn Tĩnh lại khi cô định đứng lên: “Đừng đi, bây giờ mà đi tức là bạn thua, trước đó đều sẽ phí công vô ích.”

“Mình muốn đi vệ sinh.” Ôn Tĩnh nén nước mắt lại, miễn cưỡng mỉm cười nói.

“Nhịn một lát đi, gấp vậy sao?” Tô Tô không mấy tin lời Ôn Tĩnh.

“Thật, đau bụng.”

Tim cũng đau.

Ôn Tĩnh đứng lên, dùng tư thái mà cô tự cho là nho nhã nhất, rời khỏi phòng một cách tả tơi.

Đứng trong phòng vệ sinh, Ôn Tĩnh muốn dùng nước rửa mặt, nhưng khi nhìn lớp trang điểm nhạt nhưng đất đỏ trên mặt mình từ trong gương, cô đành bất lực ngẩng cao đầu.

Nghe nói chỉ cần dùng sức mở to mắt thì nước mắt sẽ có thể không rơi ra, thế là Ôn Tĩnh đã trưng mắt nhìn chăm chăm ngọn đèn trên trần. Cô duy trì tư thế này mười phút, nước mắt quả nhiên không rơi xuống, dòng nước đắng chát đó đã thông qua xoang mũi, chảy ngược vào tim.

Tuy rất không có chí khí, nhưng cô đích thật đã không kìm nén được nỗi đau, lời của Đỗ Hiểu Phong đã đẩy lại hết tất cả những quá khứ mà cô trân trọng. Ôn Tĩnh đau cho cô gái đứng ở đầu bên kia của thời gian, cô gái mười sáu tuổi với nụ cười tươi tắn trong khu vực đậu xe năm xưa.

Đỗ Hiểu Phong, Đỗ Hiểu Phong... tiếng gọi với tất cả hơi thở của quá khứ, cuối cùng chỉ biến thành một tiếng thở dài. Ôn Tĩnh hít hít mũi, khi đã xác định gương mặt mình không có dấu tích của bi thương, cô mới từ từ mở cửa ra ngoài.

Tuy nhiên ngay khi vừa bước ra thì cô đã khựng lại, Đỗ Hiếu Phong đang đứng ở trước cửa phòng trang điểm, trông như đang đợi cô. Nhìn thấy Ôn Tĩnh, Đỗ Hiếu Phong chú ý xem đôi mắt của cô, đến khi cô ngược lên nhìn anh, anh lại cúi đầu lẩn tránh.

Tâm trạng mà mới trước đó Ôn Tĩnh đã nỗ lực bình phục lại thế là bị cái nhìn này làm tiêu hao mất một nửa, hai người đứng đối mặt nhau, không ai động đậy.

“Anh...” Đỗ Hiếu Phong tiến lên một bước, còn chưa kịp nói gì thì chuông điện thoại đã rung lên.

Giọng hát dính chữ của Châu Kiệt Luân ngân vang khắp không gian nhỏ bé, Đỗ Hiếu Phong sững người một lúc, anh bắt máy.

Nhìn không khí hư vô trước mặt mình, Ôn Tĩnh đoán, lúc này, anh ấy chỉ đứng cách mình khoảng 10cm.

“Alô, ừm... đang hát.” Đỗ Hiếu Phong quay người qua, hạ thấp giọng nói, Ôn Tĩnh nhìn bóng lưng của anh, trái tim đang đập thành thịch thoảng chốc đã lạnh xuống.

Là cô gái đó.

“Không về, chắc phải 10 giờ, em đừng đợi anh nữa... anh biết... không có... anh nói không có là không có... nghĩ vẫn vợ gì chứ... ừm ngoan... bye bye.”

Đỗ Hiếu Phong cúp máy, Ôn Tĩnh không chờ anh quay lại thì đã đi về phòng trước.

“Này! Ôn Tĩnh!” Đỗ Hiếu Phong vội đuổi theo cô.

Ôn Tĩnh không quay đầu lại, cô không thể quay đầu lại, nếu nhìn thấy anh, tất cả nỗ lực của hôm nay sẽ trở thành công cốc.

Đứng trước sự thật Đỗ Hiếu Phong không yêu cô, cô vẫn sẽ rơi lệ.

Khi đi đến trước phòng karaoke, Ôn Tĩnh nhìn thấy Tiêu Lỗi mới đến. Để tránh khỏi người ở đằng sau, cô vội bước tới bắt chuyện: “Tiêu Lỗi! Mọi người đều đang đợi bạn đó!”

“Xin lỗi! Công ty có chút việc!” Tiêu Lỗi cười nói, anh nhìn thấy Đỗ Hiếu Phong ở phía sau Ôn Tĩnh, bước tới vỗ vai đối phương: “Hiếu Phong, mày cũng đến à? Lâu rồi không gặp đó!” Đỗ Hiếu Phong gật đầu, như là vừa trở ra từ phòng vệ sinh vậy, tự nhiên vô cùng.

“Mau vào trong đi!” Ôn Tĩnh vừa đẩy cửa ra vừa nói, “À phải, Mạnh Phàm đâu? Sao không đến chung với bạn?”

Tiêu Lỗi dừng chân, đứng lặng trước cửa phòng.

Tô Tô đang ngồi ở bên trong, trông thấy Tiêu Lỗi xuất hiện trước cửa phòng, ánh mắt lập tức sáng lên tia nhìn hy vọng. Cô hơi nghiêng đầu qua, nhìn ra phía sau Tiêu Lỗi, trông mong nhìn thấy thiếu niên áo trắng trong ký ức của cô. Thế nhưng, cô không nhìn thấy Mạnh Phàm, chỉ nhìn thấy sắc mặt tái xanh đột ngột của Ôn Tĩnh.

“Mạnh Phàm.... đã qua đời mấy hôm trước rồi.”

2. Phần 2 - Chương 1-2-3

Phần 2 – Tốt nhất không biết nhau, như thế sẽ không phải nhớ nhau

“Bạn ấy đến khu Hồ Ấm, bảo là muốn chụp ảnh của hoa hòe, trên đường về Bắc Kinh thì gặp phải tai nạn giao thông. Lúc ra đi, bạn ấy rất yên tĩnh, giống như thiếp ngủ vậy. Tài xế nói, trước khi nhắm mắt lại bạn ấy đã nói gì đó, nhưng họ đều nghe không rõ...”

(1)

Không ai ngờ rằng, buổi họp mặt lại kết thúc trong niềm thương nhớ tĩnh lặng.

“Bạn ấy đến khu Hồ Ấm, bảo là muốn chụp ảnh của hoa hòe, trên đường về Bắc Kinh thì gặp phải tai nạn giao thông.”

“Không có ngoại thương, rất sạch sẽ, đại khái là bị thương ở não bộ.”

“Khi ra đi bên cạnh không có người thân và bạn bè, bạn ấy chỉ ra đi một mình.”

“Rất yên tĩnh, giống như thiếp ngủ vậy.”

“Tài xế nói, trước khi nhắm mắt lại bạn ấy đã nói gì đó, nhưng họ đều nghe không rõ...”

Tiêu Lỗi tường thuật lại giây phút cuối đời của Mạnh Phàm một cách chậm rãi, Ôn Tĩnh đã rơi lệ từ lúc nào, cô dường như trông thấy, hình bóng đã hòa quyện với hương hoa của vị thiếu niên tĩnh lặng đứng phía dưới gốc hòe chắn chặt những hoa.

Hình ảnh của người đã khuất khiến cho tất cả những cảm xúc nhiễu loạn của con người đều lặng xuống, mỗi tình đầu cũng được, Đỗ Hiểu Phong cũng được, đều như đã thoảng chốc mất đi hương vị ưu sầu. Ôn Tĩnh chỉ chăm chú nhớ lại gương mặt của Mạnh Phàm, nhưng không hiểu tại sao, trong ký ức của cô, con người này cứ luôn mơ hồ.

Tiếng thổn thức của Tô Tô làm người ta xót xa, Ôn Tĩnh nắm lấy tay cô, lòng bàn tay của Tô Tô băng lạnh, có ít mồ hôi, như vừa mới ngấm từ nước đá ra vậy.

“Tô Viên, bạn đi tiễn Mạnh Phàm đi.” Tiêu Lỗi trịnh trọng nói, “Tuần sau bạn ấy hỏa táng.”

Tô Tô gật đầu liên tục, nước mắt rơi xuống mu bàn tay của Ôn Tĩnh, giọt lệ này là thứ duy nhất có hơi ấm mà Ôn Tĩnh tiếp xúc được trong ngày hôm đó.

Tang lễ của Mạnh Phàm rất đơn giản, có lẽ vì còn quá trẻ, không có bao nhiêu trải nghiệm cuộc sống để ôn lại. Người đến tiễn đưa cũng không nhiều, Ôn Tĩnh nhìn quanh, đại khái chỉ có họ và một số bạn đại học, hình như có lãnh đạo trong tòa soạn đến, đứng bên cạnh với gương mặt như sắp ngủ gật.

Buổi họp nhóm hôm đó tuy rằng ai cũng đều nói sẽ đến, nhưng người thật sự đến cũng không có bao nhiêu. Mạnh Phàm là học sinh chuyển từ trường khác qua, lại quá trầm lặng, do đó không có người bạn nào là đặc biệt thân trong lớp, có lẽ những người nhớ đến anh, chỉ có Tô Tô và các bạn nữ từng lén thích anh mà thôi.

Lễ đường truy điệu trở nên trống trải rất nhiều, vòng hoa màu trắng đều là sản phẩm dùng lại, mỗi lần chỉ thay câu đối phúng khác lên. Người đứng bên cạnh ba mẹ của Mạnh Phàm là một cô gái chạc tuổi anh, mỗi lần có người đi qua từ biệt với di thể, cô đều cúi đầu hồi lễ. Tiêu Lỗi nói nhỏ, cô ấy là bạn gái của Mạnh Phàm, tên Hiểu Lan, hình như đã đến giai đoạn cưới hỏi.

Mạnh Phàm nằm giữa biển hoa mang một mỹ cảm đặc biệt, dùng từ này để hình dung một người đã mất có hơi không thích đáng, nhưng trong giây phút nhìn thấy anh, Ôn Tĩnh đích thật đã có suy nghĩ như thế. Giống như Tiêu Lỗi đã nói vậy, dẫu cho chết vì tai nạn giao thông, nhưng Mạnh Phàm vẫn sạch sẽ thanh thoát, thậm chí còn được bao trùm bởi một tấm màn trong suốt dưới ánh đèn. Có lẽ người chỉnh lý di thể cũng tiếc cho sự ra đi quá sớm của vị thiếu niên thanh tú này, nên đã chải chuốt cho anh đặc biệt biệt an tường, đứng nhìn từ góc độ của Ôn Tĩnh, khoe môi của anh phẳng phất như đang mỉm cười.

Nhìn thấy nụ cười rất có khả năng là do ảo giác này, Ôn Tĩnh mới thật sự nhớ ra gương mặt của Mạnh Phàm. Đối mặt với khuôn mặt đã không còn sinh khí mới nhớ ra diện mạo của anh khi còn sống, chung quy là một việc rất có lỗi, Ôn Tĩnh hơi khom người cúi đầu, đặt nhánh cúc trắng đến bên cạnh anh, còn Tô Tô thì đã lại khóc.

Ra khỏi phòng truy điệu, ánh mặt trời chói chang làm người ta cơ hồ không thể mở mắt. Ôn Tĩnh ngồi cạnh Tô Tô đang rất tiêu tụy, Tiêu Lỗi và những bạn nam khác thương lượng xem đi ăn trưa ở đâu, có người nói đi món Tứ Xuyên, có người bảo ăn món Quảng, hình như lại là một buổi họp nhóm.

Người ra đi đã ra đi, người ở lại vẫn phải tiếp tục sự sống, cái ký ức hoặc mơ hồ hoặc rõ ràng kia cuối cùng rồi cũng tan thành mây khói, đời người cũng chỉ có thế, Ôn Tĩnh đột nhiên cảm thấy mình so đo chuyện xưa với Đỗ Hiểu Phong là chẳng có ý nghĩa gì.

“Xin hỏi...”

Bị một giọng nói ngắt ngang dòng suy nghĩ, Hiểu Lan đang đứng ở phía sau họ, cô hơi khom người nói, “Các cô đều là bạn học phổ thông của Mạnh Phàm ư?”

Ôn Tĩnh vội vàng đứng dậy nói: “Phải, có gì cần chúng tôi giúp đỡ sao?”

Hiểu Lan lắc đầu: “Không có, cảm ơn mọi người đã có thể đến tiễn anh ấy.”

Vừa dứt câu, mắt của cô lại đỏ lên.

“Đó là điều chúng tôi nên làm, cô cũng bớt đau buồn.” Ôn Tĩnh an ủi.

Hiểu Lan dụi dụi mắt rồi nói: “Mặc dù hỏi câu này trong lúc này không mấy thích hợp, nhưng tôi vẫn muốn biết, có một chuyện anh ấy chưa bao giờ nói rõ với tôi, ừm.... sau này cũng không thể nói cho tôi biết nữa, nhưng tôi thật sự rất muốn biết...”

Ôn Tĩnh chăm chú nghe cô nói, Hiểu Lan trông có hơi khẩn trương, nhưng có thể thấy cô đã hạ quyết tâm rồi.

“Cô gái đầu tiên mà anh ấy thích là ai? Hai cô.... ai là người mà anh ấy thích?”

Ôn Tĩnh khựng người, Hiểu Lan ngẩng đầu lên, ánh mắt không mang một chút đồ kỵ nào, chỉ giống như một đứa bé đang chờ đợi đáp án, cô nhìn cô, ánh mắt thành khẩn.

“Điều này...” Ôn Tĩnh nhìn Tô Tô một cái, hàng mi của Tô Tô hạ xuống không có biểu thị gì, Ôn Tĩnh nghĩ chắc là Tô Tô cũng không ngại, cô chỉ vào Tô Tô và nói: “Người Mạnh Phàm thích lúc đó là bạn ấy.”

Tô Tô gật đầu chào Hiểu Lan, Hiểu Lan cười một cách thư thái, nói: “Cô có thể đến, anh ấy chắc chắn rất vui.”

Tô Tô không ngờ Hiểu Lan lại nói như thế, cô có hơi ngượng ngùng mà giải thích: “Tôi và bạn ấy không có gì đâu...”

“Anh ấy rất thích cô.” Hiểu Lan bặm môi, cười nhạt, “Khi chúng tôi bắt đầu quen nhau thì anh ấy đã nói với tôi, cho phép anh ấy giữ một vị trí ở trong lòng để dành cho cô, lúc đó tôi còn ghen một trận nữa!”

Tô Tô đỏ mặt, khóe mắt có hơi ươn ướt.

“Lúc đó hai người thân lắm à?” Hiểu Lan hỏi.

“Không có.” Tô Tô nói, “Bạn ấy chưa từng nói thích tôi, là các bạn trong lớp nói thôi.”

“Thì ra là đơn phương à! Đáng đời!” Hiểu Lan trông như thở phào nhẹ nhõm vậy, cô cười nói: “Anh ấy là tên nhát gan, đến chết cũng không nói cho cô biết. Nếu không phải tôi nói ra thì mối tình đầu của anh ấy coi như triệt để tan biến rồi. Tên gốc này thật tình phải cảm ơn tôi nữa! Đúng không?”

Bờ vai Tô Tô run rẩy, cô gật đầu, nghẹn ngào nói: “Cảm ơn cô!”

“Nhưng nếu như anh ấy còn sống, tôi không thể nào xem như không có chuyện gì mà nói chuyện với cô đâu...”

Hiểu Lan ôm mặt bật khóc, đứng giữa Ôn Tĩnh và Tô Tô, trông cô thật cô đơn, Tô Tô bước tới trước một bước, khẽ ôm lấy cô. Gió đầu xuân vẫn còn mang hơi lạnh, nó luồn qua người họ, lướt qua những mẫu hoa giấy màu trắng.

Ôn Tĩnh đứng nhìn dờ dẩn, cô bị Mạnh Phàm làm cảm động rồi, bởi thế mà trong lòng càng thêm khó chịu, tại sao anh có thể giữ gìn mối tình đầu đến giây phút cuối cùng của cuộc đời, còn cô lại đã đánh mất ngay khi vẫn còn sống?

(2)

Sau khi Mạnh Phàm qua đời, bài viết cuối cùng của anh đã được đăng lên tạp chí.

Ôn Tĩnh mua được nó tại một sạp báo bên điện ngầm, hôm đó cô vốn định mua “Thời trang Bazaar”, bất cẩn làm rơi tiền, khi cúi xuống nhặt lại cô mới tình cờ nhìn thấy quyển “Hạ Lữ” ở góc dưới cùng.

Hiển nhiên đây là một quyển tạp chí ít công chúng, sống qua ngày nhờ quảng cáo, thật tế không có bao nhiêu người xem, quyển đầu tiên trên chồng báo đó còn có thể rõ ràng nhìn thấy một dấu giày cao gót.

Chợt nhớ ra tòa soạn nơi Mạnh Phàm làm việc chính là “Hạ Lữ”, Ôn Tĩnh bèn cầm lên, phải đi bụi bặm trên đó rồi lật ra xem.

Và cô đã nhìn thấy bức ảnh hoa hòe mà Mạnh Phàm chụp được, còn có bài viết của anh ____ “Lại đến mùa hoa hòe tỏa hương”:

“Cơ hồ mỗi một ngôi trường đều sẽ có một cây hòe, và dưới mỗi một gốc hòe, đều sẽ có những câu chuyện bị lãng quên qua dòng thời gian.

Lần đầu tiên gặp cô ấy, chính là khi hoa hòe tỏa hương.

Tôi là học sinh chuyển đến từ trường khác, hôm đó đến trường để gặp cô chủ nhiệm, chuẩn bị hôm sau chính thức vào lớp.

Cô ấy vừa đúng lúc ra về, khi đi ngang qua tôi, cô rất tự nhiên mà nói với tôi: “Bye bye!”

Tôi quen cô ấy sao?

Bởi vì quá nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, tôi thậm chí đã quên đáp lại cô một tiếng “Bye bye”. Cô ấy đeo cặp, vừa nói chuyện với người bạn bên cạnh, vừa quay đầu lại cười với tôi. Khi tôi xác định rằng tôi không quen biết cô ấy, thì cô ấy đã chạy xuống cầu thang rồi.

Mở đầu của chúng tôi không mấy tươi đẹp, còn chưa quen biết, thì đã tuyên bố “tạm biệt”, giờ đây nghĩ lại ít nhiều có hơi không may mắn.

Song trong lúc đó, tôi lại cảm thấy rất ấm áp, trong một ngôi trường hoàn toàn xa lạ, có một cô gái mỉm cười với tôi.

Có ai sẽ vì một lời tạm biệt mà thích một người không?

Tôi tin nhất định là có, khi còn trẻ chúng ta có đủ lý do để thích một người một cách nghiêm túc, đến khi lớn lên, chúng ta cũng có đủ lý do, để nghiêm túc mà phụ lòng một người. Do đó những tình cảm non nớt nhất của giây phút đầu tiên, luôn luôn sẽ ghi nhớ cả đời. Hoặc giả dích thật là, ngày tháng tốt, giờ phút xưa.

Tôi đã nhút nhát, và lẳng lặng mà yêu thích cô ấy.

Mỗi học kỳ đều cẩn thận ghi lại thời khóa biểu, khoảng cách với cô ấy trong tiết học vi tính, trong giờ âm nhạc, trong phòng thí nghiệm; khi đi học sẽ cố ý chạy vòng một đoạn đường, trông mong được nhìn thấy hình bóng của cô ấy trên con đường quen thuộc nơi nhà cô; sẽ bắt giắc ngâm nga ca khúc mà cô ấy thích; không bao giờ trò chuyện với cô ấy, nhưng lại nhớ rõ cô ấy cắt mái vào lúc nào, thay giấy bao tập vào ngày nào... tôi đã dùng phương thức không ai biết đến như thế để thích cô ấy, bởi vì, cô ấy thích người khác.

Trong ngày tốt nghiệp, tôi đã ngồi dưới gốc hòe suy nghĩ, có nên nói với cô ấy không, tình yêu đầu tiên của tôi.

Tôi ngồi rất lâu, rất lâu, bờ vai đã phủ đầy hoa hòe.

Cuối cùng vẫn đã không nói.

Giờ đây thời gian đã chia cách chúng tôi, rồi có một ngày cô ấy sẽ quên tôi, hoặc có lẽ hiện giờ đã không còn nhớ rõ nữa. Nhưng không sao, tôi đã một mình len lén thưởng thức một tình yêu đầu đời độc nhất vô nhị này, ngay cả cô ấy cũng không biết, trong những năm tháng đã bị cô lãng quên, trong vệt đen của ký ức của cô, có một người vẫn luôn mong nhớ niềm hạnh phúc của cô.

Đây chính là bí mật ngọt ngào và tươi đẹp nhất của tôi.

Đóa hoa hòe trong hình, đã rơi xuống khi tôi nhấp nút chụp. Còn đóa hoa hoe trong lòng tôi, vẫn tiếp tục lẳng lặng nở rộ ở đó.

À, phải rồi.

Câu cuối cùng tôi nói với cô ấy là: “Bye bye!”

Khi Ôn Tĩnh đọc hết chữ cuối cùng, trên cây đã rơi xuống một nhánh hoa hòe. Nhánh hoa rơi vào ngay bên cạnh, phía trên tên của Mạnh Phàm, còn có một ô vuông đen.

Ô vuông đen bao quanh tên người này rõ ràng để ghi chú một nỗi ưu buồn của sự ra đi, nhưng Ôn Tĩnh lại cảm nhận được một sự ấm áp chưa từng có. Cô dường như có thể ngửi được mùi hương của hoa hòe trong sân trường, trong phòng học đầy ánh sáng, Mạnh Phàm yên tĩnh ngồi đó, anh nhìn ra cửa sổ, xoay vòng cây bút trên tay. Tầm gương trên cửa sổ, phản chiếu lại nụ cười trẻ trung của Tô Tô và Ôn Tĩnh.

Ôn Tĩnh khép tập chí lại, lấy điện thoại ra gọi cho Tô Tô.

“Cậu còn nhớ câu đầu tiên nói với Mạnh Phàm là gì không?”

“Hi hay là Bye?” Tô Tô trầm tư một lúc rồi nói, “Sao vậy? Mình không nhớ rõ nữa.”

“Là bye.” Ôn Tĩnh cười nói, “Mua ‘Hạ Lữ’ đi, không xem sẽ hối hận đó!”

Tối hôm đó, Tô Tô đã cầm theo tập chí đến nhà Ôn Tĩnh. Hai người chen chúc trên chiếc giường của Ôn Tĩnh, chỉ mở một chiếc đèn bàn, trò chuyện với nhau. Bắt đầu từ hồi phổ thông thì họ đã thường xuyên đến nhà nhau như thế, lúc đó chủ đề mà họ nói nhiều nhất là Đỗ Hiểu Phong và ‘túc câu tiểu tướng’, từ từ rồi cũng nói đến việc thăng học, việc làm, tiền lương, đổi đơn vị, kết hôn, kẻ thứ ba.... Cùng với sự trưởng

thành từng ngày, đề tài bàn với nhau cũng chín chắn hơn, và cũng bắt lực hơn. Song, trong đêm nay, khi nói về Mạnh Phàm, họ phảng phất như đã lại trở về thời phổ thông.

“Sao tự nhiên lúc đó lại nói bye bye với người ta thế!” Ôn Tĩnh cười nói.

“Mình không nhớ thật đó!” Tô Tô ôm gối vò đầu bức tóc, “Sao mà ngay cả cái này bạn ấy cũng nhớ chứ? Haiz, câu đầu tiên cậu nói với bạn ấy là gì?”

“Mình và cậu ấy hình như đâu có được nói bao nhiêu câu nhỉ!” Ôn Tĩnh lắc đầu nói, “Lúc đó chúng ta làm sao có thể ngờ rằng, bạn ấy lại ghi nhớ nhiều như vậy!”

“Phải đó...” Tô Tô đột nhiên ngồi bật dậy nói, “Nhưng mà mình nhớ lúc đi học, bạn ấy đích thật đã lên đi theo tụi mình!”

Ôn Tĩnh nhìn Tô Tô một cách tò mò, Tô Tô phấn khích hồi tưởng lại: “Tụi mình không phải hẹn gặp nhau ở đầu đường rồi cùng đi sao? Có một lần cậu đến muộn, mình đứng đợi bên sạp báo, nhìn thấy Mạnh Phàm chạy ngang qua, một lúc sau, cậu ấy lại chạy ngược trở về, vừa chạy vừa nhìn quanh. Chắc chắn là vì không thấy tụi mình, nên đã lên vòng thêm một vòng rồi.”

“A! Mình cũng nhớ ra rồi!” Ôn Tĩnh cũng ngồi dậy, “Ta nói mà, lúc đó sao mỗi ngày đi học đều nhìn thấy Mạnh Phàm, hễ dây sên của cậu mà rớt ra là cậu ấy chắc chắn sẽ xuất hiện đúng lúc!”

“Ngón tay cậu ấy thon dài nhỉ.”

“Cậu ấy đi xe leo núi!”

“Tóc dài tới đây?”

“Không đúng, dài hơn chút nữa!”

Họ cùng nhau, tỉ mỉ hồi tưởng lại Mạnh Phàm của lúc đó, cố gắng ghép lại hình bóng thời niên thiếu của anh. Cả hai đều chìm đắm trong mối tình đầu của chàng trai đã ra đi, vượt ngoài tưởng tượng của Ôn Tĩnh, đối với một người vừa mất đi mối tình đầu như cô mà nói, lại không hề cảm thấy đau khổ vì việc này. Tình hoài mà cô đã đánh mất đang bị chàng trai mà cô đã cơ hồ lãng quên kia khê khàng đánh thức, có lẽ chính vì cô không thể nào tìm lại tình yêu đầu đời của mình nữa, có lẽ đã bị cái sự thật không thể níu kéo ấy tổn thương rồi, do đó cô mới để mặc cho mình đi tìm lại ước mơ ban đầu trên câu chuyện của một người khác, tìm lại tháng năm đã bị bỏ quên kia.

Mạnh Phàm qua đời, nhưng Mạnh Phàm trong lòng Ôn Tĩnh bỗng dưng sống lại.

“Tô Tô, tụi mình cùng tìm lại tất cả tạp chí mà Mạnh Phàm đã viết đi.” Ôn Tĩnh nhìn trần nhà vừa nói.

“Ừm, đây là thứ cuối cùng bạn ấy để lại cho chúng ta rồi.” Tô Tô nhắm mắt nói.

(3)

Người biết rõ nhất về Mạnh Phàm chắc chắn là Hiểu Lan, chàng thiếu niên tựa như chiếc bóng trong lòng mọi người, là người chuẩn bị cùng cô đi hết quãng đời còn lại, đó vốn dĩ phải là một cuộc đời rõ ràng.

Chung quy Tô Tô cũng không tiện liên lạc thường xuyên với Hiểu Lan, do đó Ôn Tĩnh đã hỏi Tiêu Lỗi, sau đó xin được phương thức liên lạc với cô ấy.

Điện thoại kết nối, nhạc chờ là bài “Phong cảnh nguyên thủy của cố hương” của Sojira, tiếng sáo ản chứa một nỗi buồn miên mang, Ôn Tĩnh thấp thoáng cảm nhận được dòng thác vận mệnh, cái dòng nước sinh tử không thể vượt qua.

Hiểu Lan bắt máy, giọng nói nghe ra vẫn ổn, sau khi Ôn Tĩnh nói xong mục đích gọi điện của mình, Hiểu Lan im lặng một lúc, sau đó từ từ nói: “Ừm, tôi có toàn bộ tạp chí của anh ấy.”

“Vậy thì hay quá...” Lời vui mừng của Ôn Tĩnh còn chưa kịp nói hết thì đã bị cô cắt đứt.

“Nhưng, đó đều là của tôi.” Hiểu Lan nói, “Tôi chỉ có một phần.”

Lúc này Ôn Tĩnh mới cảm thấy không ổn, cô đã phớt lờ mất tâm trạng của Hiểu Lan, cô ấy cũng rất trân trọng những gì Mạnh Phàm để lại, dường như bài viết cuối cùng của Mạnh Phàm là để hoài niệm Tô Tô.

“Xin lỗi, tôi không có nghĩ đến điều đó, thật sự rất xin lỗi, làm phiền cô quá.” Ôn Tĩnh có hơi hoảng loạn mà nói.

“Ừm.”

“Vậy tôi cúp máy nha, tôi xin lỗi...” Ôn Tĩnh vẫn không ngừng cáo lỗi.

“Đợi đã!” Hiểu Lan đột nhiên hỏi, “Cô gái đó.... mối tình đầu của Mạnh Phàm, có phải đã kết hôn rồi không?”

“Tô Tô ư? Đâu có.” Ôn Tĩnh sững người một lúc rồi nói.

“Không có? Sao lại không có?” Hiểu Lan có hơi ngạc nhiên.

“Bạn ấy có bạn trai, cũng đã đến bước cưới hỏi, nhưng thật sự là chưa kết hôn, có chuyện gì ư?” Ôn Tĩnh không hiểu, cô không biết vì sao Hiểu Lan lại hỏi về hôn sự của Tô Tô, chẳng lẽ cô ấy tưởng Mạnh Phàm và Tô Tô kết hôn sao? Nhưng Hiểu Lan và Mạnh Phàm cũng đã sắp kết hôn rồi mà?

“Không có gì, vậy nha, bye bye.” Hiểu Lan vội vàng cúp máy.

Ôn Tĩnh ngồi nhìn điện thoại đơ người, hình như cô đã đắc tội người ta rồi, sợi dây thân mật nhất với Mạnh Phàm cũng bị cô làm đứt rồi.

Cô rầu rĩ hồi báo lại tình hình với Tô Tô trên MSN, trái ngược với cô, Tô Tô lại không mấy để tâm: “Mỗi một phụ nữ đều đặc biệt chú tâm đến hai mối tình không tồn tại, một là mối tình đầu của mình, hai là mối tình đầu của bạn trai. Ai cũng vậy thôi, bạn gái hiện giờ của Đỗ Hiểu Phong nhất định cũng rất để tâm đến chuyện trước đây của hai cậu.”

“Mình không phải mối tình đầu của Đỗ Hiểu Phong, anh ấy đã nói thế.” Ôn Tĩnh bình tĩnh mà gõ ra dòng chữ này.

“.....” Tô Tô gõ một dòng chấm chấm dài, sau đó tiếp tục gõ những dấu hiệu không có ý nghĩa: “@#%&*” Hôm đó mình thật sự rất muốn mắng người.”

Ôn Tĩnh mỉm cười: “Không nói cái này nữa, để Đỗ Hiểu Phong đi chết đi! Bây giờ chuyện của Mạnh Phàm sao đây?”

“Đến tòa soạn đi! Tòa soạn phải có hàng tồn chứ! Tội mình bỏ tiền ra mua thôi!”

“Ý kiến hay! Sao mình lại không nghĩ ra nhỉ! Hôm nay đi đi! Bạn hôm nay ra về sớm nha!” Ôn Tĩnh rất phấn khích mà gõ thêm vài dấu chấm than.

“Tháng này mình đã về sớm rất nhiều lần rồi -_-”

“Này! Cái này là vì Mạnh Phàm!”

“Được được được, biết rồi! Ta nói, sao mà cậu còn phấn khích hơn mình thế? Không phải là yêu phải Mạnh Phàm rồi chứ. ^_” Tô Tô đùa.

“.....” Ôn Tĩnh ngưng một lúc, “Mình yêu bạn ấy thì chỉ có con đường tự sát thôi...”

“Ọc ọc ọc! Thôi được rồi, ra về gấp.” Tô Tô gửi qua cửa sổ đối thoại một cái hình bye bye rồi thì nhanh chóng chuyển MSN qua trạng thái bận rộn.

Ôn Tĩnh nhìn màn hình vi tính, cô đích thật đã quá nhiệt tình trong việc này, bởi vì cô quá muốn cảm nhận cái cảm giác lẳng lẳng yêu thích một người, hoặc được người khác lẳng lẳng yêu thích.

Cô muốn xác định, thế gian này là thật sự có thời gian ngưng đọng, có tình yêu bất hủ.

Buổi chiều hôm đó Ôn Tĩnh và Tô Tô đã cùng đến tòa soạn “Hạ Lữ”, khác với tòa soạn thời thượng mà họ tưởng tượng, “Hạ Lữ” chỉ là một phòng làm việc mang phong cách cũ thời thập niên 90, vách tường bên cầu thang đã cũ kỹ, dây leo bên cửa sổ đã che gần một nửa tấm kính, ánh mặt trời rọi vào bị chia cắt thành từng luồng nhỏ, tỏa ra những tia sắc bảy màu. Bước trên từng bậc thang, Ôn Tĩnh trầm nghĩ, chàng trai trầm tĩnh đó, mỗi ngày đều đi qua đây, cũng sẽ nhìn thấy mặt xi măng lồi lõm, cũng sẽ nhìn thấy dây leo bên ngoài, cũng sẽ nhíu mắt lại khi ánh mặt trời rọi vào. Cô ngẩng đầu lên, trong lúc lơ mơ ánh mắt của cô và Mạnh Phàm dường như đã hòa vào nhau, và Tô Tô, cô ấy duyên dáng trước mắt, lại là hình bóng mà anh mong mỗi nhất song mãi mãi cũng không thể nhìn thấy được nữa.

Tiếp tân của tòa soạn là một cô gái không mấy trẻ, cô đang chơi Zuma, sự xuất hiện của Tô Tô và Ôn Tĩnh hiển nhiên là đã quấy nhiễu cô qua màn, do đó còn chưa đợi Ôn Tĩnh và Tô Tô nói rõ mục đích đến đây, chỉ vừa nghe thấy tên của Mạnh Phàm thì cô đã ngắt ngang lời họ.

“Có chuyện gì hãy tìm Tiểu Kim, tất cả công việc của Mạnh Phàm đều do cô ấy tiếp tay.”

Cô tiếp tân gọi vào đường dây nội bộ, nói vài câu đơn giản, bảo cô gái được gọi là Tiểu Kim ấy ra gặp họ, sau đó vội vàng cúp máy, tiếp tục Zuma của cô.

Tô Tô lườm cô gái đó một cái, Ôn Tĩnh cười vô phương. Hiển nhiên cái chết của Mạnh Phàm không hề mang lại niềm xúc động gì đến cô tiếp tân này, hoặc giả cái có cũng chỉ là sự khó chịu, vì phải tiếp đãi những vị khách viếng. Cuộc đời của con người chính là thế, sẽ để lại hồi ức khác nhau trong mỗi con người khác nhau, trong mắt một số người nó sẽ quý báu vô cùng, trong mắt một số người đó lại có thể chỉ là một sự tồn tại vô nghĩa.

Không bao lâu thì Tiểu Kim đi ra, đây là một cô gái rất trẻ tuổi, cô đeo một cặp kính gọng đen, mặc áo thun màu hồng đỏ, cổ tay đeo vài chiếc lắc.

Cách ăn mặc này, Ôn Tĩnh cảm thấy hơi quen, cô khựng người đứng nhìn Tiểu Kim, Tiểu Kim cũng thế.

Hai cô gái nhìn nhau, ánh mắt toát ra vẻ quen thuộc lại xa lạ, Tô Tô nhìn sang trái lại nhìn sang phải, không hiểu.

Tên đầy đủ của Tiểu Kim là Kim Vy Vy, bạn gái hiện giờ của Đỗ Hiểu Phong.

3. Phần 3 - Chương 1-2-3-4

First Love – Phần 3 (1) Tác giả: Cửu Dạ Hồi Dịch: Gia Gia Phần 3 – Tốt nhất không bên nhau, như thế sẽ không phải nợ nhau

Ôn Tĩnh thở hắt hắt, cô chỉ vào Đỗ Hiểu Phong nói: “Tự em sẽ tìm lại toàn bộ các bài viết của Mạnh Phàm! Tự em sẽ tìm lại tất cả những ký ức mà em đã quên! Và em sẽ một mình, quên anh!”

(1)

“Tìm tôi có việc gì?” Nét mặt của Kim Vy Vy mang một nộ ý khinh miệt, cô từng xem qua hình ảnh của Ôn Tĩnh và Đỗ Hiểu Phong, hiển nhiên là cô đã hiểu lầm mục đích đến đây của Ôn Tĩnh, tưởng cô ấy gọi theo bạn bè đến nơi cô làm việc quấy rối, cho dù không giành lại được bạn trai, thì cũng phải làm cho cô xấu hổ một phen.

“Hai người quen nhau à?” Tô Tô bồn chồn hỏi.

Kim Vy Vy hứ ra một tiếng xem thường, cô cảm thấy họ đang đóng kịch, và cô cũng tiếp tục tùy cơ ứng biến thôi.

“Chắc có thể xem là quen.” Ôn Tĩnh cố kìm lại nỗi phần nộ và xấu hổ vì ý tốt bị bóp méo, cô nói: “Cô Kim là bạn gái của Đỗ Hiểu Phong.”

“Hả?” Tô Tô kêu lên kinh ngạc, rồi quay qua nhìn Kim Vy Vy bằng ánh mắt không thể tin nổi.

“Ra ngoài nói chuyện đi được không? Chỗ này không mấy thích hợp trò chuyện. Tôi chỉ mới chuyển đến đây làm, không muốn làm trò cười cho người khác!” Kim Vy Vy đã cố tỏ ra bình tĩnh, đích thật, cô tiếp tân kia đã từ bỏ Zuma của mình, và đang nhìn về phía họ với ánh mắt rất hứng thú.

“Vậy thì không cần.” Ôn Tĩnh điềm đạm nói, “Không ngờ lại gặp cô tại đây.”

“Ừm.” Kim Vy Vy miễn cưỡng phát ra một âm thanh, xem như là hồi đáp.

“Tôi đến đây vì Mạnh Phàm, có lẽ cô không biết, Mạnh Phàm là bạn học phổ thông của tôi, tôi muốn thu thập lại toàn bộ tạp chí của bạn ấy, hiện giờ thị trường bên ngoài đều không còn hàng nữa, nên tôi mới đến đây.”

Ôn Tĩnh tỏ vẻ không hề có hứng thú với Kim Vy Vy, việc đã đến nước này, thế nào cô cũng không thể chịu thua.

“Hả?” Lần này đổi lại Kim Vy Vy ngạc nhiên, cô nhìn Ôn Tĩnh và Tô Tô với ánh mắt hồ nghi, trong lòng cân nhắc sự thật giả trong lời nói của họ.

“Đỗ Hiểu Phong không nói với cô sao? Chúng tôi là bạn học thời phổ thông, mấy ngày trước họp nhóm mới nghe tin về Mạnh Phàm.” Tô Tô rất nghĩa khí mà đứng về phe của Ôn Tĩnh, cô nói với kiêu rất ngênh ngang tự mãn, cô nghĩ chắc chắn là Kim Vy Vy sẽ rất nghi kỵ việc Ôn Tĩnh và Đỗ Hiểu Phong gặp nhau, nên đã nói ra để chọc tức cô ấy.

Quả nhiên, sắc mặt của Kim Vy Vy lập tức trở nên khó coi, cô bóp chặt chiếc lắc tay của mình theo tiềm thức, nói: “Đỗ Hiểu Phong có nói, lúc tôi mới chuyển đến đây anh ấy đã nói với tôi có một người bạn học từng làm ở đây, nhưng chết rồi.”

Nghe thấy từ “chết” không có nặng nhẹ này thốt ra từ miệng Kim Vy Vy, trong lòng Ôn Tĩnh rất khó chịu, cô không muốn người khác nói Mạnh Phàm như thế, tùy tiện chối bỏ dấu tích đã từng tồn tại của anh. Song khi nghĩ lại mục đích chủ yếu của hôm nay không phải để ghen tuông, đánh nhau, mà là vì Mạnh Phàm, đầu chí vừa mới sôi lên của cô lập tức giảm đi một nửa.

“Phải đó, vì thế cũng mong cô giúp đỡ, chúng tôi muốn lấy toàn bộ tạp chí.” Ôn Tĩnh lịch sự nói.

Tô Tô có hơi ngạc nhiên với sự biến hóa của Ôn Tĩnh, Kim Vy Vy chớp chớp mắt, chợt như nghĩ ra gì đó, cô mỉm cười nói: “Tạp chí thì tòa soạn có đủ thật... nhưng mà, tôi không giúp được cho hai cô, số báo còn lại đều cho vào kho cả rồi, tôi không thể tùy tiện lấy ra cho người khác.”

“Có thể giúp đỡ một lần không?” Ôn Tĩnh bậm môi, cố gắng nói ra lời van xin.

“Tôi không có cách.” Kim Vy Vy lắc đầu một cách thành khẩn.

“Làm ơn...”

Ôn Tĩnh còn muốn nói gì nữa, nhưng cô còn chưa nói xong thì đã bị Tô Tô kéo lại, mặt của Tô Tô đầy nộ khí, bước tới trước mặt Kim Vy Vy, cô chỉ vào Kim Vy Vy mà nói lớn: “Họ Kim kia! Cô cố tình đứng không!”

“Tôi đã nói rồi, tôi không có cách. Xin cô hãy tự trọng, đừng có làm lấy ở đây, rất khó coi.” Kim Vy Vy nhìn vào ngón tay của Tô Tô, không hề lép vế mà nói.

“Chúng tôi bỏ tiền mua! Chứ có lấy không đâu!” Tô Tô phần nộ.

Kim Vy Vy điềm đạm cười một cái, cô nhìn Ôn Tĩnh nói: “Có những thứ qua đọt rồi tức là qua đọt rồi, mua thì rất dễ, nhưng không phải cô muốn mua là có thể mua lại đâu.”

Ôn Tĩnh nhìn cô một cách quật cường, rồi cười như chẳng nghe thấy gì cả, song trái tim của cô đã lạnh đến tận đáy, trong lòng đắng chát: Đỗ Hiểu Phong, đây chính là cái tội mà anh bắt em phải chịu!

Tô Tô bị Kim Vy Vy làm tức đến muốn nhảy lên, nhưng lại chẳng có cách nào, Ôn Tĩnh cảm thấy nếu như có thể buông lòng tự trọng xuống, để Kim Vy Vy đưa tạp chí cho thì xem ra cũng đáng, nhưng cô lại không muốn mở miệng cầu xin thêm nữa, thế là chỉ có thể tiếp tục đứng đó, không tỏ thái độ.

Hai cô gái vốn dĩ không nên gặp nhau này đột nhiên lại vì một chuyện không liên can mà bị kéo vào nhau, song lại vẫn chưa chịu diễn tình tiết kịch liệt nhất, cục diện như thế khiến cho cô tiếp tân không còn hứng thú, lại trở về với Zuma.

Thế nhưng, ngay khi Ôn Tĩnh chuẩn bị từ bỏ, điện thoại của Kim Vy Vy lại đã rung lên.

Kim Vy Vy nhìn tên của người gọi đến hiển thị trên màn hình, cô lại nở ra nụ cười kiêu ngạo và thần bí hơn cả Mona Lisa, cô hơi quay người sang hướng khác, nhưng âm thanh lại không hề hạ thấp: “Alô? Tới rồi à? Nhanh thật đấy! Vậy sao, đến giờ rồi à? Bây giờ chưa đi được, bị kéo lại rồi... Ai à? Anh tự lên xem đi.”

Kim Vy Vy cúp máy, dựa qua bên tường trong tư thế nhàn hạ.

Ôn Tĩnh nhìn cô, cổ họng từ từ thắt lại, sự khấn trương khi đứng trước phòng ăn của hôm đó lại đến rồi.

Bước chân đi trên cầu thang xi măng lâu năm phát ra những tiếng “thùng thục”, nó giống như âm thanh được truyền đến từ đầu bên kia của thời gian vậy, từng cái từng cái một, đập vào tim của Ôn Tĩnh.

Khi tiếng bước chân ngừng lại, Đỗ Hiểu Phong đã đứng ở trước mặt họ.

(2)

Đỗ Hiểu Phong đã có một giây hoang mang rất ngắn ngủi khi nhìn thấy Ôn Tĩnh và Tô Tô, Ôn Tĩnh rất quen với động tác nhỏ này của anh, mỗi lần gặp chuyện gì bất ngờ, chân mày bên trái của anh sẽ hơi nhướn lên. Song động tác tiếp theo của Đỗ Hiểu Phong, Ôn Tĩnh không hề quen thuộc. Anh quay đầu qua nhìn về phía Kim Vy Vy, trong mắt chứa đầy nỗi lo lắng.

Sợ mình làm gì cô ta sao?

Ôn Tĩnh đoán, cảm giác như thế khiến cô không cách nào tiếp tục trốn tránh nỗi khó chịu trong lòng.

Cô chưa từng trông mong gặp lại Đỗ Hiểu Phong, cô đến đây chỉ đơn thuần vì muốn tìm lại tình hoài mà Mạnh Phàm dành cho tình yêu đầu tiên, nhưng sự thật lại hết lần này đến lần khác khẳng định với cô rằng, tình yêu đầu tiên của cô, đã ra đi và không trở về nữa.

“Đỗ Hiểu Phong, đến đúng lúc lắm, nói với bạn gái của cậu xin cô ta nường tay một chút, giúp chúng tôi một lần.” Tô Tô cố tình nhấn mạnh từ ‘bạn gái’, Đỗ Hiểu Phong cúi đầu ngượng ngùng.

“Chuyện gì vậy?” Đỗ Hiểu Phong hỏi Kim Vy Vy.

Kim Vy Vy khải quát lại sự việc, không hề thêm bớt, nhưng cái tình thế chực chờ bão táp của lúc này cũng không còn nghe ra nữa.

Đỗ Hiểu Phong nghe xong, im lặng giây lát, Kim Vy Vy cúi đầu đùa giỡn với chiếc lắc tay, Ôn Tĩnh thì lật xem tạp chí “Hạ Lữ” đặt trên kệ như chẳng có chuyện gì, hai người dường như đều đứng ngoài sự việc, chỉ có Tô Tô là đã tròn xoe đôi mắt nhìn Đỗ Hiểu Phong, ý là đang chờ xem anh sẽ nói gì.

“Tô Tô, Vy Vy không biết chuyện giữa cậu và Mạnh Phàm, có lẽ khi này đã có hơi quá lời, cậu đừng để trong lòng.” Đỗ Hiểu Phong nói.

“Chuyện lúc trước cô ta không biết, tôi có thể không tính toán, cậu bảo cô ta lấy tạp chí ra đi.” Tô Tô nhìn Kim Vy Vy đắc ý. Kim Vy Vy đang cúi đầu, không thể thấy rõ nét mặt thế nào.

“Cái đó.... xin lỗi, cô ấy thật sự không giúp được cậu.” Đỗ Hiểu Phong ngừng một lát, hiển nhiên là anh biết được hậu quả khi nói như thế, nhưng anh vẫn đã nói ra.

“Sao?” Tô Tô vừa kinh ngạc vừa tức giận.

Ôn Tĩnh không nói gì, cuối cùng cô cũng nhìn về mắt của Đỗ Hiểu Phong, và anh lại đã né tránh ánh mắt của cô.

“Cô ấy chỉ mới đến đây làm việc, không có quyền hạn lớn như vậy, hơn nữa người mới đến mà đã yêu cầu tìm nhiều tạp chí như thế cũng không mấy thích hợp. Như vậy không tốt, do đó, xin lỗi.” Đỗ Hiểu Phong giải thích với Tô Tô, anh không nhìn Ôn Tĩnh. Và Ôn Tĩnh cũng không nhìn anh nữa, Đỗ Hiểu Phong đang ở trước mặt đây xa lạ đến khiến cô hoảng hốt, bảy năm đó, họ có thật sự đã từng thân mật đến thế chưa? Thân mật đến như một con người?

“Ồ, cậu cũng suy nghĩ cho cô ta lắm, bảo vệ quá chứ.” Tô Tô tức đến cực điểm trái lại thành cười.

“Cô ấy nhỏ hơn chúng ta, vừa mới đi làm, còn chưa hiểu...”

Đỗ Hiểu Phong còn chưa dài dòng xong thì Tô Tô đã ngắt lời anh, giọng nói của cô sắc nhọn đến đau tai, khiến cho Ôn Tĩnh bất chợt rùng mình.

“Vậy sao cậu không nghĩ cho Ôn Tĩnh! Cậu nói những lời như vậy trước mặt bạn ấy, không cảm thấy có hơi quá đáng sao? Sao cậu không thử nghĩ cho Mạnh Phàm, nói thế nào cũng là bạn cùng lớp! Đỗ Hiểu Phong, làm người không cần tuyệt tình đến mức này chứ?”

“Bỏ đi Tô Tô, đi thôi.” Ôn Tĩnh kéo tay Tô Tô, Tô Tô vẫn còn giằng co mà kêu hét, nét mặt của Ôn Tĩnh trái lại lại không có đến một chút cảm xúc, cô kéo lấy Tô Tô, đi ngang qua Đỗ Hiểu Phong, bước xuống lầu.

Lần này, đại khái là họ cách như một cm.

Nhưng, lại như đã cách nhau mấy vạn năm.

(3)

Thật ra Đỗ Hiểu Phong cũng đã từng bảo vệ cho Ôn Tĩnh, cũng đã từng đứng ở phía trước che chắn khi cô gặp phải chuyện, chỉ là, đó là lúc họ còn học phổ thông.

Lúc ấy Ôn Tĩnh và Tô Tô đều là những cô nhóc thích đùa giỡn, thành tích học tập không phải rất tốt, nhưng mỗi ngày vẫn cứ cười đùa ha hả, phiền não lớn nhất trong đời của họ cũng chỉ là kỳ thi cuối kỳ.

Hôm đó, Ôn Tĩnh và Tô Tô đã gây ra họa, trong lúc rượt đuổi nhau vào giờ trưa, khuỷu tay của Ôn Tĩnh đụng vào bảng đen, vết nứt nhỏ vốn đã có sẵn ở góc trái phía dưới trên đó lập tức biến thành một vết hằn to tướng, giống như vết thương vậy, dính thêm bụi phấn vào thì càng trở nên rõ ràng.

Ôn Tĩnh và Tô Tô sợ mất hồn. Nếu là bây giờ thì đó chẳng là gì cả, cùng lắm bồi thường ít tiền, cái bảng đen cũ kỹ đó cũng phải là gì đáng giá, thứ nhiều nhất ở trong trường chính là những chiếc bảng cũ như thế. Nhưng xảy ra vào thời đó thì là một lỗi lầm lớn, thời còn là học sinh, tin chắc chẳng còn việc gì đáng sợ hơn việc bị giáo viên mắng rồi.

Ôn Tĩnh thất thần, Tô Tô thì càng khó nói, hai người nghĩ nửa ngày trời cũng không nghĩ ra cách gì hay, chỉ trông mong đầu giờ chiều cô chủ nhiệm sẽ không phát hiện. Nhưng hiển nhiên là họ đã đánh giá thấp sự nhạy bén của cô giáo, cô chủ nhiệm vừa vào lớp thì đã phát hiện bảng đen có một vết thương mới toanh.

“Là em nào làm đây? Là ai đã hủy hoại của công? Giờ tay lên!”

Cô Lý nộ khí xung thiên khiến cho học sinh trong lớp đều rúc đầu vào cổ, những người nhiều chuyện thì len lén nhìn Ôn Tĩnh và Tô Tô, Tô Tô nhìn sang Ôn Tĩnh với ánh mắt tuyệt vọng, Ôn Tĩnh thì cảm giác trái tim của mình đã sắp nhảy ra khỏi cổ họng rồi.

“Nếu bây giờ không nói, vậy thì đợi phụ huynh đến cùng nói vậy!”

Mời phụ huynh là tuyệt chiêu của giáo viên, nghĩ đến việc về nhà rồi còn phải bị ba mẹ mắng thêm một trận, Ôn Tĩnh bất giác nhắm mắt, lưng khom lại, tay phải từ từ đưa lên, ngón tay cũng từ từ rút ra khỏi học tủ.

“Em đứng lên, nói đi, là chuyện gì!”

Ôn Tĩnh mở to mắt ngạc nhiên, bạn học trong lớp đều nhìn về phía sau, cô cũng quay đầu ra sau, cách chỗ cô ngồi ba hàng, cô nhìn thấy tay của Mạnh Phàm đã giơ thẳng tay lên. Làn gió nhẹ ngoài cửa sổ thoảng vào làm tay áo trắng tinh khê khiêu vũ, áp sát xuống vai cậu, làm lộ ra cánh tay dài của Mạnh Phàm, đó là sự mỏng manh đặc trưng của thời niên thiếu.

Mạnh Phàm đứng lên, nhưng lại im lặng không nói lời nào, đích thật, rõ ràng không phải do cậu làm, cậu biết nói gì chứ?

Tô Tô chưa bao giờ dám nhìn thẳng Mạnh Phàm, nhưng lần này cô đã mở to mắt nhìn cậu. Bạn học trong lớp đều bắt đầu to nhỏ với nhau, cô Lý cũng cảm thấy kỳ lạ, cô nói: “Mạnh Phàm, là em đã làm hư bảng?”

“Dạ phải, là em.” Mạnh Phàm đứng im lặng này giờ cuối cùng đã lên tiếng, dấu răng lời nói ra không phải là sự thật.

“Em làm gì mà tự nhiên đụng vào nó chứ?” Cô Lý tiếp tục hỏi.

“Em...” Mạnh Phàm cứng họng, ngày thường cậu rất ít khi nói chuyện, nói dối thì càng khó nhắc đến.

Lúc này, một cánh tay khác lại giơ lên.

“Đỗ Hiểu Phong! Tôi đoán biết ngay là chắc chắn có chuyện của em mà! Em cũng đứng lên!” Cô Lý giận dữ mà nói.

Đỗ Hiểu Phong nghiêng qua trái ngã qua phải mà từ từ đứng dậy rồi nói: “Hồi trưa em và Mạnh Phàm chạy giỡn với nhau, em đẩy bạn ấy một cái, rồi bạn ấy đụng vào cái bảng một cái, chỗ đó vốn dĩ đã nứt rồi, bây giờ chỉ là dài hơn trước đó một chút xíu thôi.”

Đỗ Hiểu Phong dùng tay diễn tả, cự ly mà hai ngón cậu chỉ ra hạn bất đắc một milimét cũng không tới, bạn bè nghe cậu nói bừa như thế đều cùng phá lên cười.

Ôn Tĩnh cũng bật cười, cô quay qua nhìn Đỗ Hiểu Phong, cậu lén đá vào chân ghế của cô.

Cô Lý đương nhiên là càng giận hơn, cô phê bình Đỗ Hiểu Phong và Mạnh Phàm một cách nghiêm nghị, lệnh cho họ đến văn phòng của cô sau giờ về. Đỗ Hiểu Phong sớm đã quen với những cảnh tượng thế này, nên không mấy để tâm, còn Mạnh Phàm, suốt quá trình này cậu không hề nói một tiếng nào, chỉ im lặng đứng đó, Ôn Tĩnh muốn dùng ánh mắt để biểu thị lòng cảm ơn với cậu, nhưng những sợi tóc rũ xuống ở trước trán đã che mất đôi mắt của cậu, nó xa xa, không nhìn rõ được gì cả.

Sau khi ra về Ôn Tĩnh và Tô Tô đã cùng đến khu để xe chờ Đỗ Hiểu Phong và Mạnh Phàm. Rõ ràng không phải là chuyện gì to tát, nhưng họ lại đã nghĩ ra vô số những khả năng. Tất cả tiền sáng cộng lại với nhau cũng chỉ được 30 mấy đồng, Ôn Tĩnh thậm chí còn hạ quyết tâm ‘tham ô’ tiền cơm trưa tháng sau mà ba mẹ cho để đền lại cái bảng.

Khi phía chân trời le lói vạn hà, hai người đó mới đi ra hội đồng giáo viên. Ôn Tĩnh và Tô Tô ngồi xổm nấp ở phía sau xe, sau khi xác định cô Lý không cùng đi ra với họ thì mới từ từ đứng dậy, cả hai đeo cặp lên chạy về phía đó.

“Hai cậu không sao chứ?”

“Không sao! 800 chữ kiểm điểm, làm trực nhật một tuần!” Đỗ Hiểu Phong nói một cách không hề để tâm, Mạnh Phàm chỉ lắc đầu không nói gì, cậu đi thẳng đến chỗ để xe.

Tô Tô cố tình không nhìn Mạnh Phàm, nhưng khi cậu đi khỏi, cô lại lén quay lại nhìn lưng của người ta.

“Còn không mau đi cảm ơn người ta đi, người ta là học sinh ngoan, lần này chịu tội giúp cậu rồi!” Đỗ Hiểu Phong chọc Tô Tô.

“Mình đâu có bảo bạn ấy chịu...” Tô Tô ngập ngừng mà nói, nhưng nửa thân người đã quay về phía Mạnh Phàm.

“Đi đi! Đừng giả bộ nữa, mình chờ cậu!” Ôn Tĩnh vừa đẩy Tô Tô về trước vừa cười nói.

“Mình.... mình chỉ là muốn nói cảm ơn! Chỉ là cảm ơn thôi!” Tô Tô nỗ lực xảo biện, vừa quay lại nhìn Ôn Tĩnh có cười mình không vừa đi về phía Mạnh Phàm.

“Cám ơn.” Thấy Tô Tô đã dừng lại bên cạnh Mạnh Phàm, Ôn Tĩnh đột nhiên nói nhỏ.

“Hả?” Đỗ Hiểu Phong chẳng hiểu gì.

“Anh cũng chịu tội giúp em rồi.” Gò má Ôn Tĩnh hơi đỏ, cô cúi thấp đầu và nói.

“Không có gì.” Nói chuyện nghiêm túc hẳn hoi thì Đỗ Hiểu Phong cũng thấy ngượng, nhưng miệng thì vẫn ú ớ thêm một câu: “Không phải làm đàn ông là phải bảo vệ người phụ nữ của mình sao?”

Giọng nói của cậu rất nhỏ, nhưng Ôn Tĩnh vẫn đã nghe rõ từng chữ một. Cô nhìn Đỗ Hiểu Phong dờ dẫm, phát hiện mặt của cậu cũng đã ửng đỏ.

Dưới ánh hoàng hôn, hình bóng của họ được bao trùm bởi một ánh sáng rực rỡ, gió nhẹ thoảng qua, lá hoa hòe trên cây phát ra những tiếng kêu xào xạc, hai con người đứng dưới gốc cây ấy, cúi thấp đầu, một người dùng mũi chân cọ quây dưới đất, một người thì đùa cợt với chiếc chìa khóa xe trên tay. Lúc ấy, họ non nớt đến ngay cả dũng khí nhìn vào đối phương cũng không có, nhưng trái tim lại đã khắc ghi giây phút đó đến ngàn ngàn vạn vạn lần.

Ở phía xa, Tô Tô và Mạnh Phàm dường như cũng đã nói chuyện xong, Mạnh Phàm đẩy xe, lẳng lặng đi ngang qua họ, Tô Tô đi bên cạnh cậu, duy trì khoảng cách mười bước, cô mỉm cười nhìn Ôn Tĩnh một cái, đây là ám hiệu của hai người, hôm nay họ phải ở bên người khác, không thể cùng về nhà rồi.

Khi Mạnh Phàm đi ngang qua, Ôn Tĩnh cũng đã nói cảm ơn với cậu, nhưng Mạnh Phàm lại chỉ gật đầu, không hề dừng lại nói chuyện với cô, cậu nhìn dưới đất, và chỉ thế, vội vàng ra về. Ôn Tĩnh cũng không để tâm, Mạnh Phàm là chỉ dụ dằng với Tô Tô thôi, cũng giống như Đỗ Hiểu Phong chỉ dụ dằng với một mình cô vậy.

(4)

Ký ức bất chợt ủa về khi họ đang bước xuống cầu thang khiến cho Ôn Tĩnh tình cờ phát hiện, trong ký ức đó còn có hình bóng của Mạnh Phàm, hóa ra từ lúc ấy thì anh đã bắt đầu kiên trì mối tình đầu dài dằng của mình.

Còn cô thì sao? Cô đang trốn chạy.

Ôn Tĩnh đột nhiên xem thường mình, cô cảm thấy đáng vẻ tả tơi bi thương này của mình, thật sự sẽ làm cho Ôn Tĩnh của 16 tuổi chê cười, sẽ bị Mạnh Phàm đã qua đời chê cười, sẽ bị Đỗ Hiểu Phong của lúc trước, của bây giờ, Đỗ Hiểu Phong của cô và không phải của cô chê cười.

Khi xuống đến lầu một, Tô Tô còn đang thao thao bất tuyệt kể về sự bạc tình phụ nghĩa của Đỗ Hiểu Phong thì Ôn Tĩnh bỗng dừng bước, cô hít sâu một hơi, sau đó chạy ngược lên lầu.

Tô Tô ở phía sau kêu cô lại, cô không dừng lại, Ôn Tĩnh cảm thấy, nếu như dừng lại vào lúc này thì cô mới thật sự là thua hoàn toàn.

Hiển nhiên là Đỗ Hiểu Phong và Kim Vy Vy đều không ngờ Ôn Tĩnh sẽ xuất hiện ở trước mặt họ một lần nữa, song Ôn Tĩnh cũng đã không để họ có cơ hội biểu đạt cảm tưởng của mình, cô thở hổn hển, chỉ vào Đỗ Hiểu Phong nói: “Tự em sẽ tìm lại toàn bộ các bài viết của Mạnh Phàm! Tự em sẽ tìm lại tất cả những ký ức mà em đã quên! Và em sẽ một mình, quên anh!”

4. Phần 4 - Chương 1-2-3-4

Phần 4 – Tốt nhất đừng hiểu nhau, như thế sẽ không nghĩ về nhau

“Ngọn nến Italy trong coffee shop đã thấp sáng hết một nửa, ánh nến nhàn nhạt phủ lên người của Giang Quê Minh, tỏa ra một cảm giác thần bí, mơ hồ trông như đã xuyên qua không gian. Ôn Tĩnh từng người

nhìn anh, âm giọng London tiêu chuẩn đã sản sinh ra một hồi thanh không thể sánh bằng, cô phảng phất như đã thật sự nhìn thấy được buổi chiều của một ngày xưa, vị thiếu niên trầm tĩnh lắng giọng ngâm nga bài thơ này.”

(1)

Lời đã nói ra rồi, mãi cho đến bây giờ Tô Tô vẫn còn khen ngợi biểu hiện của Ôn Tĩnh hôm đó, nét mặt, ngữ khí, cử chỉ đều ngẫu đến không thể ngẫu hơn, nhưng tiếp theo đây phải làm như thế nào, Ôn Tĩnh chẳng có một chủ ý nào cả.

Có quên được Đỗ Hiểu Phong hay không hãy tạm bỏ qua, chỉ mấy mươi quyển tạp chí không thể tìm được ở bên ngoài kia thôi đã là một vấn đề lớn. Ôn Tĩnh không cam tâm, cô lùng tìm trên mạng, kết quả không cần nghĩ cũng biết, độc giả của “Hạ lữ” rất ít, bởi thế, hiện thực càng làm người ta ủ rũ.

Chính trong ba cú đả kích liên hồi: bị bỏ rơi, giao chiến với bạn gái hiện nay của bạn trai cũ, tìm kiếm “Hạ lữ” không có hiệu quả, rất nhanh, Ôn Tĩnh đã lại nghênh đón cú đả kích thứ tư của mình – cô bị đuổi việc rồi.

Ông chủ dùng lý do nền kinh tế suy thoái, công ty gặp khó khăn để nói chuyện với cô, Ôn Tĩnh chỉ gật đầu tỏ ý tán đồng, tiện thể cố gắng tranh thủ tiền thưởng mà công ty đã phát muộn. Khi trở ra từ phòng của sếp, Ôn Tĩnh vô tình lờm thấy giấy khảo cần trên bàn của ông, trong bảng kê ghi nhận nhân viên làm đủ thời lượng gần đây, chỉ có cô là có một chỗ trống, nếu không nhớ lầm, đó chính là ngày cô đến tòa soạn “Hạ lữ”.

Ôn Tĩnh chợt cảm thấy, khổ nạn của con người là phổ biến liên hệ với nhau, là không có chấm dứt.

Ngày tháng rảnh rỗi ở nhà cũng không phải thoải mái, cô không ngừng có xung đột nhỏ với mẹ. Cô biết thật ra bà cũng chỉ là lo lắng cho mình, sắp lên hàng ba rồi, không có bạn trai, không có việc làm, thặng nữ thặng đến kiểu của cô đúng thật là khó tìm. Do đó thời gian gần đây, tâm trạng ủ rũ hiếm có của Ôn Tĩnh đã lên ngôi, đến mức Hiểu Lan gọi điện cho cô, cô cũng không mấy bất ngờ.

“Tôi nhớ ra một người, không chừng anh ấy có thể giúp cô.” Hiểu Lan nói đều đều.

“Ai vậy?” Ôn Tĩnh không mấy tích cực.

“Giang Quế Minh.” Hiểu Lan nói, “Là sư huynh thời đại học của Mạnh Phàm, rất thân, hiện giờ anh ấy cũng đang làm tạp chí.”

Ôn Tĩnh ghi lại số di động của Giang Quế Minh, còn chưa kịp nói lời cảm ơn thì Hiểu Lan đã cúp máy. Cô còn đang bồn chồn với lòng nhiệt tình lãnh đạm của cô ấy thì mẹ cô lộ đầu ra hỏi: “Điện thoại của đơn vị tuyển dụng sao? Có đi phỏng vấn không?”

“Không phải, là bạn con.” Ôn Tĩnh bắt lực nói.

“Ồ.” Hiển nhiên là mẹ cô đã thất vọng, “Có thời gian thì năng đi nộp lý lịch, đừng suốt ngày tùm vào tán gẫu nữa! Con xem người ta Tô Tô kia, chơi thì cũng chơi đó, nhưng công việc bạn trai không có điểm nào thiếu cả! Con từ nhỏ đến lớn cũng vậy, điên điên khùng khùng.”

“Biết rồi!” Tuy biết mẹ là muốn tốt cho mình, nhưng Ôn Tĩnh vẫn đã không kiềm được nỗi buồn bực, cô cầm giỏ xách lên, ném đại vài thứ vào túi rồi nói, “Con ra ngoài một chút.”

“Đi đâu vậy?” Mẹ cô hỏi.

“Tìm việc làm, mất công ở nhà mẹ lại nói con phiền.”

Ôn Tĩnh đi đến cửa, lúc mang giày mẹ cô vẫn còn lầm bầm bảo cô không hiểu chuyện, Ôn Tĩnh đóng cửa lại, cô có hơi dùng lực, không phải là nổi nóng, mà chỉ hy vọng có để nhốt tất cả phiền não ở bên trong.

Buổi trưa của đầu hạ mang một hơi thở uể oải, Ôn Tĩnh ngồi thanh thoi trong McDonald’s nhìn ra cửa sổ, trò chơi “Rắn tham ăn” trong điện thoại đã được cô chơi đến một con số không thể ngờ được, nghĩ đến phải mang kỷ lục này khoe với Tô Tô, Ôn Tĩnh quyết định hẹn Tô Tô tối nay ra hát. Song khi mở danh bạ ra,

cô đã nhìn thấy tên của Giang Quế Minh. Số điện thoại này nhìn có hơi quen mắt, nó khiến Ôn Tĩnh cảm thấy thân thiết hẳn lên, dù gì cũng còn lâu mới đến giờ Tô Tô ra về, Ôn Tĩnh bèn gọi vào số điện thoại đó.

“Alô?” Giọng nói bên đầu dây kia làm Ôn Tĩnh hoảng hồn, não của cô lập tức như bị bao trùm bởi mây khói, ngỡ là đã gọi nhầm qua số của Đỗ Hiểu Phong.

“Xin chào, ai vậy?” Câu hỏi tiếp theo của Giang Quế Minh kéo Ôn Tĩnh trở về đất liền, cô nhẹ nhõm cả người, nói: “Chào anh, em là bạn học phổ thông của Mạnh Phàm.”

“Bạn phổ thông? Em không phải là cô gái...” Giang Quế Minh nói có hơi kinh ngạc.

“Em không phải mối tình đầu của bạn ấy.” Ôn Tĩnh cười, “Em là bạn thân của mối tình đầu của bạn ấy.”

“Anh hiểu rồi! Cô ấy ngại đúng không?” Giang Quế Minh sáng khoái nói.

“Ừm, Hiểu Lan cho em số điện thoại của anh, anh và Mạnh Phàm là bạn học đại học phải không.” Ôn Tĩnh đặc biệt nghiêm túc nghe từng lời của Giang Quế Minh, hiển nhiên là anh không giống Đỗ Hiểu Phong, không bá đạo, nhưng rất thẳng thắn, cảm giác như thế rất đặc biệt, giống như đang trò chuyện với một Đỗ Hiểu Phong xa lạ vậy.

“Đến lúc này thì Hiểu Lan lại rộng rãi nhỉ! Đúng vậy, Mạnh Phàm là sư đệ của anh, cũng là bạn thân của anh, em muốn biết thêm về nó đúng không?”

“Ừm, về những gì bạn ấy viết, tui em đang sưu tầm lại.”

“Đọc bài ‘Lại đến mùa hoa hỏe tỏa hương’ bị cảm động rồi phải không? Đó chỉ là một phần nhỏ thôi, tình cảm mà Mạnh Phàm dành cho cô gái đó... một hai câu là không thể nói rõ ràng đâu. Anh cảm thấy tui em nên được biết, người đã không còn nữa thì giữ lại một kỷ niệm mãi mãi cũng tốt. Vậy đi, chúng ta có thể hẹn ra gặp mặt, khi nào thì em có thời gian?” Giang Quế Minh ngỏ lời mời.

“Bây giờ đang có đây.” Ôn Tĩnh tự trêu ngươi trạng thái thất nghiệp của mình, và đương nhiên, đối với người mang giọng nói giống với Đỗ Hiểu Phong này, cô cũng có hơi kỳ vọng.

“Vậy thì hôm nay đi, em chọn địa điểm, anh sẽ đến tìm em.” Giang Quế Minh sáng khoái nhận lời, “À phải, em tên gì?”

“Ôn Tĩnh.” Cô nói, “Ôn của ôn noãn (ấm áp), tĩnh của yên tĩnh.”

“Ừm, tên hay.” Giang Quế Minh trầm ngâm một lúc, chợt cười.

(2)

Thật ra khi chờ đợi Giang Quế Minh trong coffee shop, Ôn Tĩnh đã có hơi ảo tưởng. Có lẽ vì đã quá lâu không có yêu đương chẳng, cô thậm chí bắt đầu giả thiết ra những mảnh mёo mà chỉ có các tiểu cô nương mới thích thú, ví dụ như Giang Quế Minh thật chất chính là Đỗ Hiểu Phong, anh chỉ là dùng một thân phận khác để nói cho cô biết sự thật vì sao anh phản bội cô. Điều này hiển nhiên là không thể nào, nhưng khi Giang Quế Minh bước vào, Ôn Tĩnh vẫn có hơi hụt hẫng với một việc đã biết trước kết quả.

“Ôn Tĩnh phải không? Chào em, anh là Giang Quế Minh!” Giang Quế Minh lễ phép lấy danh thiếp ra, trên đó in tên của tòa soạn nơi anh nhậm chức, đó là tờ tạp chí du lịch rất nổi tiếng, so với “Hạ Lữ” thật không biết hơn bao nhiêu bội rồi.

“Lợi hại thật!” Ôn Tĩnh cảm thán.

“Cũng chỉ có cái tên nghe hay thôi, lúc trước Mạnh Phàm còn không thềm nữa là, nơi này đều khuông khổ hóa cả rồi, những gì nó viết tòa soạn chỗ anh làm chắc chắn sẽ không in ra đâu, và như vậy thì tui em cũng không thể đọc được nữa.” Giang Quế Minh cười nói.

“Bạn ấy đậm chất văn nghệ vậy sao?” Ôn Tĩnh nói một cách kinh ngạc.

“Em không biết? Văn của nó trong trường đại học phải nói là một phát kinh người đấy, các cô gái đợi đọc bài của nó có thể xếp đầy cả một giảng đường ấy!” Giang Quế Minh vừa xem thực đơn nước uống vừa nói, “Chẳng phải khi học phổ thông Mạnh Phàm là lớp phó môn văn học lớp em sao?”

“Ồ, hình như vậy.” Ôn Tĩnh nghiêng đầu suy ngẫm, đối với Mạnh Phàm, việc cô có thể nhớ ra đích thật là quá ít, lơ mờ dường như đúng thật có ấn tượng Mạnh Phàm đi thu vở bài tập, nhưng đó chỉ là một hình bóng mơ hồ, trên lối đi giữa hai dãy bàn, có một thiếu niên xanh gầy đứng đó.

“Trình thám được phái đến kiểu này không mấy đạt yêu cầu đó nha!” Giang Quế Minh gọi hồng trà, rồi cười nói, “Này, anh hỏi em, cô gái tình yêu đầu tiên của nhóc đó tên gì vậy?”

“Vị sư huynh như anh cũng không mấy đạt yêu cầu đấy nha!” Ôn Tĩnh chớp chớp mắt nói.

“Bị phản kích rồi!” Giang Quế Minh cười thành tiếng, “Nhưng mà cũng không thật sự là anh không đạt yêu cầu đâu, tên tiểu tử đó dường như rất hưởng thụ cái cảm giác một mình cất giữ bí mật, hơn nữa, sau này có Hiểu Lan rồi, cũng đâu tiện nói chuyện đó nữa.”

“Ừm, cũng phải. Người bạn ấy thích tên là Tô Viên, tụi em đều gọi bạn ấy là Tô Tô, anh suy nghĩ xem bạn ấy có từng lộ qua dấu tích nào không.”

“Em nói như thế thì.. hình như có chút ấn tượng thật!” Giang Quế Minh chống cằm, “Tên của cô ấy không hay bằng tên của em, anh có nghe rồi thì chắc cũng nhớ không rõ.”

“Em? Tên em bình thường thôi mà!” Ôn Tĩnh nói mà không hiểu.

“Không, anh vừa nghe vào thì đã cảm thấy rất hay, giống như một tính từ rất đẹp, em xem, giống như con người của Mạnh Phàm vậy, ôn hòa yên tĩnh, hình dung nó ôn tĩnh, không phải rất thích hợp sao?”

Giang Quế Minh cười, Ôn Tĩnh cũng cười, lúc này, cô đã quên đi âm giọng giống với Đỗ Hiểu Phong, mà chỉ chuyên tâm nhớ về Mạnh Phàm.

“Nó làm mọi người kinh ngạc vô cùng, đó là lần nó đọc bài thơ tiếng Anh trong hội tuyển thơ, ‘First Love’ của John Clare.” Đôi mắt của Giang Quế Minh bắt đầu mê mộng, anh như đã xuyên qua tầng tầng lớp lớp thời gian, một lần nữa đáp chân vào giảng đường đại học kia.

I ne’er was struck before that hour
With love so sudden and so sweet,
Her face it bloomed like a sweet flower
And stole my heart away plete.
My face turned pale as deadly pale.
My legs refused to walk away,
And when she looked, what could I ail?
My life and all seemed turned to clay.
And then my blood rushed to my face
And took my eyesight quite away,
The trees and bushes round the place
Seemed midnight at noonday.
I could not see a single thing,
Words from my eyes did start –
They spoke as chords do from the string,
And blood burnt round my heart.

Are flowers the winter's choice?
Is love's bed always snow?
She seemed to hear my silent voice,
Not love's appeals to know.
I never saw so sweet a face
As that I stood before.
My heart has left its dwelling-place
And can return no more

(Tạm dịch: Giây phút đó, tôi bị tình yêu kích trúng. Đột ngột đến thế, ngọt ngào đến thế. Vẻ đẹp kiều diễm như hoa của cô ấy, đã triệt để đánh cắp trái tim của tôi. Sắc mặt của tôi trắng bệch như người chết, đôi chân cũng đã từ chối rời khỏi. Khi cô ấy rầu rĩ, tất cả trong sinh mạng của tôi dường như cũng trở nên vô nghĩa.

Thế là, mặt của tôi mất đi huyết sắc, ánh nhìn cũng không còn rõ ràng. Đùm cỏ và rừng rậm ở xung quanh. Chính ngọ mà lại như đêm khuya. Đôi mắt của tôi không thể nào nhìn rõ nữa, lời nói tuôn ra từ ánh mắt. Giống như những chuỗi hòa âm. Huyết dịch cuộn cuộn không nghỉ trong trái tim của tôi.

Chẳng lẽ hoa là sự lựa chọn của mùa đông? Nền tảng của tình yêu cũng mãi mãi là tuyết đông vũ động? Cô ấy phảng phất như đã nghe thấy lời tỏ tình câm lặng của tôi. Nhưng lại không quay đầu với tình yêu của tôi. Tôi chưa từng thấy gương mặt tươi đẹp đến thế. Bắt đầu từ ngày tôi gặp người, tim của tôi đã đi cùng cô ấy, mãi không trở về.)

Ngọn nến Italy trong coffee shop đã thấp sáng hết một nửa, ánh nến nhàn nhạt phủ lên người của Giang Quế Minh, tỏa ra một cảm giác thần bí, mơ hồ trông như đã xuyên qua không gian. Ôn Tĩnh từng người nhìn anh, âm giọng London tiêu chuẩn đã sản sinh ra một hồi thanh không thể sánh bằng, cô phảng phất như đã thật sự nhìn thấy được buổi chiều của một ngày xưa, vị thiếu niên trầm tĩnh lắng giọng ngâm nga bài thơ này.

(3)

Mạnh Phàm trong ký ức của Ôn Tĩnh là không thể đọc lưu loát thơ tiếng Anh.

Lúc ấy, ngay cả bài học Anh văn anh đọc cũng không trôi.

Tiết học Anh văn thường có tiết mục chia vai đối thoại, nhiều lúc còn có thể diễn thành một tiểu phẩm, nam nữ phân biệt vào vai Mr và Mrs, ai bị gộp thành một đôi với người khác là mọi người sẽ lại khúc khích cười. Có lẽ là do học tập quá khô khan, vì thế ngay cả một việc như vậy cũng đủ khơi dậy hứng thú của học sinh.

Với những ai có “câu chuyện riêng” thì việc nhập vai này càng trở thành tiêu điểm, một khi một người bị gọi đến thì người còn lại nhất định sẽ được hưởng thụ ánh nhìn nhất quán của các bạn khác. Giáo viên cũng biết điều này, nhưng họ đều mặc kệ, bây giờ nghĩ lại, hoặc giả đó chính là sự khoan dung của người đã trưởng thành dành cho tuổi trẻ non nớt.

Hôm đó khi Mạnh Phàm bị gọi đến, các bạn trong lớp, gồm cả Ôn Tĩnh, đều nhìn về Tô Tô mà cười. Mặt Tô Tô ửng đỏ, cô cầm sách lên một cách ngoan ngoãn lạ thường, trông như đang rất nghiêm túc đọc sách, chỉ có Ôn Tĩnh biết, khi đó chắc chắn là Tô Tô rất thấp thỏm. Bởi thế cô đã quay ra sau định nói với Đỗ Hiểu Phong về nét mặt mắc cỡ của Tô Tô.

Chính vào lúc ấy, giáo viên Anh vắn ngược mặt lên, điểm ngay tên của Ôn Tĩnh. Đại khái là do phát hiện cô muốn nói chuyện, nên cô giáo đã nhắc nhở.

Độ nhiệt tình của mọi người lập tức biến mất, lũ lượt ngồi ngay ngắn lại rồi cầm sách lên. Ôn Tĩnh ngập ngừng đứng dậy, Tô Tô quay lại nhìn cô cười một cách gian xảo, cô bắn lại cho Tô Tô một cái nhìn, sau đó cúi đầu nhìn đồng chữ cái tiếng Anh một cách bất lực.

Đoạn đối thoại đó bắt đầu từ Mạnh Phàm, Ôn Tĩnh đứng đợi đã nửa phút, nhưng phía sau vẫn chưa có động tĩnh gì. Cô hơi nhìn ra sau với nỗi nghi hoặc, Mạnh Phàm vẫn còn cúi thấp đầu, cậu nắm chặt cạnh sách, móng tay trắng đến mức như không còn máu, cậu hình như rất khẩn trương.

Nửa giây cuối cùng đó Ôn Tĩnh nhìn không rõ lắm, vì không bao lâu thì cô giáo đã mệnh lệnh “Start”.

Mạnh Phàm không thể không mở miệng nữa.

“Han....Meimei....” Cậu chỉ mới đọc một câu thì mọi người đã phá lên cười, cô gái trong bài học tên là Hàn Mai Mai (tiếng Hán đọc là Han Mei Mei), Mạnh Phàm vì run quá nên đã đọc ngắt ra, nghe vào giống như đang nói “Hi, muội muội”. (chữ ‘muội’, tức em gái, tiếng Hán đọc là ‘Mei’)

Các bạn nam nghịch ngợm đáp lại cậu: “A, ca ca”. Tiếng cười của mọi người lại càng náo nhiệt hơn, đôi gò má của Ôn Tĩnh đỏ như trái táo chín, cô hơi quay ra sau, nhìn Mạnh Phàm một cách oán tránh, ngón tay cầm sách của Mạnh Phàm lại càng trắng hơn.

“Được rồi được rồi, Mạnh Phàm, go on!” Giáo viên ổn định lại trật tự lớp.

“Can... can.... I... borrow...your.... your ruler....please?” Câu nói vấp bắp này lại dẫn đến một trận cười của cả lớp, Ôn Tĩnh cũng đang đứng chung với cậu, mắc cỡ đến muốn chui xuống gầm bàn rồi. Và hôm đó, Mạnh Phàm đã cùng Ôn Tĩnh hoàn thành đoạn đối thoại ấy trong tiếng cười của bạn bè, Ôn Tĩnh ngồi xuống mà trong lòng không vui chút nào, cô cảm thấy mất mặt quá.

“Hi, muội muội!” Đỗ Hiểu Phong cầm bút lên chích chích vào vai cô, rồi nói nhỏ vào tai cô.

“Thấy ghét!” Cô quay lại lườm Đỗ Hiểu Phong một cái, cũng trông thấy Mạnh Phàm ngồi im lặng trên ghế. Cậu vẫn còn run, vẫn còn duy trì tư thế nắm chặt quyển sách anh vắn, ngón tay vẫn còn trắng.

“Thật ra Mạnh Phàm muốn đọc chung với Tô Tô, lúc này nó còn không ngừng đọc bài.” Đỗ Hiểu Phong cũng quay lại nhìn Mạnh Phàm và nói.

“Làm sao bạn ấy biết có thể đọc chung với Tô Tô, cuối cùng cũng là em mất mặt đó thôi.” Ôn Tĩnh ủ rũ, chu môi nói.

“Ngốc! Trong danh sách tên của nó với Tô Tô nằm kế nhau mà!” Đỗ Hiểu Phong nói một cách đắc ý với ngữ điệu phát hiện ra bí mật lớn.

“Kế nhau? Làm sao được? Rõ ràng tên của em và Tô Tô kế nhau mà!” Ôn Tĩnh nói lại.

“Bên trái bên phải đó.” Đỗ Hiểu Phong vừa nói vừa diễn tả, Ôn Tĩnh liền ngộ ra, trong danh sách lớp, bên trái là tên của nam, bên phải là nữ, do đó cho dù số thứ tự không kế nhau, giáo viên cũng thường điểm danh theo từng hàng bên trái bên phải.

“Anh cũng chu đáo thật, sao phát hiện ra vậy?” Ôn Tĩnh dựa lưng ra sau, cầm sách lên như đang đọc bài.

“Vì tên của chúng ta cũng kế nhau, ngay phía dưới tên họ thôi.” Tiếng nói của Đỗ Hiểu Phong rất nhỏ, nhưng vẫn chiến thắng tiếng đọc bài của mọi người để truyền vào tai Ôn Tĩnh, và đi thẳng vào trái tim cô.

(4)

“Nó cũng có lúc xấu hổ đến vậy sao?” Giang Quế Minh nghe Ôn Tĩnh kể xong thì bật cười, “Ây da, em nói sớm cho anh biết là được rồi, anh sẽ có thể thêm một câu ‘Can... can... I... borrow... your... your ruler....please?’ sau khi nó đọc xong ‘First Love’ “

Giang Quế Minh cầm thực đơn trên tay, bắt chước lại Mạnh Phàm thông qua lời miêu tả của Ôn Tĩnh, cô cười rồi, nhưng khi nhìn thấy ngón tay linh hoạt đầy sinh khí của Giang Quế Minh, nụ cười của cô đã chuyển thành buồn bã, và thần sắc của Giang Quế Minh cũng ảm đạm hẳn.

“Bây giờ... không có cơ hội rồi.” Anh đặt thực đơn xuống, “Nó rõ ràng không làm qua chuyện gì vĩ đại, cũng vô cùng yên ắng trong trường, nhưng nó biến mất như thế, anh vẫn rất khó chịu. Hôm nay đến đây, là muốn làm gì đó cho nó. Mạnh Phàm là sư đệ tốt nhất của anh, tụi anh đã cùng tổ chức đoàn hội văn thơ, cùng tưởng nhớ tình yêu đầu tiên, cùng nói về ước mơ... Có lẽ giúp đỡ em, là việc cuối cùng anh có thể làm cho nó rồi.”

“Cám ơn anh.” Ôn Tĩnh nói một cách trịnh trọng, “Thật lòng mà nói, tuy là bạn cùng lớp với bạn ấy, tuy người bạn ấy thích là bạn thân nhất của em, tuy là do em tìm đến anh, nhưng thật ra em không hiểu về Mạnh Phàm. Cũng giống như lúc này, một hồi ức nhỏ như mảnh vỡ, chính là ấn tượng mà bạn ấy để lại cho em. Nhiệt tâm như thế là vì em có tư tâm, em muốn xem lại những ngày tháng đã bị em lãng quên đó đã chứa đựng một tình cảm như thế nào, mà có thể giúp bạn ấy giữ gìn mối tình đầu lâu đến như thế. Em muốn chứng minh có một thứ là sẽ mãi mãi được cất giữ, dấu rằng em đã mất đi cái của em, nhưng em tin rằng thế gian này vẫn còn. Bất luận một người có cô đơn cách mấy, cũng nhất định sẽ có kỷ ức mà mình không muốn bỏ đi, nhất định có.”

Ánh mắt của Ôn Tĩnh vô cùng kiên định, ánh nến phập phùng làm cho đôi mắt của cô phát sáng, Giang Quế Minh nhìn cô dờ dẫm, nét mặt mơ màng, anh gật gật đầu.

Giây phút đó, anh đã bị cô gái trước mặt làm cảm động, anh không kiềm được lòng thương xót Ôn Tĩnh, bởi vì, anh đã nhìn thấy nỗi bi thương không lời diễn đạt bị cô che giấu ở sâu trong ánh mắt kia, nhìn thấy rất rõ ràng.

5. Phần 5 - Chương 1-2-3-4

Phần 5 – Tốt nhất không yêu nhau, như thế sẽ không từ bỏ nhau Tác giả: Cửu Dạ Hồi

Dịch: Gia Gia

“Căn phòng học trống rỗng chứa đựng một không gian bí ẩn, vẫn là ánh nắng chói chang ấy, rơi lên nụ cười của Ôn Tĩnh, đóa hướng dương dường như đã thật sự nở rộ dưới ánh sáng mặt trời. Và ở giữa đóa hướng dương, ngay góc của ô vuông, Đỗ Hiểu Phong dùng phấn màu vàng để lại một dòng chữ rất nhỏ rất nhỏ: Anh xin lỗi.”

(1)

Giang Quế Minh là một người nói được làm được, ngày hôm sau anh đã mang đến cho Ôn Tĩnh tất cả những quyển tạp chí của Mạnh Phàm mà anh có. Qua điện thoại, Giang Quế Minh mới biết thì ra Ôn Tĩnh đang thất nghiệp. Anh vốn dĩ muốn gửi tạp chí đến đơn vị công tác của cô, tiện thể mượn cơ hội ấy mời cô ăn tối, sau đó đưa cô về nhà, ngờ đâu Ôn Tĩnh lại bảo anh trực tiếp mang đến nhà cô.

“Nếu như không tiện, anh chuyển phát nhanh cũng được.” Ôn Tĩnh nói.

“Tiện thì cũng tiện, thời gian của tụi anh khá tự do, nhưng buổi sáng mà em cũng ở nhà sao?” Giang Quế Minh hỏi.

“Thời gian của em càng tự do, vừa mới nghỉ làm.” Ôn Tĩnh nói với giọng hơi lạc lõng.

“Ồ.” Giang Quế Minh có hơi sững người, không thể phủ nhận, sau khi biết được thông tin này, lòng nhiệt thành của anh chợt giảm đi. Không giống mối tình đầu tựa như ảo mộng của Mạnh Phàm, với Giang Quế Minh, dấu cho có bị Mạnh Phàm làm cảm động, thì đó cũng chỉ là một tình yêu không còn tồn tại, được ca tụng khi con người đã ra đi. Còn trong đời sống hiện thực, hiện tượng xuất hiện nhiều hơn là ngay cả mức lương của đối phương là bao nhiêu cũng phải yêu cầu, cái phủ ở bên ngoài tình yêu mỹ lệ ấy, là chiếc áo khoác thực tế đến mức gần như xấu xí.

“Đến vào buổi chiều đi, em sẽ mời anh uống trà! Nhà em có loại trà Phổ Nhĩ thượng hạng!” Khoảng cách qua điện thoại đủ để khiến Ôn Tĩnh không nhìn thấy được nét mặt và sự do dự của Giang Quế Minh, cô vui vẻ đưa ra lời mời. Buổi chiều mẹ cô đến nhà bà ngoại, cảm giác ở nhà một mình tựa như đã trở về những ngày cuối tuần của lúc nhỏ, nhất là sự xuất hiện của Giang Quế Minh, mang đến cho cô một cảm giác vui vẻ nho nhỏ.

Ngờ đâu, một Ôn Tĩnh ngây thơ lại đã dấn động một Giang Quế Minh bị hiện thực chi phối, anh bắt giác nhoẻn miệng, cười đáp: “Được.”

Giây phút bước vào phòng của Ôn Tĩnh, Giang Quế Minh chợt mất đi kinh nghiệm phán đoán thế sự, căn phòng nhỏ của một cô gái trẻ mang đến cho anh một cảm giác đặc biệt ấm áp. Ôn Tĩnh ngồi xếp bằng trên giường, tóc cô được cột cao một cách đơn giản, mặc quần áo ở nhà cũng đơn giản, bên viên chiếc túi thêu một trái đào hồng phấn.

“Vốn dĩ định để dành làm kỷ niệm, nhưng bây giờ cảm thấy tặng cho cô Tô Viện mới là kỷ niệm đáng quý nhất.” Giang Quế Minh nói.

“Ừm, bạn ấy sẽ giữ gìn rất cẩn thận.” Ôn Tĩnh lật xem một cách nghiêm túc, cô gật gật đầu: “Nhưng mà anh vẫn còn thiếu khá nhiều đó! Anh xem nè, năm 2005 chỉ có kỳ của tháng 11, 2006 còn thiếu tháng 3, 4, 7...”

“Yêu cầu của em cũng nhiều thật!” Giang Quế Minh cười nói.

“Xin lỗi.” Ôn Tĩnh giờ mới phản ứng ra, nói thế nào cũng nên khách khí với người ta một chút, thế là gương mặt của cô bắt giác đỏ lên rồi vội vàng nói xin lỗi.

“Đùa thôi, anh sẽ giúp tụi em tìm. Vì hoạt động cùng ngành, nên trước đây tòa soạn bên anh cũng có đặt tạp chí của họ, nhưng chỉ đặt những kỳ của lúc trước, sau đó thì, em cũng biết đấy, số lượng phát hành của ‘Hạ Lữ’ không nhiều, nên tòa soạn bên anh cũng không quan tâm nữa.” Giang Quế Minh cầm đại một quyển ‘Hạ Lữ’ lên vừa nói. nếu như không phải vì Mạnh Phàm, anh chắc chắn cũng không giữ lại những quyển tạp chí này, để rồi lại quen biết Ôn Tĩnh thông qua nó, điều này làm anh thấp thoáng nảy sinh một cảm giác kỳ diệu của duyên số.

“Haiz, vậy những quyển còn lại phải làm sao?” Ôn Tĩnh chau mày dựa ra sau gối.

“Tham lam! Em đọc hết những quyển này trước đi, anh sẽ nghĩ cách, nói thế nào anh cũng là người trong ngành, so với cách em mò kim đáy bể, hay hơn nhiều.” Giang Quế Minh lật ra một trang trong quyển tạp chí trên tay, đưa cho Ôn Tĩnh.

Ôn Tĩnh nhận lấy, cô mỉm cười, đôi mắt cong lại, trên con đường tìm kiếm này, cô cảm thấy mình đã tìm được một người bạn đáng tin cậy.

Trang mà Giang Quế Minh đưa cho cô chính là bài viết của Mạnh Phàm, tên bài viết là “Hoa hướng dương”, mở đầu là hình của một đóa hướng dương vô cùng rực rỡ, Mạnh Phàm giảng thuật tỉ mỉ, đây là loài hoa hướng dương sản xuất nhiều nhất tại Texas của Mỹ. Và ở cuối bài viết, là đoạn ký sự đặc biệt của anh.

“... Đóa hoa hướng dương xuất hiện đầu tiên trước mắt tôi, không phải là ở thành phố Texas xa xôi, cũng không phải là ở đồng cỏ nơi có dòng sông vây quanh của Trung Quốc, mà là trên tấm bảng đen của trường trung học, là loại bảng nhỏ làm bằng gỗ, loại mà hễ cách một thời gian là phải quét một lớp sơn lên.

Cô gái đầu tiên mà tôi thích đã từng vẽ một đóa hướng dương rất đẹp ở phía sau tấm bảng ấy. Tôi đã không còn nhớ đó là báo bảng về chủ đề gì, hội nghệ thuật? Hội họa? Hay chỉ là một bảng báo người tốt việc tốt bình thường?

Đến khi muốn hồi ức, mới phát hiện thì ra ký ức không đáng tin. Song những thước phim còn lưu lại ấy, nhất định sẽ là viên sỏi đẹp nhất, sáng nhất trên con sông dài của thời gian.

Viên sỏi của tôi đã được thả xuống nước vào buổi trưa của mùa hè đó, dưới bàn tay của cô, viên phấn vàng từ từ ảo hóa thành từng đóa hướng dương xinh xắn. Trước tiên sẽ vẽ một vòng tròn, chính giữa vẽ thành ô caro, sau đó điểm nhẹ lên đó từng nhánh hoa. Đến nay tôi vẫn còn nhớ, nắng trưa ngoài cửa sổ rọi vào, cô ấy và hoa, đều hóa thành màu vàng kim.

Đó là đóa hoa hướng dương đẹp nhất mà tôi từng trông thấy.”

Ôn Tĩnh đọc xong đoạn văn, hơi sput sput mũi, Giang Quế Minh muốn hóa giải không khí bi thương này, anh mỉm cười cầm lấy tạp chí và nói: “Em xem đó, nếu là ở tòa soạn chỗ anh làm, chắc chắn sẽ không cho nó viết bừa như vậy. Một cơ hội quảng cáo tốt thế cơ mà, câu cuối cùng chủ biên tập tuyệt đối sẽ sửa thành: Muốn xem hoa hướng dương đẹp nhất thế giới, nhất định phải đến Texas.”

“A, cuối cùng em cũng biết tại sao rồi.” Ôn Tĩnh ngược đầu lên, nói như bưng tỉnh ngộ.

“Tại sao gì?” Giang Quế Minh chẳng hiểu gì, dường như cô chẳng hề nghe thấy lời nói đùa của anh, mà đang nói đến một chuyện khác.

“Tại sao lúc đó Mạnh Phàm lại không vui.”

Ôn Tĩnh mỉm cười nhìn Giang Quế Minh còn đang mơ hồ, rồi quay ra cửa sổ, nắng trưa ngày hè làm người ta không thể mở mắt, giống y như lúc đó vậy...

(2)

“Đỗ Hiểu Phong! Kéo rèm cửa lại! Chối mắt!” Ôn Tĩnh nói với Đỗ Hiểu Phong đang ngồi bên cửa sổ một cách không có cảm tình.

Rõ ràng là cô giáo phân công cho mỗi tổ vẽ một cái báo bảng, nhưng trên thực tế lại chỉ có các bạn nữ làm. Nam sinh đều ngồi tùm lại bàn chuyện bóng đá với nhau, hôm qua Liverpool đã thắng MU, Đỗ Hiểu Phong đang vô cùng hứng khởi, anh kể cho bạn bè nghe Owen đã xoay người truyền bóng như thế nào.

“Ôn Tĩnh nhà mày gọi kìa, mau lên, kéo rèm cửa!” Một bạn nam trêu chọc.

“Nói ai vậy! Ai là của nhà họ.” Ôn Tĩnh ngượng ngùng quẳng viên phấn về phía đó.

“Ồ, lẹ đi! Giận rồi kìa!” Cả đám cùng bật cười.

“Kệ! Cho nó tự kéo!” Đỗ Hiểu Phong cảm thấy nghe lời như vậy sẽ rất là mất mặt trước mặt bọn con trai.

Ôn Tĩnh tức giận lườm Đỗ Hiểu Phong một cái, rồi quay lại quét thêm một lớp màu đen lên mặt bảng. Tuy biết rằng Đỗ Hiểu Phong cự tuyệt cô như vậy trong lòng anh cũng không rất chắc ăn, nhưng khi nghe những lời nói lạnh lùng của anh, như trông mong có thể mau chóng phân vạch rõ ràng quan hệ với cô, Ôn Tĩnh vẫn đã không tìm được nổi khó chịu trong lòng.

“Đỗ Hiểu Phong, cậu còn không kéo rèm lại là báo bảng của lớp mình làm không kịp đâu đó.” Nhìn nét mặt càng ngày càng tối lại cùng màu với tấm bảng của Ôn Tĩnh, Tô Tô bênh vực cô bạn thân của mình.

“Kệ!” Đỗ Hiểu Phong vẫn ngoan cố, nhưng ánh mắt đã len lén nhìn sang Ôn Tĩnh đang ngồi xồm và trút bực dọc với bảng đen.

‘Soạt’ một tiếng, phòng học chợt tối lại, mọi người đều cùng quay đầu lại nhìn, Mạnh Phàm đang đứng bên cửa sổ, anh đã kéo một bên rèm cửa lại, và đang định kéo luôn bên kia.

“Không cần đâu!” Tô Tô vội vàng kêu cậu lại, “Chừa một chút ánh sáng.”

“Ừm.” Mạnh Phàm gật gật đầu, thắt lại rèm cửa.

Tất cả đều đã diễn ra quá đối tự nhiên, mãi cho đến khi Tô Tô cầm phấn lên vẽ hoa hướng dương, nhóm nam sinh mới lại bắt đầu trêu chọc Mạnh Phàm.

“Mạnh Phàm nghe lời Tô Tô nhất rồi!”

Mạnh Phàm cúi đầu, không ra oai cũng không phản bác lại họ. Cậu chỉ lẳng lặng, ở bên cạnh phụ giúp, không nhiều nhưng vừa đủ. Dưới ánh nắng len lỏi qua rèm cửa sổ, gương mặt của Tô Tô được nhuộm lên một màu hồng phấn. Hai con người cách nhau trong một bầu không khí to lớn, lại liên hệ mật thiết với nhau bởi sợi tơ tình cảm đặc biệt, một ánh mắt, một câu nói, thậm chí chỉ là một màu xanh tung bay của rèm cửa bị gió trưa thoảng qua.

Ôn Tĩnh ngồi vẽ bên cạnh Tô Tô, bất chợt có hơi ngưỡng mộ bạn mình, bởi thế cũng càng giận Đỗ Hiểu Phong. Canh lúc mọi người không chú ý, Tô Tô nói nhỏ với Mạnh Phàm hai tiếng cảm ơn, Ôn Tĩnh nhìn họ mà cười, giờ đây nghĩ lại, hoa hướng dương của giây phút đó, hình như đúng thật có màu vàng kim.

Báo bảng đã vẽ xong, nhưng Đỗ Hiểu Phong lại buồn bã không vui.

Từ sau hôm đó, Ôn Tĩnh không nói chuyện với anh nữa. Mặc dù Đỗ Hiểu Phong cũng không hiểu, tại sao con gái lại có thể vì một chuyện nhỏ xiu và lằng xẹt như thế nổi giận, nhưng anh vẫn không thể bỏ Ôn Tĩnh qua một bên, không nói chuyện với cô.

Cãi vã, chiến tranh lạnh, xin lỗi là vòng tuần hoàn bất buộc phải trải qua của tình yêu thời niên thiếu, và khi vòng tuần hoàn này chấm dứt, tuổi thanh xuân cũng sắp sửa cáo biệt. Ngỡ rằng người mà mình đã ngẫu nhiên lỡ qua đó, cuối cùng lại hóa thành một hình bóng mãi không nhòa đi trong đáy lòng. Khi ấy, thật ra đích thật là, quay lưng đi sẽ là một đời.

Trong phòng học âm nhạc, giáo viên bật thiết bị lên, cho học sinh nghe những đoạn kinh điển trong “Wal-tawa River” của Smetana.

“Hai con kênh nhỏ chảy qua khu rừng lạnh lẽo hoang vu, hợp lại thành dòng sông Wal-tawa, tiếp tục chảy dài đến phương xa. Nó chảy qua khu rừng nơi vắng vắng tiếng gọi của thợ săn, xuyên qua những mẫu đất phì nhiêu. Âm thanh hoan hỉ của buổi hôn lễ trong thôn làng truyền đến bên bờ của nó. Dưới ánh trăng, chúng tiên nữ hát vang khúc nhạc mê hoặc lòng người, đùa giỡn trên dòng chảy mát rượi...”

Học sinh ngồi trong phòng học đây, chưa ai từng trông thấy tiên nữ, họ lơ đãng ngủ gật trong tiếng hòa âm đẹp đẽ của violin và kèn Clarinet, chỉ có Ôn Tĩnh là ngồi thẳng người, bởi vì từ này đến giờ, cô vẫn đang cảm nhận một tiết tấu khác.

Đỗ Hiểu Phong ngoan cổ gác chân lên thành ghế của cô, đung đưa lắc lư, phát ra một âm thanh “tung tung” rất nhỏ. Ôn Tĩnh ráng kìm nén không thèm quay qua nói anh, nhưng nhạc chương trước mắt cô lại đã vô hình trung có thêm những dấu vạch hồng bằng mực xanh.

“Này, không quay đầu lại là lắc tiếp đó nha!” Đỗ Hiểu Phong nhướn người về trước, cơ hồ là gần sát vào cổ của Ôn Tĩnh, nói như đang uy hiếp, và chân của cậu lại giang ra trước. Ôn Tĩnh nhìn xuống, cô quơ cục gôm của mình xuống đất, sau đó giả vờ khom người xuống nhặt lên, nhưng trên thật tế lại là thừa lúc Đỗ Hiểu Phong không phát hiện, cô nhanh chóng tháo dây giày của anh ra thắt vào chân ghế của mình.

“Này này này!” Đỗ Hiểu Phong hoảng lên, nhưng lại không dám làm động tác quá lớn ở trong lớp, thế là đành trưng mắt ngồi nhìn mình bị rơi vào một tình cảnh xấu hổ.

Ôn Tĩnh cười một cách đắc ý, cuối cùng cũng quay đầu ra sau, nói rất nhỏ, nhưng xảo quyệt: “Đáng đời!”

Thế nhưng, Đỗ Hiểu Phong lại không lộ ra nét mặt tức đến đỏ mặt của ngày thường, anh nhét cho Ôn Tĩnh một mẫu giấy nhỏ, nói một cách khẩn thiết: “Hết tiết đi xem đi.”

Ôn Tĩnh có hơi không hiểu, cô ngồi ngay ngắn lại, mở mảnh giấy ra xem, trên đó chỉ viết ba chữ đơn giản: Hoa hướng dương.

Sau giờ âm nhạc là tiết thể dục, khi tất cả mọi người chạy xuống bãi tập thể thao thì Ôn Tĩnh đã một mình trở về lớp học. Hoa hướng dương trên tấm bảng đen nhỏ vẫn là hình dáng của hôm đó, chỉ là phấn đã mờ đi, không còn là màu vàng như ban đầu. Nhìn từ xa cũng không có gì đặc biệt, Ôn Tĩnh hoàn toàn không hiểu ý của Đỗ Hiểu Phong.

Cô nghi hoặc, tiến tới những dãy bàn cuối lớp, cho đến khi chỉ còn cách hình vẽ vài centimet, cô mới dừng lại. Đôi chân mày dần dần giãn ra, Ôn Tĩnh hí hóp mắt lại. Căn phòng học trống rỗng chứa đựng một không gian bí ẩn, vẫn là ánh nắng chói chang ấy, rọi lên nụ cười của Ôn Tĩnh, đóa hướng dương dường như đã thật sự nở rộ dưới ánh sáng mặt trời. Và ở giữa đóa hướng dương, ngay góc của ô vuông, Đỗ Hiếu Phong dùng phấn màu vàng để lại một dòng chữ rất nhỏ rất nhỏ: Anh xin lỗi.

(3)

Ôn Tĩnh hơi ngược đầu lên, mỉm cười nhìn chiêu thức mà Đỗ Hiếu Phong nghĩ ra.

Kỷ niệm trong ký ức vẫn vô cùng rõ nét, ngày hè năm đó, khi đứng trước tấm bảng nhỏ ấy, cô là nhập tâm đến mức nào khi thích chàng trai đó, là mãn nguyện đến mức nào khi hưởng thụ bất ngờ do anh mang đến, là nghiêm túc đến mức nào khi cất giữ đóa hoa đó vào lòng mình.

Cô đã từng cho rằng, chúng sẽ mãi mãi nở rộ.

Song dầu là đóa hoa không có sinh mạng, đóa hoa vẽ bằng phấn bảng, nó vẫn sẽ héo tàn.

Lúc đó cô chỉ muốn hỏi đáp lại Đỗ Hiếu Phong, cô cũng đã chọn một đóa hướng dương, cẩn thận viết một dòng chữ ở trong ô: Không có gì.

Bởi vì quá chú tâm, do đó khi Mạnh Phàm bước vào lớp, Ôn Tĩnh cũng không hề phát giác. Cho đến khi cô đứng lên, nhìn tác phẩm của mình với vẻ rất hài lòng, mới trông thấy chàng trai đang lẳng lặng đứng ở cửa ra vào.

“A!” Ôn Tĩnh giật mình, lui ra sau một bước.

Mạnh Phàm đi đến bên cô, kéo rèm cửa lại, bảng nhỏ mất đi ánh sáng, hoa hướng dương trở nên ảm đạm. Ôn Tĩnh chợt dạ, cô âm thầm dùng người mình che tấm bảng lại, miễn cưỡng nở nụ cười rồi kiểm gì đó nói cho có: “Mạnh Phàm, sao bạn không đi học thể dục?”

“Xin lỗi...” Mạnh Phàm đứng ở đối diện cô, nhưng lại nhìn ra ngoài cửa nói, “Không có gì... Những lời này nói trực tiếp với nhau sẽ hay hơn chẳng.”

Bí mật bị lộ, Ôn Tĩnh chợt xấu hổ, cô run rẩy cúi đầu xuống, không biết phải ứng phó với chàng trai lãnh đạm này như thế nào. Mạnh Phàm cũng không có ý trêu cười cô, anh chỉ đi đến cửa sổ, kéo từng rèm cửa lại.

Khi Đỗ Hiếu Phong chạy vào thì Ôn Tĩnh đang đứng ở phía cuối lớp với tư thế ngượng ngạo. Nhìn thấy anh, Ôn Tĩnh thở phào.

Đỗ Hiếu Phong đi đến bên họ, thấy ngay dòng chữ bên hoa hướng dương, anh vui mừng nhìn Ôn Tĩnh cười, Ôn Tĩnh chỉ chỉ về phía Mạnh Phàm, Đỗ Hiếu Phong gật gật đầu, tỏ ý giao cho anh là được.

“Mạnh Phàm, về đây kéo rèm cửa à? Đây, tiện thể mang quả bóng rổ xuống dưới nha! Ở chỗ ngồi của Tiêu Lỗi đó!” Đỗ Hiếu Phong nói.

Mạnh Phàm gật đầu, sau đó đi đến chỗ ngồi của Tiêu Lỗi.

Đỗ Hiếu Phong le lưỡi với Ôn Tĩnh, vội vàng bôi đi ba chữ trên nhụy hoa.

Mạnh Phàm vừa lấy bóng rổ lên từ dưới ghế của Tiêu Lỗi thì nhìn thấy ngón tay Đỗ Hiếu Phong chạm vào mặt bàn, vội vàng kêu lên: “Đừng động đây!”

Nhưng giọng nói không nhanh bằng động tác, nhụy hoa của hai đóa hướng dương đã bị bôi mất tiêu rồi, chỉ còn lại dấu ấn đặc trưng của phấn bảng, trên chất liệu gỗ ấy, vẫn đục thành một khối màu vàng.

“Không sao đâu, cô Lý không nhìn thấy đâu mà, chỉ bị nhòe một chút thôi, lần sau vẽ báo khác là xong. Mạnh Phàm, chuyện hôm nay đừng nói cho người khác nghe nha, coi như không thấy gì hết, tao đãi mày uống nước ngọt!” Đỗ Hiếu Phong quàng qua vai Mạnh Phàm, nói với vẻ không hề xem đó là gì.

Nhưng Mạnh Phàm lại dờ dẩn nhìn dấu tích dơ bẩn trên bảng, không nói một lời nào.

“Tụi này xuống dưới trước nha, mày khóa cửa ha!” Đỗ Hiểu Phong ngoắc ngoắc Ôn Tĩnh, cô nhìn Mạnh Phàm một cái, trông anh không giống dạng người sẽ nói ra, nhưng thần tình trên mặt lại như có hơi đau lòng.

Ôn Tĩnh nói một cái ngượng ngùng: “Sao giờ này mới xuống tới? Em còn tưởng anh sẽ lên đi theo sau em chứ!”

Đỗ Hiểu Phong khổ não phân trần: “Anh cũng định như vậy ấy chứ, nhưng mà em thất một cái rút chết trên dây giầy của anh...”

Cả hai đều bật cười, Ôn Tĩnh vô tình quay đầu lại nhìn, Mạnh Phàm vẫn ở trong lớp, anh đứng trước tấm bảng ấy, cầm phấn vẽ lại đóa hướng dương bị phá hoại. Lặng lẽ, trầm tĩnh, chuyên chú.

Giờ thể dục hôm ấy, Mạnh Phàm đến trễ mười phút.

Và những đóa hướng dương trên báo bảng, lại đã trở về hình dáng ban đầu, màu vàng kim, sạch sẽ, phẳng phất như “Anh xin lỗi” và “Không có gì” đều chưa từng tồn tại qua.

(4)

“Em không biết đóa hoa đó lại có kỷ niệm đẹp như vậy trong lòng Mạnh Phàm.” Ôn Tĩnh thở dài, “Bạn ấy đã nhìn Tô Tô vẽ những đóa hoa đó từng nét một, nhưng lại bị tụi em tùy tiện làm hỏng... Anh biết không, lúc ấy Tô Tô và ‘túc cầu tiểu tướng’ đã quen nhau rồi, đại khái là Mạnh Phàm đã biết mình không còn cơ hội gì nữa, nhất định là bạn ấy rất trân trọng lần tiếp xúc nhỏ nhoi với Tô Tô hôm đó.”

“Thì ra em là người chung cuộc của hoa hướng dương.” Giang Quế Minh cười nói, “Nhưng mà nói chứ, sao em và người bạn đó của em lại viết chữ lên hoa hướng dương?”

Ôn Tĩnh khựng người, cô không có kế chi tiết cho Giang Quế Minh nghe, cô đã lướt qua mối quan hệ của cô và Đỗ Hiểu Phong, chỉ nói là một bạn học.

“Là vì...”

“Vì em thích người đó?” Giang Quế Minh chớp chớp mắt nói.

Ôn Tĩnh nhìn Giang Quế Minh kinh ngạc, trông thấy nét mặt nghiến cứu của anh, cô lại cúi đầu, thở dài, sau đó cười nhạt và nói: “Phải, người bạn học đó là mối tình đầu của em, nhưng cũng đã là thì quá khứ rồi.”

“Nhưng hình như đau khổ vẫn còn rất mới mẻ nhỉ.”

“Gì chứ...” Ôn Tĩnh nhìn trái nhìn phải muốn nói qua chuyện khác.

“Thứ được cất giữ và mãi mãi trân trọng mà em đang tìm kiếm, có thật là mối tình đầu của Mạnh Phàm không?” Sự thông minh và nhạy cảm của Giang Quế Minh giờ đây lại đã trở thành khuyết điểm trong mắt Ôn Tĩnh.

Cô bặm môi, không trả lời, lẳng lặng thu xếp lại những quyển ‘Hạ Lữ’ trên giường.

Kiểu dáng chủ nhân tiền khách thế này, Giang Quế Minh đương nhiên biết điều đứng dậy. Anh nhìn quanh, căn phòng ấm áp này, vẫn đã để anh phát hiện ra sự vắng vẻ thê lương bên trong. Ánh mắt của anh cuối cùng dừng lại ở Ôn Tĩnh, anh dịu dàng nói: “Có lẽ Mạnh Phàm chưa từng vui vẻ, sự già cỗi sớm nhất của tuổi xuân chính là chờ đợi, Ôn Tĩnh, đừng khờ nữa.”

Cho đến khi Giang Quế Minh đã rời khỏi, Ôn Tĩnh mới ngẩng đầu lên, cô nhìn đóa hướng dương rực rỡ trong tạp chí, dùng một nỗ lực rất lớn, vẫn không thể nở được nụ cười.

6. Phần 6 - Chương 1-2-3-4

Phần 6 – Tốt nhất đừng hội nhau, như thế sẽ không phải nhìn nhau

Tác giả: Cửu Dạ Hồi

Dịch: Gia Gia

16 tuổi, Đỗ Hiểu Phong nói với cô: “Đàn ông phải bảo vệ người phụ nữ của mình.

22 tuổi, Đỗ Hiểu Phong nói với cô: “Em chịu đi theo anh không? Đợi anh có tiền rồi, cho Tô Tô ngưỡng mộ em chết luôn!”

24 tuổi, Đỗ Hiểu Phong nói với cô: “Anh có thể trả tiền cọc rồi, chỉ là nhà mắc quá.”

26 tuổi, Đỗ Hiểu Phong nói với cô: “Bà xã, anh xin lỗi...”

(1)

Từ sau hôm đó, Giang Quế Minh đích thật đã mất tích một thời gian.

Ôn Tĩnh không có năng lực tìm thêm quyển tạp chí nào nữa, đành gói những quyển đang có lại, Tô Tô cũng không để tâm lắm, không thể nói là không có ân hận, nhưng cũng chỉ là ân hận mà thôi.

Thật ra Ôn Tĩnh cũng hiểu, sự cố chấp ngoan cường chỉ tồn tại trong những quyển tiểu thuyết dạng số tay bỏ túi thịnh hành thời trung học, trong hiện thực, con người luôn luôn hiểu rõ, cái gì gọi là lực bất tòng tâm.

Do đó, ngoài ân hận ra, so với Tô Tô, Ôn Tĩnh còn có thêm một sự ỉu rĩ của thiêu thân lao vào lửa chết.

“Lúc vẽ mình không có nghĩ gì nhiều, chỉ lo dạy cậu vẽ hoa hướng dương thôi, lúc đó cậu đang tức tối vì Đỗ Hiểu Phong mà đúng không? Hoa hướng dương cậu vẽ vừa xấu vừa quái dị!” Tô Tô đọc xong bài viết đó thì cười nói.

“Đúng là người phụ nữ không có lương tâm!” Ôn Tĩnh dùng ngón tay chỉ vào đầu của Tô Tô, “Mình mà là Mạnh Phàm là sẽ biến thành ma bám sát theo cậu!”

Tô Tô trốn khỏi ngón tay của Ôn Tĩnh, thở dài: “Cậu cũng biết mà, Mạnh Phàm bấy lâu vẫn như vậy, tuy rất tốt với mình, nhưng lại không chịu nói gì cả, không giống như túc cầu tiểu tướng, chạy đến là nói: ‘Ngày mai đến xem mình đá banh nha, mình chỉ muốn bạn cổ vũ cho mình thôi!’ “

“Lại bắt đầu rồi....” Ôn Tĩnh trợn tròn mắt nhìn lên trần, đây là màn giới thiệu của Tô Tô, bắt đầu từ đoạn này, Ôn Tĩnh đã có thể kể lại một cách lưu loát rồi.

“Không lẽ mình không nói, để bạn nói sao? Cậu với Đỗ Hiểu Phong chỉ có những chuyện gian xảo đó thôi!” Tô Tô trả đòn Ôn Tĩnh một cách không hề khách khí, “Nè, mình thấy, tên họ Giang đó nhiệt tình như vậy, hay là hai người phát triển thử đi, những chuyện này, cậu mập mờ một chút, hấn dụ dỗ một chút là chắc chắn không chạy đi đâu khác đâu, tình yêu của người thành niên mà, cậu còn muốn sao nữa? Phải nhớ, năm nay chúng ta đã 26, không giống như lúc 16 tuổi khi mới yêu lần đầu nữa, đã là lúc tiến hành mối tình cuối cùng rồi!”

“Giang Quế Minh, anh ta đã biết chuyện của mình và Đỗ Hiểu Phong rồi.”

Rất khó nói Ôn Tĩnh không có nảy sinh qua ảo tưởng với Giang Quế Minh, một người anh minh nho nhã như vậy, chỉ giọng nói thôi cũng đủ làm trái tim cô đập dồn rồi. Nhưng, suy nghĩ ngược lại, nếu như bị lôi cuốn chỉ đơn thuần là vì giọng nói tượng tự đó, những điều kiện khác cũng chỉ còn là học lực, tiền lương, thì xét về bản chất, Giang Quế Minh và những ABCZ mà mẹ cô sắp xếp cho cô xem mắt lại có gì khác biệt? Rốt cục cái mà cô thích là một người hoàn toàn mới hay là hình bóng đã ra đi?

Suy cho cùng, chỉ hận tình yêu quá ngắn ngủi, lãng quên quá dài đằng.

“Lỡ như mình già đến không còn ai thêm nữa mà cũng không quên được Đỗ Hiểu Phong thì phải làm sao?” Ôn Tĩnh nằm bò lên bàn một cách tuyệt vọng, hào ngôn tráng ngữ trước đó, tính đến bây giờ, một việc cô cũng chưa hoàn thành.

“Vậy mình gửi bạn lên sao hỏa cho rồi!” Tô Tô nói với giọng ‘hận thiếc không thành gang’.

Ôn Tĩnh còn chưa kịp cãi lại thì điện thoại của cô đã rung lên, cùng với tiếng nhạc “Prisoner of love” của Hikaru Utada, trên màn hình điện thoại, nhấp nháy ba chữ Giang Quế Minh.

“Sao hỏa nguy hiểm lắm, mình nghĩ, chắc vẫn còn người trên trái đất này chịu thu nhận cậu.” Tô Tô cười nói. Ôn Tĩnh giả vờ như chẳng có gì, cô bắt điện thoại, nghe được giọng nói giống như của Đỗ Hiểu Phong từ đầu dây bên kia, trái tim lạc lõng của cô có được một chút mãn nguyện.

Con gái đều có lòng hư vinh, mặc dù lợi dụng Giang Quế Minh để an ủi vào lúc này là một việc vô cùng ích kỷ, nhưng Ôn Tĩnh vẫn bất giác dựa dẫm vào cái cảm giác hạnh phúc thấp bé này.

“Ở đâu vậy? Anh đưa em đến một nơi!” Giang Quế Minh cười nói.

Trước cửa Starbucks, Tô Tô và Giang Quế Minh lần đầu gặp nhau. Họ đều rất tò mò về đối phương, nên đã cùng nhìn nhau rất lâu.

“Đi chung nha!” Giang Quế Minh mời Tô Tô, “Anh cảm thấy em nhất định sẽ có hứng thú.”

“Em không đi đâu, tối nay còn có việc.” Tô Tô lắc lắc tay và nói.

“Không đi sao?” Giang Quế Minh có hơi thất vọng, “Ừm... có liên quan đến Mạnh Phàm, đó là nơi mà Mạnh Phàm đã từng ở đó một thời gian rất lâu.”

“Hôm nay thật sự không thể, Ôn Tĩnh, cậu đi xem dùm mình rồi về kể lại nha!” Tô Tô đẩy Ôn Tĩnh về trước một cái, còn lén nhéo tay cô ấy.

Ôn Tĩnh biết, Tô Tô đang ám chỉ tác hợp, bất giác có hơi đỏ mặt.

“Vậy thôi được, lần sau anh gọi điện hẹn em trước.” Giang Quế Minh là sẽ không miễn cưỡng người khác, anh cầm chìa khóa khởi động khóa cửa điện tử, mở cửa bên ghé lái phụ cho Ôn Tĩnh, Ôn Tĩnh ngồi vào, Tô Tô đứng bên ngoài, le lưỡi với cô.

Giang Quế Minh vòng về phía ghế của mình, khi quay lại từ biệt Tô Tô, anh hơi ngập ngừng nói: “Tô Tô, nói thật, lúc trước anh tưởng rằng cả đời này cũng không thể gặp được em. Mỗi tình đầu của Mạnh Phàm, từ đầu đến cuối cũng chỉ có một mình nó, và em, có lẽ không biết gì cả. Nó che giấu em rất kỹ, ngay cả một tấm hình cũng không cho anh xem. Thật không ngờ, khi nó không ở đây nữa, anh lại có thể nói chuyện trực tiếp với em.”

Tô Tô hơi khựng lại, đôi mắt của cô bị phủ lên một lớp sương, phát ra luồng sáng xa xăm không thể hiểu rõ.

“Rất vui được quen biết anh.” Tô Tô mỉm cười nói, và lớp sương ấy đã hóa thành giọt lệ nơi khóe mắt của cô.

“Anh cũng vậy.” Giang Quế Minh gạt đầu với cô, vẫy tay tạm biệt, rồi ngồi vào xe.

Nhìn hình ảnh ngày càng nhỏ dần của Tô Tô từ trong kính chiếu hậu, Ôn Tĩnh có hơi thương cảm mà nói: “Hôm nay bạn ấy đích thật có việc, Tô Tô và bạn trai của bạn ấy đã làm giấy thông hành HongKong – Macao, vài hôm nữa sẽ sang Hong Kong.”

“Ồ, đi chơi sao?” Giang Quế Minh xoay bàn lái sang trái, rẽ qua con đường khác, Tô Tô triệt để biến mất.

“Bạn ấy nói nếu như nhìn thấy chiếc nhẫn vừa ý, thì sẽ mua làm nhẫn cưới.” Ôn Tĩnh cười nhạt nói.

“Sắp kết hôn ư?”

“Ừm, chắc là anh ta rồi.”

“Là người như thế nào?” Giang Quế Minh có hơi tò mò, “Có giống Mạnh Phàm không?”

“Hoàn toàn không giống.” Ôn Tĩnh lắc đầu một cách khoa trương, “Là đồng nghiệp của bạn ấy, làm trong bộ phận kỹ thuật, vừa trắng vừa tròn, có cái bụng nhỏ, tính tình rất tốt.”

“Ha! Vậy thì không giống thật!”

“Hiểu Lan và Tô Tô cũng đâu có giống, thật ra chẳng phải đều như thế sao? Người mà mình tưởng tượng, và người cuối cùng ở bên mình luôn luôn là khác nhau.” Ôn Tĩnh nhìn ra thành phố Bắc Kinh đang lướt nhanh bên ngoài vừa nói.

“Vậy người em nghĩ ban đầu là như thế nào?” Giang Quế Minh phảng phất như hỏi băng quơ.

“Tóm lại không phải là ông mập! Khi học trung học, tuyệt đối không có cô gái nào tưởng tượng chồng tương lai của mình sẽ là một ông mập!”

Ôn Tĩnh mượn cơ hội cười thời thiếu nữ của mình để né tránh vấn đề này. Người mà cô mơ ước lúc ấy, đã cùng với những tháng năm vội vàng kia rời xa cô rồi. Nỗi đau thầm lặng này là không thể để người khác nhìn thấy, hoặc giả lúc 16 tuổi, cô sẽ khóc, nhưng trưởng thành đến độ tuổi không còn thành thật của con số 26 này, cô chỉ nhìn Giang Quế Minh nở một nụ cười mà thôi.

Giang Quế Minh nhìn cô, anh cũng cười. “Hiểu Lan lại cứ hay nói, Mạnh Phàm chính là người mà bấy lâu cô ấy vẫn tìm. Họ vốn dĩ định kết hôn vào ngày 8 tháng 8, sắp đến rồi.”

“Ồ.” Ôn Tĩnh có hơi run lên một cái, tiếp theo Giang Quế Minh lại nói thêm một số việc liên quan đến Hiểu Lan và Mạnh Phàm, nhưng cô không nghe vào một chữ nào cả.

Ôn Tĩnh và Đỗ Hiểu Phong vốn định kết hôn vào năm ngoái, ngày 8 tháng 8 năm 2008.

(2)

Ôn Tĩnh luôn cảm thấy, gả cho Đỗ Hiểu Phong là một việc mang lẽ đương nhiên.

16 tuổi, Đỗ Hiểu Phong nói với cô: “Đàn ông phải bảo vệ người phụ nữ của mình.”

18 tuổi, Đỗ Hiểu Phong nói với cô: “Ôn Tĩnh, anh nhất định sẽ lấy em.”

20 tuổi, Đỗ Hiểu Phong nói với cô: “Em hứa cho anh một tương lai, anh mang cho em cả thế giới!”

22 tuổi, Đỗ Hiểu Phong nói với cô: “Em chịu theo anh không? Đợi anh có tiền rồi, cho Tô Tô ngưỡng mộ em chết luôn!”

24 tuổi, Đỗ Hiểu Phong nói với cô: “Anh có để trả tiền cọc rồi, chỉ là nhà mắc quá.”

26 tuổi, Đỗ Hiểu Phong nói với cô: “Bà xã, anh xin lỗi...”

Từ 16 tuổi dưới gốc hòe già, đến 26 tuổi trong nhà hàng Pháp “Dưới Ánh Sao”, Ôn Tĩnh không biết vì sao mình đã đánh mất Đỗ Hiểu Phong. 10 năm bên nhau, không thể mỗi một phút một giây đều là vui vẻ, nhưng sự quần quýt mà nó nảy sinh, hoặc giả còn sâu đậm hơn cả tình yêu, đấy mới là sức mạnh giúp cho hai người nắm tay đi hết cả đời.

Do đó khi những vấn đề họ chưa từng suy ngẫm đến từ ban đầu như tốt nghiệp, công việc, gia đình, nhà ở, xe... cùng lúc xảy đến, Ôn Tĩnh cũng vẫn mang đầy hy vọng và dũng khí. Cô vẫn còn nhớ, Đỗ Hiểu Phong đã để lại lời nhắn trong danh sách bạn phổ thông như sau: “Ngày tổ chức Olympic, Ôn Tĩnh sẽ bước vào nhà họ Đỗ!”

Rất nhiều bạn bè đều để lại bình luận dưới lời nhắn đó, trêu chọc họ, la lối muốn ăn kẹo hỷ.

Ngay cả người ít khi xuất hiện trên mạng như Mạnh Phàm, cũng nhắn lại hai chữ “Chúc mừng”.

Ôn Tĩnh ngỡ rằng, tiếp sau đó, họ sẽ mang theo tất cả những chúc phúc này, cùng trải qua những ngày tháng yên ổn. Do đó, vào buổi tối hôm ấy, khi Đỗ Hiểu Phong hẹn cô đến nhà hàng mà bấy lâu cô vẫn hằng mong, Ôn Tĩnh đã tưởng rằng, anh sẽ cầu hôn cô.

Món khai vị, món canh, salad, món chính, món ngọt... mỗi một món đặt lên bàn, Ôn Tĩnh đều vô cùng cẩn thận, mãi đến khi kem sô-cô-la cuối cùng được mang lên, cô còn len lén dùng muỗng khuấy nhẹ đáy ly, tìm kiếm dấu tích của chiếc nhẫn. Tô Tô nói, nếu là nhà hàng phong cách phương Tây, thì cơ bản là sẽ tìm thấy nhẫn trong thức ăn, waiter rất thích phối hợp với bên nam để tạo ra những bất ngờ này, dấu cho Ôn Tĩnh cảm thấy... “ăn” ra một chiếc nhẫn từ trong kem cũng chẳng phải là điều gì lãng mạn.

Tối hôm đó, Đỗ Hiểu Phong chỉ lẳng lặng ngắm nhìn Ôn Tĩnh, và ánh mắt bi thương tha thiết của anh, đã bị cô ngộ nhận thành trang trọng và cổ chấp.

“Ôn Tĩnh, muốn đi đâu du lịch không?” Màu đỏ của rượu phản chiếu trong đôi mắt của Đỗ Hiểu Phong, luông phản quang xuyên qua dạ không.

“Muốn đến đảo Saipan!” Ôn Tĩnh nói với niềm ước ao, “Hay là quần đảo Maldives! Ôi những nơi đó cả đời nhất định phải đến một lần! Tuần trăng mật đi chỗ đó nha! Được không?”

“Được thôi.” Đỗ Hiểu Phong đặt rượu đỏ xuống, thành ly vẫn còn những vết đỏ nhạt, giống như hương vị dư lại của vẻ đẹp cuối cùng vậy. “Nhất định sẽ có người dắt em đi, đến rất nhiều những nơi thật đẹp...”

“Cái gì gọi là sẽ có người chứ! Anh không dắt em đi sao?” Ôn Tĩnh chu môi nũng nịu.

“Anh... chắc là không được.”

Ôn Tĩnh nhìn thẳng vào Đỗ Hiểu Phong, giây phút đó, cô không thể hiểu được ý của Đỗ Hiểu Phong, cô tưởng anh đang đùa với cô, hay là đang nói dối, tất cả đều không phải là sự thật.

Song, khi nhìn thấy sự tuyệt vọng giống y như của cô trên gương mặt của Đỗ Hiểu Phong, Ôn Tĩnh mới biết rằng, anh, đã đơn phương xử án tử hình cho tình cảm của họ, 7 năm, họ thế là đã bắt giắc đi đến tận cùng.

Ôn Tĩnh đã khóc, Đỗ Hiểu Phong cũng đã khóc, cả hai ôm nhau, Ôn Tĩnh không ngừng hỏi tại sao, Đỗ Hiểu Phong không ngừng nói xin lỗi.

Ôn Tĩnh nhớ rất rõ, tối hôm đó cô đã ngã đầu vào khăn choàng của Đỗ Hiểu Phong, đó là chiếc khăn do cô đan, mũi kim hoặc rời rạc hoặc siết chặt, vì đã đan rất lâu, nên sợi len đã vương lại mùi hương của loại kem dưỡng tay cô thường sử dụng. Giờ đây trên đó đã mang đầy hương vị của Đỗ Hiểu Phong, hai con người ngay cả hơi thở cũng không thể phân rạch rõ ràng này, giờ đây lại đã phải một đông một tây.

Thật ra sau đó, cô không thường xuyên suy nghĩ đến giây phút chia tay ấy, khi nhớ đến Đỗ Hiểu Phong, đa phần là những kỷ niệm đơn giản và tươi đẹp. Ví dụ như khi đi ngang qua trạm xe buýt tuyến số 24, cô sẽ nhớ đến hình ảnh của Đỗ Hiểu Phong thời phổ thông, anh cười trên xe đạp, băng qua đường, rồi vỗ vỗ vào yên sau của mình, nói “Lên xe”. Lúc ấy chỉ cần là đi xe buýt, Ôn Tĩnh đều sẽ trông mong vào sự gặp gỡ ngẫu nhiên như vậy. Để rồi nhiều năm sau khi đứng chờ xe đến, cô vẫn sẽ bắt giắc nhìn qua phía bên kia đường.

Lại ví dụ mỗi khi mua quýt, cô đều sẽ nhớ đến việc Đỗ Hiểu Phong mang quýt đến trường học quân sự thăm cô. Anh mua một túi lớn đầy quýt, nhưng cách nhau bởi cánh cửa sắt, thế nào cũng không truyền vào được. Thế là anh mở túi ni lông ra, đưa cho cô từng cái một. Cuối cùng, Ôn Tĩnh ôm lấy số quýt đó về ký túc xá, dẫn đến biết bao lời keo réo ngưỡng mộ của các bạn nữ khác.

Thời gian họ bên nhau thật sự quá lâu rồi, lâu đến mức bất kỳ một vật nào, bất kỳ một con phố nào, cũng đều có “đã từng”, lâu đến mức những hạnh phúc nhỏ nhoi của 7 năm cũng đủ tích lũy thành một ký ức hoài niệm vĩnh viễn. Song những tươi đẹp này, suy nghĩ một lúc đều sẽ trở thành ai oán, bởi vì trước đây quá tốt, ngày sau mất đi mới càng thương tâm, cảm giác bị lừa gạt mới càng rõ ràng, và nỗi đắng cay chua chát sau khi trầm lắng mới càng khắc cốt. Không được yêu là một nỗi đau, nhưng nỗi đau hơn nữa là, được yêu rồi lại không được yêu nữa.

“Bà xã, anh xin lỗi...”

Đây là câu nói cuối cùng Đỗ Hiểu Phong nói với cô trong ngày chia tay. Phía sau ‘bà xã’ không phải phải là ‘anh yêu em’ sao? Nhưng tại sao lại là ‘xin lỗi’? Câu hỏi này, đến cuối cùng Ôn Tĩnh cũng không hỏi anh.

Cô cũng không thiết phải hỏi nữa, Kim Vy Vy chính là đáp án.

Khi Giang Quế Minh ngừng xe trước cửa tòa soạn ‘Hạ Lữ’, Ôn Tĩnh bất giác lại nghĩ đến đáp án đó một lần nữa.

Giang Quế Minh mang nụ cười đắc ý nói với cô: “Nơi Mạnh Phạm làm việc đấy.”

“Ồ.” Ôn Tĩnh không hề bất ngờ, điều này khiến cho Giang Quế Minh có hơi ngạc nhiên, anh mở cửa ra và nói: “Xuống xe đi, anh dắt em vào đó!”

“Không cần đâu.” Ôn Tĩnh lắc lắc đầu.

“Sao vậy?” Giang Quế Minh chẳng hiểu gì cả, “Khó khăn lắm anh mới tìm được một người quen có thể giúp anh lấy vài quyển ‘Hạ Lữ’ trước đây, em không muốn vào đó tham quan sao?”

“Anh đi đi, em đợi anh ở đây.” Ôn Tĩnh chẳng có gì phải giải thích cả, cô từ chối lời mời của anh một cách uyển chuyển, thật lòng mà nói, cô không muốn gặp Kim Vy Vy thêm lần nữa.

“Không khỏe ư?” Giang Quế Minh nghiêng đầu qua hỏi.

“Một chút.” Ôn Tĩnh nói đại.

“Vậy anh không tắt máy nữa, máy lạnh vẫn mở, bên ngoài nóng.” Giang Quế Minh lại cầm chìa khóa vào.

“Không cần đâu! Em đứng đợi anh ở ngoài, sẵn thổi gió trời.” Ôn Tĩnh ngăn anh lại, tự bước xuống xe.

“Cũng được, vậy em chờ anh một lát.” Giang Quế Minh khóa xe, đi qua đường bước vào tòa soạn ở trên lầu.

Nhìn bóng lưng cao ráo của anh, Ôn Tĩnh có hơi suy nghĩ theo hướng công lợi, tìm một người thuộc tầng lớp trí thức lương cao như thế, sẽ là một chuyện khiến tất cả mọi người đều hài lòng chẳng, cũng có thể ra oai trước mặt Kim Vy Vy.

Cô đã đứng tựa bên chiếc xe Bảo Lai của Giang Quế Minh, suy nghĩ băng quơ nhìn ngang nhìn dọc như thế, phía trước, một chiếc Peugeot 307 đậu vào lề, cửa sổ xe treo con gấu panda và pretty goat. Ôn Tĩnh chợt bật cười, tưởng tượng nếu như xe của Giang Quế Minh treo những thứ này, không biết nét mặt của anh ta sẽ ngượng ngạo đến mức nào. Cửa xe 307 mở ra, hững hờ của Ôn Tĩnh tích tắc đã tiêu tan.

Đỗ Hiểu Phong đứng ở trước xe, lấy điện thoại ra, gọi vào con số quen thuộc: “Vy Vy, anh đến rồi, xuống đi.” Anh ngắt điện thoại, hơi xoay người qua, trông thấy Ôn Tĩnh đang đứng ở bên đường.

Phút chốc, thế giới yên lặng phẳng phắc.

(3)

Giang Quế Minh cầm tạp chí và xuống lầu cùng với Kim Vy Vy, anh nói khách khí: “Cám ơn em lắm, lão Từ thật là, hứa với anh rồi mà lại trốn mất, làm em phải tìm lâu như vậy.”

Kim Vy Vy cười nói: “Không có gì, ông ấy là sư phụ của em, em có trách nhiệm! Nhưng mà vẫn chưa đủ đâu, của năm ngoái thì còn dễ tìm, trước đó nữa thì sẽ có khó khăn, lục lại mấy quyển cũ đó phiền phức lắm... Cũng lạ thật, gần đây toàn là đến tìm người trong tòa soạn.”

Giang Quế Minh lấy điện thoại ra nói: “Anh để lại số điện thoại cho em, nếu em tìm được thì gọi cho anh nha.”

“Thôi được, em cố gắng.” Kim Vy Vy lưu lại số của Giang Quế Minh, rồi ngược mắt nhìn nhìn anh.

“Sao thế?” Giang Quế Minh bồn chồn.

“Giọng nói của anh rất giống của bạn trai em.” Kim Vy Vy gấp nắp điện thoại lại, cười cười.

“Thật sao?” Giang Quế Minh nghiêng đầu hỏi.

“Ừm, lúc nãy anh vừa bước vào nói chuyện với em, em giật cả mình!” Hai người bước ra đến cửa, Kim Vy Vy chỉ qua chiếc 307 ở bên đường, “Anh ấy đến rồi, để em bảo anh ấy chào anh một tiếng, chắc chắn là anh cũng sẽ giật mình cho xem.”

“Được thôi.” Giang Quế Minh nói với giọng khá hứng thú. Kim Vy Vy chạy nhanh hai bước, chạy đến ngay giữa đường, vừa định gọi thì đã trông thấy một Đỗ Hiếu Phong dờ dẫm, và cả Ôn Tĩnh, người đang đứng đối diện với anh, hồn không biết đã đi đâu.

“Ôn Tĩnh...” Đỗ Hiếu Phong bước tới trước một bước.

“Đỗ Hiếu Phong!” Kim Vy Vy đi thêm rất nhiều bước.

Kim Vy Vy vừa chạy qua thì một chiếc xe hơi vừa đúng phóng qua, làm cho Giang Quế Minh đứng ở sau lưng cô toát mồ hôi lạnh.

“Chậm thôi! Em làm gì mà không chịu nhìn xe vậy!” Đỗ Hiếu Phong nắm chặt lấy cô.

Kim Vy Vy sa vào lòng Đỗ Hiếu Phong, cô nhìn Ôn Tĩnh một cái rồi nói: “Sao rồi? Hai người có việc?”

“Không, không có.” Đỗ Hiếu Phong nói không tự nhiên.

Kim Vy Vy nắm lấy tay Đỗ Hiếu Phong và nói: “Qua đây, em giới thiệu với anh một người.” Đỗ Hiếu Phong đành quay người qua, Ôn Tĩnh cũng nhìn sang hướng khác, giả vờ như cái ô che chở đó, bàn tay nắm chặt đó, đều không hề tồn tại.

Nét mặt tế nhị của ba người, Giang Quế Minh đều nhìn thấy cả, anh nhìn sang Ôn Tĩnh đang cô đơn đứng một mình, rồi rất tự nhiên quay sang mỉm cười chào Đỗ Hiếu Phong: “Xin chào!” Nghe thấy giọng nói giống mình đến thế, Đỗ Hiếu Phong hơi khựng người, anh nói: “Chào anh!”

“Thế nào? Giống đúng không! Nếu mà bịt mắt lại em chắc chắn không thể phân biệt được hai người.” Kim Vy Vy quàng tay Đỗ Hiếu Phong và cười, “Đây là Giang Quế Minh, ký giả nổi tiếng của tòa soạn ‘Mộng Lữ Nhân’, đây là bạn trai của em, Đỗ Hiếu Phong!”

“Không dám không dám, giọng của bạn trai em quyến rũ hơn anh nhiều.” Giang Quế Minh gật đầu lịch lãm.

“Đâu có...” Đỗ Hiếu Phong có hơi ngượng ngùng.

“Hôm nay em và anh ấy phải ra ngoài anh tối, lần sau gặp nhau chúng ta sẽ ngồi xuống trò chuyện.” Kim Vy Vy nhìn Đỗ Hiếu Phong, cô hạ thấp giọng hỏi, “Đi thôi, không còn việc gì khác nữa chứ?”

“Không có.” Đỗ Hiếu Phong không nhìn Ôn Tĩnh, anh lấy chìa khóa mở ra cửa xe.

“Được thôi, đến lúc đó anh cũng bảo bạn gái của anh đoán thử.” Giang Quế Minh xoay xoay tròn mắt và nói, “À phải, còn chưa giới thiệu nữa. Ôn Tĩnh, qua đây một chút!”

Người nãy giờ đứng nghe lén đối thoại của họ phản ứng không kịp, cô ngạc nhiên, chỉ vào chóp mũi của mình: “Em?”

Hiển nhiên là Đỗ Hiếu Phong và Kim Vy Vy càng ngạc nhiên hơn, Giang Quế Minh từ tốn đi đến bên Ôn Tĩnh, dắt tay cô và nói: “Có gì đâu mà ngại chứ! Đây là ký giả của ‘Hạ Lữ’ Kim Vy Vy, đây là bạn trai của cô ấy.”

Giang Quế Minh đã tự ý sắp đặt một phương thức xuất hiện kỳ lạ như thế, khiến cho ba con người vừa mới chạm mặt nhau không lâu trước đó hơi khó chấp nhận. Ôn Tĩnh mở lời trước: “Lấy được tạp chí chưa? Lấy được rồi thì chúng ta đi thôi.”

“Em còn thấy khó chịu không?” Giang Quế Minh giả vờ chu đáo mà đặt tay lên trán cô, “Không khó chịu thì chúng ta đi, anh đưa em đi ăn món Việt Nam, thanh đạm một chút.”

“Ừm, tạm ổn.” Ôn Tĩnh không đủ kiên nhẫn phối hợp màn biểu diễn của Giang Quế Minh, cô cầm lấy tạp chí rồi quay lưng đi.

“Vậy chúng tôi đi trước nha!” Giang Quế Minh tiếp tục vở kịch một mình.

“Ừm! Bye bye!” Kim Vy Vy lịch sự vẫy tay chào, cô nhìn tạp chí trong tay Ôn Tĩnh, cười thờ ơ với nét mặt thấu hiểu.

Còn Đỗ Hiếu Phong, anh đã lẳng lặng chui vào xe.

307 và Bảo Lai chạy ngang qua nhau, màu lam bảo thạch và màu bạc của hai chiếc xe, phản ánh gương mặt của hai con người gần mặt cách lòng.

“Nếu như hôm nay anh chạy BMW, có phải là em sẽ càng hãnh diện không?” Giang Quế Minh ấn kèn và nói.

Ôn Tĩnh nhắm mắt lại, không đáp lời nào. Giọng nói trong ký ức xa xôi ấy chợt vắng vắng bên tai, ai kia đã từng rất chân thành mà nói với cô: “Ôn Tĩnh, sẽ có một ngày, anh lái BMW đến đón em!”

(4)

Trước khi lên lớp 12, Ôn Tĩnh và Đỗ Hiếu Phong mỗi người đã gặp phải một vấn đề, Ôn Tĩnh phải vượt qua kỳ thi chạy bền 800 mét, còn Đỗ Hiếu Phong phải đoạt Quán quân giải bóng rổ.

Đỗ Hiếu Phong không hiểu nổi, Ôn Tĩnh không mập cũng không gầy, vóc dáng lại thon thả, nhưng tại sao lại chạy chậm đến như vậy? Bản thân Ôn Tĩnh cũng không hiểu, từ nhỏ đến lớn, bất kể là sit up, hay là nhảy bật xa, thậm chí hít đất, cô cũng rất giỏi, duy chỉ có chạy bền, kiểu nào cô cũng không đạt được tiêu chuẩn 4 phút 30 giây.

Mỗi lần chạy cùng Tô Tô, chỉ 20 giây sau thì cô đã không thấy hình bóng của Tô Tô nữa... và khi cô hỗn hển về đến gần đích, thì ngoài cô gái béo nhất trong lớp ra, tất cả các bạn nữ khác đều đã sớm về đến vạch khởi đầu, mọi người cùng hô to “Ôn Tĩnh! Cố lên! Ôn Tĩnh! Cố lên!”

Dưới hơi thở nặng nề, dưới ánh hoàng hôn, đường chạy như run lên từng cơn, trong tiếng cổ vũ, Ôn Tĩnh choáng váng lê bước chân chì hướng về phía trước, cô đã mệt đến không còn cảm giác nữa rồi mà trong lòng vẫn còn thấy hơi xấu hổ, ở phía bên kia, nam sinh đang chơi bóng rổ, bị Đỗ Hiếu Phong nhìn thấy bộ dạng này thì thật là mất mặt quá rồi.

Lúc ấy Ôn Tĩnh đã hạ quyết tâm, nhất định phải đạt tiêu chuẩn 800 mét! Vật lý dưới trung bình, toán dưới trung bình, thể dục tuyệt đối không thể dưới trung bình!

Thế là một tháng trước khi ngày thi đến, Ôn Tĩnh đều có mặt ở trường vào 6 giờ 30 sáng, sau đó thừa lúc trong trường chưa có bao nhiêu người, cô chạy quanh sân thể dục hai vòng.

Một tuần sau, con số hiển thị trên đồng hồ điện tử không hề mang lại cho Ôn Tĩnh bao nhiêu niềm tin, ngay trong lúc ngày càng rầu rĩ, Đỗ Hiếu Phong đã ôm bóng rổ ngồi lên bàn của cô.

“Xuống.” Ôn Tĩnh ử rử kéo kéo quyển sách bị Đỗ Hiếu Phong đè lên.

“Sao vậy?” Đỗ Hiếu Phong nghiêng đầu hỏi cô.

Ôn Tĩnh rút sách ra, nhét vào cặp vừa nói: “Không có gì.”

“Sáng mai em vẫn sẽ chạy à?” Đỗ Hiếu Phong vừa chơi quả bóng trên tay, vừa nói như chẳng có chuyện gì.

“Chạy.” Ôn Tĩnh bắt giắc thở dài.

“Ồ, đừng buồn nữa, sáng mai anh chạy chung với em.” Đỗ Hiếu Phong nói.

Ôn Tĩnh ngược lên nhìn anh ngạc nhiên, Đỗ Hiểu Phong cũng nhìn cô, có hơi ngượng ngùng mà nói: “Dù gì tội anh cũng phải tập bóng! Anh tới sớm nữa tiếng là được chứ gì.”

Ôn Tĩnh cười vui mừng, mặt của Đỗ Hiểu Phong càng đỏ hơn, xấu hổ quá hóa giận, anh nói: “Cười gì mà cười! Anh chỉ tiện thể giúp em thôi! Nhìn em kìa, chạy chậm đến vậy! Ngốc chết đi được!”

Ôn Tĩnh giật lấy quả bóng của Đỗ Hiểu Phong, ném vào người anh, Đỗ Hiểu Phong oe óe kêu đau, hai người rượt đuổi nhau, tiếng cười hòa trong không khí.

Rất kỳ lạ, Ôn Tĩnh đuổi theo đằng sau Đỗ Hiểu Phong lại chạy không chậm chút nào, có lẽ là vì cô đã vui đến mức quên đi nỗi khổ của việc chạy bộ, hoặc cũng có thể là vì chàng trai chạy ở phía trước căn bản không hề có ý cách cô quá xa.

Sáng sớm hôm sau, Ôn Tĩnh bất ngờ khi nhìn thấy Đỗ Hiểu Phong chờ trước nhà cô, anh ngồi ở yên sau của xe, gió sớm trong lành vây quanh bên anh, mang lại mùi hương thoang thoảng của hoa cỏ.

“Em đứng chậm!” Đỗ Hiểu Phong nhìn đồng hồ và nói.

“Sao anh lại tới?” Ôn Tĩnh chạy nhanh đến bên anh, niềm vui trên mặt không thể che giấu.

“Anh phải huấn luyện đặc biệt với em! Mỗi ngày em đạp xe qua đó, tiêu hao thể lực, chịu không nổi đâu!”

Đỗ Hiểu Phong nhét cặp của mình vào tay Ôn Tĩnh, ngồi lên yên trên, nói rất từ từ: “Leo lên đi!”

Ôn Tĩnh ôm lấy cặp của anh, cười tươi như hoa vậy. Cô biết Đỗ Hiểu Phong đang ngại, anh luôn giả vờ như không để tâm mà làm cho cô rất nhiều việc, nhưng lại chẳng nói được lời nào hay ho. Lúc ấy, cô chưa hiểu thật ra đó chính là điều đáng quý của con người khi mới yêu, sau khi trưởng thành, những người đàn ông cô gặp đều sẽ nói những lời ngọt ngào, song lại rất hiếm thực hiện lời của mình. Giây phút này cô chỉ đơn thuần mà vui sướng vì sự quan tâm bí ẩn này, dưới ánh bình minh, cô ngồi lên xe của Đỗ Hiểu Phong, gió sớm làm áo khoác ngoài của Đỗ Hiểu Phong khẽ bay lên, vừa đủ cho Ôn Tĩnh nắm chặt.

Xe đạp chạy trên con đường quanh co giữa dãy phố ngói đỏ, một góc ở phía sau xe, chở theo tuổi xuân ngắn ngủi, vội vàng nhưng lại khắc mãi trong tim.

7. Phần 6 - Chương 5-6-7-8

(5)

Từ sau hôm đó, mỗi ngày Đỗ Hiểu Phong đều đến đón Ôn Tĩnh đi học, rồi sẽ cùng cô chạy hai vòng sân thể dục, ở bên cô, chạy sát theo cô, vừa vỗ tay vừa hô: “Nhanh lên! Cố lên! Kiên trì!”

Anh chỉ cho Ôn Tĩnh, phải dùng đầu gối chặn lấy ngực trên thì mới không bị đau ở hai bên sườn khi thở, lúc mới bắt đầu chạy dừng quá dừng sức, nếu không đoạn đường sau sẽ chạy không nổi, 400 mét đầu phải cố chống đỡ, có vậy thì 400 mét sau mới được thả lỏng hơn, nhìn thấy điểm kết thúc không được thả lỏng, phải xông lên.

Nhưng nói cho cùng thì cả hai vẫn còn là thanh niên hiếu thắng, Đỗ Hiểu Phong không phải là một huấn luyện viên dễ tính, Ôn Tĩnh cũng không phải một học sinh kiên nhẫn, hai người thường xuyên cãi nhau khi

chạy, người thì nói đối phương quá ngang ngược, người kia lại trách đối phương không nghe lời. Song cảnh tượng thế này thông thường cũng không duy trì được lâu, bởi vì, họ không chạy được bao lâu thì Mạnh Phàm đã đến.

Mạnh Phàm là do Đỗ Hiểu Phong gọi tới, cậu là vũ khí bí mật mà Đỗ Hiểu Phong đã sắp xếp cho trận đấu lần này. Thật ra kỹ năng giành bóng và truyền bóng của Mạnh Phàm đều không phải rất giỏi, nhưng anh có một tuyệt chiêu, chính là ném bóng từ xa cực kỳ chuẩn. Đặc điểm này khiến cho Đỗ Hiểu Phong – ủy viên hội thể thao – đưa ra một quyết định đau khổ, anh bỏ tên cậu bạn Tiêu Lỗi đã xoa tay lăm lết dự định ‘thi triển thân thủ’ của mình ra, thay vào bằng tên của Mạnh Phàm. Tiêu Lỗi không chịu, Đỗ Hiểu Phong đành dùng tiền sáng của mình mời anh ăn một bữa Mc Donald’s, cũng chính vì quá xót cho cái big mac và khoai tây chiên, Đỗ Hiểu Phong cắn răng yêu cầu Mạnh Phàm phải luyện ném bóng mỗi ngày.

Sự kỳ vọng như thế vô tình mang đến cho Mạnh Phàm vốn im lặng một áp lực rất lớn, vì thế mà anh càng nỗ lực nhiều hơn, vốn được giao trách nhiệm giữ chìa khóa lớp, giờ đây vì lý do này mà Mạnh Phàm càng đến sớm về muộn hơn, mỗi ngày anh đều đến trường sớm hơn thời gian quy định tập bóng 20 phút.

Ban đầu khi thấy Mạnh Phàm, Ôn Tĩnh cũng cảm thấy hơi ngại, để cho một người con trai khác nhìn thấy dáng vẻ tả tơi của mình chung quy là một việc rất ngượng. Nhưng Đỗ Hiểu Phong lại ngây thơ quá, nhiều lúc đứng trước mặt Mạnh Phàm mà anh còn hô lớn: “Đánh tay nào! Đừng có kéo lê chân! Chậm một chút nữa đi, dưới trung bình cho coi!”

May thay Mạnh Phàm không phải dạng người thích kiếm chuyện để giỡn, cậu chỉ yên tĩnh đứng ở một bên, nhẹ nhàng tăng bóng, sau đó hơi híp mắt lại, ngược chiều ánh sáng, ném bóng đi. Khi bóng rơi vào rổ, sẽ phát ra tiếng ma sát khiến người ta vui vẻ, nếu như đó là một cú ném bóng ba điểm, Đỗ Hiểu Phong sẽ la lên: “Đẹp bóng!”, và cô gái đang bị đường chạy tra tấn kia cũng được nghỉ lén một chút, nhìn đường bay đẹp mắt vẽ ra một cầu vồng trên bầu trời xanh thẳm.

Khi có thêm vài nam sinh vào trường, Ôn Tĩnh sẽ không chạy nữa, trước mặt nhiều người như vậy, cô và Đỗ Hiểu Phong thật sự không thể huấn luyện thân mật như vậy được, cùng lắm cô cũng chỉ giúp Đỗ Hiểu Phong xách cặp lên lầu, và cùng tiện thể giúp Mạnh Phàm mang lên, để tránh bị nhóm nam sinh đáng ghét kia trêu chọc.

Mỗi khi cô xách cặp của Mạnh Phàm lên, anh cũng sẽ rất khách khí mà nói cảm ơn. Còn Ôn Tĩnh, tuy ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng cô thật ra rất biết ơn anh, chỉ có anh biết được bí mật mỗi buổi sáng của cô và Đỗ Hiểu Phong, nhưng đồng thời cô cũng tin rằng Mạnh Phàm tuyệt đối không tiết lộ ra ngoài. Dẫu rằng anh thật sự là đã quá yên tĩnh, thậm chí khiến người ta cảm thấy hơi chán, song anh không phải là loại người khiến người khác ghét bỏ. Do đó Ôn Tĩnh không cảm thấy xách cặp dùm Mạnh Phàm là một việc gì lớn lao, nếu như anh cần, cô có thể làm nhiều hơn để đền đáp anh đã giữ bí mật, dù cho có phải bán đứng vài thông tin của Tô Tô và túc cầu tiểu tướng, cô cũng sẽ không mấy cảm thấy tội lỗi.

Song, Mạnh Phàm chưa bao giờ yêu cầu cô điều gì.

Đầu hạ năm đó, Ôn Tĩnh đã trải qua trong tiếng bước chân thoạt nặng thoạt nhẹ của mình, tiếng vỗ tay của Đỗ Hiểu Phong, và tiếng ném bóng của Mạnh Phàm. Ba âm thanh với ba tiết tấu khác nhau chan hòa thành một hợp âm mang lại cảm giác yên lòng cho con người, cát sỏi trên đường chạy không còn đáng ghét như vậy nữa, trái lại, vị thiếu niên đang tập bóng kia, chàng trai mới tình đầu đang đứng chờ ở điểm kết thúc kia, không khí trong lành mát mẻ của buổi sáng tĩnh lặng dưới thủ đô Bắc Kinh, khiến cho cô gái đang chạy bộ cảm thấy, cứ chạy như thế mãi, cũng không tệ.

(6)

Đỗ Hiểu Phong bôn ba giữa 800 mét và bóng rổ rốt cục cũng đã chống chịu không nổi, một ngày trước khi thi chạy, Ôn Tĩnh đã không nhìn thấy Đỗ Hiểu Phong chờ trước nhà mình. Quá thời gian hẹn trước 10 phút, Ôn Tĩnh đoán là anh sẽ không đến, đêm hôm trước Đỗ Hiểu Phong đã nói có hơi hắt xì, chắc là bị cảm rồi.

Nghe theo lời dặn giữ gìn thể lực của Đỗ Hiểu Phong, Ôn Tĩnh quyết định đón xe buýt đến trường, kết quả

là lại trễ hơn ngày thường mấy phút. Cô nhìn đồng hồ, không bao lâu nữa nhóm nam sinh tập bóng sẽ đến, thế là trốn tập một bữa, cô xách theo cặp đi thẳng về lớp.

Bước tới phòng học, nhìn thấy ông khóa bóp chặt bên ngoài cửa Ôn Tĩnh mới nhớ ra mình không có chìa khóa, cô do dự là nên chạy xuống lầu chờ Mạnh Phàm mang chìa khóa đến, hay là đứng đây chờ những người khác. Chính ngang trong lúc cô đắn đo về cái vấn đề vớ vẩn này thì, Mạnh Phàm đã mang theo cặp đi lên.

Mạnh Phàm nhìn Ôn Tĩnh, có hơi ngạc nhiên: “Hôm nay không chạy bộ à?”

“Ừm, lười một bữa!” Ôn Tĩnh le lưỡi cười, đứng ở bên cửa chờ Mạnh Phàm lấy chìa khóa.

“Đồ Hiểu Phong đâu?” Mạnh Phàm để cặp xuống đất, vừa mò mẫm bên trong cặp vừa hỏi.

“Bạn ấy hả, hôm qua bị cảm rồi, chắc hôm nay sẽ không tới.” Ôn Tĩnh đáp.

“Ừm.” Mạnh Phàm đáp lại một tiếng, tiếp tục chuyên tâm tìm chìa khóa, trong cặp phát ra âm thanh sột soạt, Mạnh Phàm lấy từng thứ ra, rồi lại cất hết vào trong, dưới ánh mắt của Ôn Tĩnh, cậu càng trở nên gấp gáp hơn.

“Sao vậy?” Ôn Tĩnh nghiêng đầu hỏi.

“Mình... hình như để quên chìa khóa ở nhà rồi.” Mạnh Phàm có hơi ngượng ngùng mà nói.

“Không phải chứ?” Ôn Tĩnh dựa mạnh ra vách tường bên cầu thang, kêu lên tuyệt vọng.

“Tôi qua để trong túi quần, chắc là lúc về nhà đã ném đại trên bàn rồi.” Mạnh Phàm dựa vào vách tường đối diện và nói.

“Bỏ đi!” Ôn Tĩnh lắc lắc tay nói, “Hôm nay là một ngày đẹp trời thích hợp để lười biếng, bạn cũng đừng tìm nữa.” Mạnh Phàm nhìn đồng hồ điện tử trên tay, gật gật đầu.

Đích thật, hôm nay hiển nhiên đã không có thời gian tập ném bóng rồi, khoảng 10 phút nữa, lớp trưởng sẽ mang theo chiếc chìa khóa khác đến lớp.

Cả hai cùng lúc im lặng, không gian tĩnh mịch trong sân trường bỗng dưng trở nên rõ ràng. Ông mặt trời mới ló đầu vẫn chưa đủ sức rọi sáng cả một hành lang dài, nhìn từ cửa sổ qua, chỉ có một màn ánh sáng nhàn nhạt bao trùm lấy Mạnh Phàm và Ôn Tĩnh.

Ôn Tĩnh lấy máy mp3 hiệu Sony ra, nhét một chiếc tai nghe vào tai, cô ngược lên nhìn Mạnh Phàm đứng ở đối diện, gờ tai nghe còn lại qua và nói: “Nghe nhạc đi.”

Mạnh Phàm không ngờ cô sẽ bảo mình nghe nhạc, khựng lại một lúc, rồi chần chừ nhận lấy chiếc tai nghe.

Song, độ dài của dây nghe hiển nhiên không đủ cho độ rộng của hành lang, nó bị kéo căng ra dưới bàn tay không ngừng rút ra sau của Mạnh Phàm. Nhìn sợi dây thẳng băng này, Mạnh Phàm quần bách, Ôn Tĩnh nhìn nét mặt mắc cỡ lại thậm trọng của anh, không nhịn được cười, Mạnh Phàm lại càng bồn chồn hơn.

“Cậu đó! Cái gì cũng tốt, chỉ là quá không thẳng thắn rồi!” Ôn Tĩnh nhướn người đứng dậy, đi sang bên kia, ngồi kế bên Mạnh Phàm.

“Vậy à?” Mạnh Phàm cúi thấp đầu, đeo tai nghe vào như trốn tránh.

“Thật ra cậu muốn kêu Tô Tô đến xem mình thi đấu đúng không? Vậy thì kêu đi! Giống như tên đá banh ấy, rủ trực tiếp thôi!” Ôn Tĩnh bậm môi, “Cậu không cần lo lắng! Mình có xem qua túc cầu tiểu tướng đá banh, đá lâu quá chừng cũng không vô trái nào, nhưng cậu thì khác, cậu ném bóng là bách phát bách trúng!”

Ý trong lời nói của Ôn Tĩnh đã quá rõ ràng, cô đứng về phía của Mạnh Phàm, cô cảm thấy trong sự việc với Đồ Hiểu Phong lần này, Mạnh Phàm vô cùng trượng nghĩa. Vậy thì cô cũng phải trượng nghĩa trong việc của Mạnh Phàm và Tô Tô.

Nhưng Mạnh Phàm lại không hồi ứng lại ý tốt quá minh hiển của cô, anh vẫn im lặng không nói lời nào, Ôn Tĩnh quay qua nhìn anh, chỉ thấy đôi môi mỏng của anh đang bặm chặt.

Quả thật, bắt Mạnh Phàm đi tỏ tình như túc cầu tiểu tướng, thì cũng khó khăn như bắt túc cầu tiểu tướng yêu thầm như Mạnh Phàm thôi. Ôn Tĩnh bất giác thở dài, xoay xoay chiếc mp3 trong tay, cô nghe nhạc của nhóm “Vô Ấn Lương Phàm”.

“Thích Quang Lương hay Phàm Quán?” Ôn Tĩnh tìm gì đó để nói.

“Quang Lương.” Mạnh Phàm đáp.

“A, mình cũng thích Quang Lương!” Mắt của Ôn Tĩnh sáng lên, cô hứng chí vô cùng, chọn một bài hát, “Vậy thì nghe bài này đi, ‘Những ngày không có em’! Thế nào? Thích không?”

Mạnh Phàm gật đầu, cười nói: “Thích!”

Ôn Tĩnh ấn nút play với vẻ hài lòng, tai nghe của họ cùng vang lên khúc đệm của đàn piano.

“Nhớ em là ngôi sao sáng nhất trong đời anh, tại sao ở bên anh đến trời sáng, sau đó lại không thể tìm thấy em nữa?”

Nhớ anh là những giọt mưa cô đơn bên ngoài khung cửa sổ nhà em, có còn nhớ đã từng dặn anh ‘khi em không ở cạnh anh có chăm sóc tốt cho mình’?”

Ôn Tĩnh ngâm nga theo điệu nhạc, dây nghe sát qua cánh tay của họ, có hơi nhột. Mạnh Phàm chăm chú nhìn qua cửa sổ, đôi mắt chứa rất nhiều tâm sự, phía trên bầu trời cao bay qua vài áng mây, in lên gương mặt của cậu một hình bóng mờ nhạt.

Ôn Tĩnh tưởng rằng anh sẽ không nói thêm gì với mình nữa, song ngay khi bài hát vừa kết thúc, Mạnh Phàm đột nhiên mở miệng:

“Muốn bạn ấy đến xem trận đấu, sau đó sẽ chơi một cú ném bóng ba điểm thật đẹp!”

Ôn Tĩnh sững người nhìn anh, mặt của Mạnh Phàm vẫn còn ửng đỏ vì nói ra lời nói thật, ngón tay nắm chặt vào nhau. Nhưng Ôn Tĩnh lại vui mừng vô cùng vì lời bộc bạch hiếm có của anh, cô từ từ nở nụ cười, không ngừng gật đầu nói:

“Ừm!”

(7)

Bài thi 800 mét hôm đó, thành tích của Ôn Tĩnh là 4 phút, đạt yêu cầu hoàn mỹ.

Bên kia sân bóng rổ, Đỗ Hiểu Phong vì quá tập trung vào bài thi của nữ sinh mà tụt bóng liên tục, thậm chí còn bị quả bóng Mạnh Phàm truyền qua đập vào sau ót. Nhóm nam sinh đương nhiên không bỏ lỡ cơ hội này, họ cười lớn trêu chọc anh, và lần này, Đỗ Hiểu Phong cũng không né tránh nữa, anh ôm luôn bóng chạy đến bên đường chạy, đứng đó, nhìn Ôn Tĩnh.

Dưới ánh mắt như thế, ở 200 mét cuối cùng, Ôn Tĩnh đã từng bước vượt qua mặt những người đang chạy trước cô.

Tô Tô ôm lấy Ôn Tĩnh tại điểm cuối cùng, mừng rỡ hoan hô, không ngừng lặp đi lặp lại với Ôn Tĩnh thành tích mà cô không ngờ đến. Thông qua bờ vai của Tô Tô, Ôn Tĩnh nhìn về Đỗ Hiểu Phong đang đứng bên đường chạy với nét mặt vô cùng hứng khởi, anh cười một cái thật nghịch ngợm, sau đó giơ cao ngón tay cái về phía Ôn Tĩnh.

Lúc ấy, Ôn Tĩnh thật sự muốn chạy đến ôm lấy anh.

“Có còn chơi không đây!” Nam sinh gọi Đỗ Hiểu Phong.

“Chơi!” Đỗ Hiểu Phong chạy trở về sân, anh truyền bóng cho Mạnh Phàm, Mạnh Phàm xoay người qua, nhảy cao ném bóng.

Một quả ném bóng 3 điểm rất đẹp.

Ôn Tĩnh tiếc cho Tô Tô đang đứng đối lưng với sân bóng rổ, cô cảm thấy Tô Tô đáng lẽ phải nhìn thấy giây phút này.

Khi trái tim chất đầy hạnh phúc, sẽ khiến cho con người ta đưa ra những quyết định lương thiện, những người chìm đắm trong tình yêu vì thế mà sở hữu một sự đơn thuần và tươi đẹp đến không thể tin được, Ôn Tĩnh của lúc ấy thâm nghĩ, nhất định phải giúp Mạnh Phàm một lần, chí ít phải để cho Tô Tô cũng phải nhìn thấy được sự nỗ lực của anh bao ngày nay.

Một cuộc thi đấu đơn giản thôi, nhưng trong thời niên thiếu, lại có thể khiến cho con người bất chấp mọi thứ hiến dâng cho nó tất cả sức mạnh của tuổi thanh xuân. Giây phút ấy, những người trên sân đấu đều sẽ trở thành nhân vật chính, phẳng phất như một bàn thắng thì sẽ quyết định tất cả, có lẽ vì quá nghiêm túc nhập tâm vào trận đấu, hình bóng bên chạy của nam sinh đều tóe lên luồng sáng kiêu ngạo. Nữ sinh trên hàng cổ vũ thật tâm trông mong thắng lợi, họ tụm lại với nhau cùng vỗ tay reo hò, những cô gái nhát gan nhất cũng sẽ hô gọi ‘Cố lên!’. Trong mắt của họ, không chỉ có bóng rổ, tư thế phóng lên của ai kia trong giây phút ấy, hoặc giả sẽ được ghi nhớ suốt đời.

Khi trải qua những chuyện này, chúng ta không cảm thấy đó là gì, đến khi người bên cạnh đã cùng với niên hoa tựa nước chảy ấy vĩnh biệt với ta, ta mới phát hiện, tất cả những gì của ban đầu là tươi đẹp biết chừng nào, nhưng, lại mãi không thể tìm về nữa.

Hiện trường trận chung kết đầy ắp học sinh, Ôn Tĩnh giành được một vị trí rất tốt, nhưng Tô Tô lại không ở cạnh cô. Hôm ấy túc cầu tiểu tướng cũng thi đấu, Tô Tô đã qua bên đó cổ vũ cho cậu ta rồi.

Hai đội liên tục thay nhau dẫn đầu, mãi cho đến hiệp thứ 4 vẫn không thể biết được ai thắng ai thua, Đỗ Hiểu Phong khom lưng, tay chống trên đầu gối thở hổn hển, Mạnh Phàm im lặng phòng thủ ở vòng ngoài, mồ hôi thấm ướt vầng trán của cậu, ánh mắt ngưng đọng một sự quật cường hiếm thấy.

Ôn Tĩnh chạy ngay qua sân thi đấu bóng đá trong giờ nghỉ giữa hiệp đấu, cô vừa kéo vừa lôi Tô Tô, một mạch đến sân bóng rổ bên này.

“Mình mà đi, túc cầu tiểu tướng sẽ giận thiệt đó!” Tô Tô bất lực nói.

“Ít nhất bạn cũng phải nhìn Mạnh Phàm vào một quả!” Ôn Tĩnh nhìn vào sân đấu, nói một cách khẩn trương, cục diện có hơi thay đổi, khi cách giờ chấm dứt chỉ còn một phút, đối phương dẫn đầu 5 điểm, nhưng vì phạm quy, nên hiện giờ Mạnh Phàm đang chuẩn bị phạt bóng. Đứng trước phân rạch phạt bóng, Mạnh Phàm bặm môi, tăng bóng với một tiết tấu nhịp nhàng, Tô Tô cũng bắt đầu cảm thấy khẩn trương, cô không nói gì nữa, yên lặng nhìn cánh tay của Mạnh Phàm.

“Không vào! Không vào!” Nữ sinh của lớp bên kia cùng hô.

Ôn Tĩnh tức lên, kéo lấy Tô Tô, hô lại với họ: “Mạnh Phàm! Tất thắng! Mạnh Phàm! Tất thắng!”

Âm thanh xáo động của nữ sinh hai lớp hình như không hề ảnh hưởng đến Mạnh Phàm, cậu giờ cổ tay lên, gối hơi khụy, ném bóng một cách dứt khoát. Song ngay khi quả bóng rời khỏi tay, Mạnh Phàm đã nhắm chặt mắt lại.

Ôn Tĩnh cảm giác quả tim của mình sắp nhảy ra ngoài rồi, bóng xoay vòng vòng trên khung rổ, “Tung” một tiếng, cuối cùng cũng vào.

“Đẹp bóng!” Sân khán giả ầm ầm tiếng vỗ tay, Đỗ Hiểu Phong phấn khởi chạy qua đó, bốp một cái đánh vào mông Mạnh Phàm, Mạnh Phàm nhận lại bóng từ tay trọng tài, gương mặt không có cảm xúc, trọng tài giờ tay lên, báo hiệu chuẩn bị lần phạt bóng thứ hai.

Quả bóng phạt trước đó đã làm sứt sĩ khí của đội cổ vũ bên kia, âm thanh “Không vào” đã giảm đi rất nhiều, song ngay trong lúc mọi người đều chất chứa lòng tin chờ đợi quả bóng thứ hai của Mạnh Phàm, cậu lại thoái lui vài bước, đứng đến vị trí gần đường ném bóng 3 điểm.

Mọi người trên sân khán giả kinh ngạc, họ đều không hiểu Mạnh Phàm định làm gì, Đỗ Hiểu Phong nôn nóng hét lớn: “Mạnh Phàm, mày làm gì vậy! Trở về chỗ!” Mạnh Phàm không trả lời, cậu chỉ đứng trên phân rạch 3 điểm, giờ cao bóng lên. Cử động như thế dẫn đến tiếng hà hơi của nam sinh đội địch, trái lại

bạn bè trong lớp thì đều gấp gáp cả lên, Tô Tô kéo lấy tay Ôn Tĩnh, nói trong lo lắng: “Bạn ấy sao vậy? Sao lại như vậy?”

Tư thế tuần tú của Mạnh Phàm khiến cho Ôn Tĩnh run lên một cái, động tác này, cô quá quen rồi, trong một tháng nay, mỗi buổi sáng cô đều có thể nhìn thấy, Đỗ Hiếu Phong đã từng tự hào mà nói với cô, đây gọi là ném bóng 3 điểm.

“Nhìn kỹ nha, quả bóng này là ném cho bạn xem đó!” Ôn Tĩnh cười nói rất tự tin.

Bóng cùng rơi xuống với chữ cuối cùng của cô, đường bay cong cong đẹp như sao băng, trúng phóc.

Xung quanh từng bừng tiếng hoan hô âm trời, cơ hồ như muốn nuốt chửng cả sân bóng, Tô Tô ôm miệng nhìn Mạnh Phàm không thể tin nổi, và Mạnh Phàm bình tĩnh nãy giờ lúc này đây đã thẹn thùng đến đỏ mặt, cậu bị Đỗ Hiếu Phong và đồng đội ôm chặt lấy. Bị kẹt trong vòng tay của đội lớp, cậu nhìn về phía Tô Tô và Ôn Tĩnh, nháy nháy mắt, gian manh đến đáng yêu.

Ôn Tĩnh mừng rỡ vẫy tay với cậu, gắng sức đẩy Tô Tô ra phía trước, ra hiệu với Mạnh Phàm, Tô Tô đã nhìn thấy! Mạnh Phàm nhìn cô, nở một nụ cười mãn nguyện.

Tuy nhiên, quả bóng phạt của Mạnh Phàm không thể thay đổi vận mệnh thất bại của đội, họ vẫn đã thua, sau tiếng còi báo kết thúc, Đỗ Hiếu Phong nằm lăn ra đất, nam sinh đều im lặng, và nữ sinh đã dần dần có người thút thít.

Ôn Tĩnh hít hít sóng mũi, đi ra sân đấu, đưa tay cho Đỗ Hiếu Phong: “Đứng lên đi.”

Đỗ Hiếu Phong hít mắt lại, nhìn lên bầu trời: “Nếu như anh đánh được quả bóng cuối cùng đó xuống là được rồi...”

Ôn Tĩnh ngắt lời anh, nói lớn: “Đỗ Hiếu Phong, hôm nay anh ngầu thật.” Đỗ Hiếu Phong thờ thững nhìn Ôn Tĩnh.

“Ngầu chết đi được.” Ôn Tĩnh cười rồi.

Đỗ Hiếu Phong khôi phục lại nụ cười láu cá của mình, chóng tay ngồi dậy: “Bị anh mê hoặc rồi đúng không? Không lấy ai khác ngoài anh rồi phải không?”

“Mơ đi!” Ôn Tĩnh quay đầu qua định đi, Đỗ Hiếu Phong kéo tay cô lại, anh đứng lên, nói với các bạn xung quanh: “Đi thôi! Ra ngoài ăn một bữa!”

Đỗ Hiếu Phong quàng qua vai Mạnh Phàm, Ôn Tĩnh khoác tay Tô Tô, khi còn trẻ, đặc ý thất ý đều không đáng là gì, những con người chưa bị cuộc đời, chưa bị chứng chạc xâm thực này, không tin trên đời có lực bất tòng tâm, không tin ngày mai sẽ không tươi đẹp, không tin tương lai không thuộc về họ.

Hôm ấy họ đều đã uống một ít bia, Đỗ Hiếu Phong chạy xe đạp chở Ôn Tĩnh về nhà, gió đêm man mát, hơi say men rượu, Ôn Tĩnh khê khàng vòng tay ôm lấy eo của anh, tựa đầu vào sóng lưng của anh.

“Ôn Tĩnh, sẽ có một ngày, anh sẽ lái BMW đến đón em!”

Mượn hơi rượu, Đỗ Hiếu Phong đã lẩm liệt nói với Ôn Tĩnh như thế, cô vừa cười vừa gật đầu. Đại khái là các cô gái lúc trẻ đều nghĩ rằng người con trai mà mình thích không có gì là không làm được. Ôn Tĩnh lúc ấy đã tin tưởng Đỗ Hiếu Phong như thế, cảm thấy anh nói là sẽ giữ lời, cảm thấy anh thiên hạ vô địch.

Anh thật sự là muốn tốt với cô, cô cũng thật sự tin rằng sẽ có một ngày như thế, chỉ là, họ đều không biết, lời thề và hiện thực, cách nhau bao xa.

(8)

Lời hứa của thiếu niên Đỗ Hiếu Phong được nói ra lại từ miệng của Giang Quế Minh đã thành niên, từ sự âm ập của lúc trước trở thành sự châm biếm của ngày hôm nay.

“Đỗ Hiếu Phong chính là mối tình đầu của em đúng không?” Giang Quế Minh thọc thủng quá khứ mà Ôn Tĩnh cố tình che giấu một cách thẳng thừng, cũng không biết là tại vì sao, cứ nghĩ đến chàng trai có giọng nói giống với mình ấy, anh lại có hơi giận. Anh rất thông minh, tự nhiên sẽ mang sự tương đồng này liên hệ với tình hữu nghị của Ôn Tĩnh, điều này khiến cho một người vốn tự tin như anh chợt cảm thấy có hơi thất bại.

Ôn Tĩnh nhìn ra gương phản, 307 đã càng ngày càng xa, cô nói nhạt nhẽo: “Ừm.”

307 đó mang bằng xe mới với chữ K đầu, tiền lương của Đỗ Hiếu Phong ban đầu chỉ có hai ngàn mấy, đừng nói là BMW, ngay cả QQ cũng mua không nổi. Ôn Tĩnh đương nhiên là cũng không cố chấp với lời hứa của lứa tuổi mười mấy, ước mơ của thời còn trẻ đại đa số đều bị hiện thực của tương lai đánh tan, còn có thể nắm tay cùng nhau trong quần người tấp nập, dấu cho không còn là cảm giác của ban đầu nữa, thì cũng đã có thể gọi là hạnh phúc rồi.

Nhưng, Ôn Tĩnh lại chưa từng ngồi qua chiếc xe đó. Dẫu rằng ngay cả bằng số xe cũng là do cô nghĩ sẵn, vậy mà đến cuối cùng cô lại không có cơ hội sử dụng.

“JF126!” Lúc trước Ôn Tĩnh đã hứng khởi mà nói một cách kỳ vọng như thế, “Tĩnh và Phong, sinh nhật của em là ngày 26 tháng 1 năm 1984, anh là ngày 6 tháng 12 năm 1983! Vừa đúng!”

“Tại sao lại là em đi đầu?” Đỗ Hiếu Phong nói mà lòng dạ không biết đang ở đâu.

Ôn Tĩnh không nhận ra điều đó, cô chớp mắt nói một cách nghịch ngợm: “Vì FJ nghe không hay! Muốn tách riêng rồi à!” Đỗ Hiếu Phong không nói thêm gì nữa, chỉ nhoen miệng cười đại một cái.

Họ rất may mắn, JF126 chọn một cái là trúng ngay.

Sau này Ôn Tĩnh nghĩ lại, nụ cười của Đỗ Hiếu Phong lúc ấy, có phần quá tiêu điều. Có lẽ lúc ấy anh đã quen biết Kim Vy Vy, đã bắt đầu lừa dối, đã bắt đầu đi sang một hướng khác. Chỉ là, cô đã không còn cơ hội nhắc nhở cô gái khờ khạo trước đây hãy cẩn thận. Khi nhận được bằng số xe, họ đã chia tay rồi.

“Theo anh thấy thì em đừng có tìm tạp chí nữa làm gì.” Giang Quế Minh nhìn chồng ‘Hạ Lữ’ trong tay Ôn Tĩnh mà nói, “Mất công như vậy để làm gì? Mang danh nghĩa của Mạnh Phàm để tưởng nhớ Đỗ Hiếu Phong, thì chi bằng đến nói rõ ràng với hắn ta đi. Với lại, em cũng hơi ích kỷ rồi chẳng? Anh mỗi ngày chạy đôn chạy đáo, không phải là để giúp em nhớ Đỗ Hiếu Phong đâu! Anh là muốn giúp Tô Viện hoài niệm Mạnh Phàm! Em có nhớ Mạnh Phàm hay không không quan trọng, nhưng đừng lãng phí lòng hảo tâm của người khác.”

“Không muốn bị lãng quên.” Ôn Tĩnh nhìn ngoài kính cửa sổ, nói nhỏ.

“Sao?” Vì quá sốt ruột, Giang Quế Minh nghe không rõ lời của Ôn Tĩnh, do đó cũng không nhìn thấy giọt lệ nơi khóe mi của cô.

“Em nói, không ai muốn mình bị lãng quên dễ dàng đâu chẳng.” Ôn Tĩnh thở nhẹ một hơi, “Em cảm thấy giữa người và người, từ lúc yêu nhau đến lúc kết thúc, một tình cảm có mất đi rồi thì cũng phải để lại gì đó chứ. Giống như hoa tàn còn có cánh hoa rơi xuống; giấy đốt rồi có tro để lại; ngôi sao đổi ngôi, còn có sao băng cho người ta cầu nguyện mà... Em biết, có lẽ không nên so sánh như vậy, tình yêu vốn dĩ không phải là như vậy, không thể nắm giữ trong tay, muốn bắt lại cũng bắt không được. Nhưng em vẫn cảm thấy, cho dù sau này không thể gặp lại nữa, cho dù nỗi khổ khắc cốt hơn niềm vui, cho dù có bị tổn thương, cho dù có rơi biết bao nước mắt, thì đến cuối cùng, con người vẫn sẽ muốn để lại dấu tích đã từng được yêu. Bởi vì đó là mối tình đầu, là lần rung động đầu đời, là lần đầu tiên giao mình cho một người khác. Nên ai cũng sẽ hy vọng được người khác nhớ đến chẳng? Em không muốn đến một ngày nào đó, khi Đỗ Hiếu Phong đã rất già, có người hỏi anh ấy, có còn nhớ Ôn Tĩnh không? Nhưng anh ấy không nhớ được gì nữa, hoặc chỉ nhớ đã từng có một người như thế, nhưng ngay cả gương mặt cũng cảm thấy mơ hồ. Như vậy em sẽ rất khó chịu. Rõ ràng em cũng đã từng được anh ấy thích mà! Anh ấy có thể không yêu em, nhưng em muốn anh ấy ghi nhớ em. Ký ức là sẽ vượt qua thời gian. Do đó, em không thể để cho Mạnh Phàm bị tùy tiện quên đi như vậy, không muốn tâm ý của bạn ấy bị tiêu biến, không muốn những gì bạn ấy từng làm bị chôn cất dưới nấm mộ kia. Anh không biết, thật ra em và Mạnh Phàm là như nhau. Chỉ là em vẫn còn sống, còn bạn ấy đã mất rồi.”

Ôn Tĩnh mỉm cười, nhưng nước mắt đã tuôn rơi.

Giang Quế Minh cảm thấy giọt lệ ấy sáng đến nhói mắt, hoặc có lẽ là vì nó đã quá chói lòa, do đó mãi cho đến khi Ôn Tĩnh mở cửa xe chạy ra ngoài, Giang Quế Minh cũng không kịp phản ứng lại phải níu kéo cô.

Giữa ngã tư đông đúc, hình bóng của Ôn Tĩnh, thoắt chốc đã bị dòng người nhấn chìm.

8. Phần 7 - Chương 1-2-3-4

Phần 7 – Tốt nhất không lỡ nhau, như thế sẽ không phải phụ nhau Tác giả: Cửu Dạ Hồi

Dịch: Gia Gia

Lúc ấy rõ ràng rất chân thành mà yêu thích một người, nhưng lại không dám trực diện nói ra. Giờ đây, chúng ta có thể đối mặt với nhau nói vô số lời yêu thương, nhưng lại không thể rất chân thành nữa. Đây là việc chỉ có một mình tôi nhận ra thôi ư? Tôi nghĩ không phải, đây chỉ là sự ngỡ ngàng của con người trong thưở ban đầu, và sự tiếc nuối khi kết thúc.

(1)

Giận dỗi thổ lộ tâm sự của mình với Giang Quế Minh xong, ngay trong ngày hôm đó, Ôn Tĩnh đã hối hận rồi.

Cô cảm thấy mình quá nóng nảy, cho dù Giang Quế Minh có trách cô ích kỷ, thì những lời đó cũng căn bản không thể nói với một người ngay cả bạn bè cũng chưa phải.

Không thể dễ dàng bộc lộ ra cảm xúc của mình là quy tắc chìm trong thế giới hiện thực, phía sau mỗi một nụ cười, rốt cục là vui, là buồn, hay là giận, thật chất không ai biết được. Sau khi ra đời làm việc, dù cho có quen được người bạn tốt cách mấy, cũng vẫn sẽ có bảo lưu, không thể như thời còn đi học, ngay cả việc thích mặc áo lót màu gì cũng chia sẻ với nhau.

Tình cảm thì càng là một bí mật, thế nhưng giờ đây Ôn Tĩnh lại đã vạch toẹt nó ra trước mặt Giang Quế Minh, bị bạn trai ruồng bỏ nhưng vẫn không muốn bị lãng quên, vẻ mặt tươi tắn lại ti tiện này, đã để anh nhìn thấy cả rồi.

Và vì đã mất mặt trước Giang Quế Minh, Ôn Tĩnh quyết định không liên lạc với anh nữa, dẫu sao thì cũng chưa quen bao lâu, cứ xem như chưa từng biết đến nhau vậy. Còn về vấn đề thử phát triển tình cảm với phần tử trí thức lương cao mà Tô Tô nói, cũng chỉ là tưởng tượng hư vô, hoàn toàn không thể xem là thật, đương nhiên, Ôn Tĩnh thừa nhận, cô cũng có hơi hụt hẫng. Nhưng nếu phải so với nỗi xấu hổ kia, rất hiển nhiên sự hụt hẫng này chẳng đáng là gì.

Mẹ của Ôn Tĩnh đã ngã bệnh vào mùa hạ chí, cảm sốt, môi bị sưng bọng. Ôn Tĩnh biết, mẹ đang lo lắng vì công việc của mình, không có người mẹ nào thật sự oán trách con cái của mình, những lời trách móc, lời thôi, suy cho cùng khi kết tụ lại, cũng chỉ là tình yêu thương của mẹ.

Nhìn mẹ mình suy yếu trên giường bệnh, Ôn Tĩnh có hơi hận bản thân, bất kể là sự nghiệp hay yêu đương, cô đều không thể làm cho mẹ mình tự hào và hài lòng, trái lại, còn khiến bà phải bận tâm.

Nếu như biết trước ngày sau mình sẽ thế này, không những không thể cho phí sinh hoạt, mà còn ngồi ở nhà chờ cơm, chắc là mẹ sẽ không sinh đứa con này ra chẳng, Ôn Tĩnh rầu rĩ mà nghĩ.

“Ôn Tĩnh, tắt máy điều hòa đi con.” Mẹ của Ôn Tĩnh nói nhỏ, bà lật người lại một cách không thoải mái. Ôn Tĩnh vội vàng tắt máy điều hòa, ngồi bên cạnh mẹ, cảm cái quạt tròn mà hãng Coca tặng kèm để quạt cho bà mát.

Mẹ cô mở mắt, nhìn cô và cười hiền từ.

Trông thấy mẹ mình chỉ vì một cử chỉ quan tâm nhỏ nhoi thế này thì đã nở ra nụ cười ôn hòa, Ôn Tĩnh chợt cảm thấy chua chát đến muốn khóc: “Mẹ...”

“Hmm?”

“Ngày mai con sẽ đi tìm việc làm, thật ra có một hãng bán điện thoại đã đồng ý nhận con, nhưng con hiềm công việc không tốt nên đã không đi, ngày mai con đến đó hỏi lại, không chừng họ sẽ còn chịu cho con làm.” Ôn Tĩnh cúi đầu nói.

Mẹ Ôn Tĩnh nhìn cô, hơi nhướn người ngồi dậy, dựa lưng vào đầu giường và nói: “Nếu con không thích thì thôi vậy.”

“Dạ?” Ôn Tĩnh tròn xoe mắt kinh ngạc.

“Trước đây cần nhờ con, là vì lo lắng cho con, nhưng mẹ càng như vậy thì con càng không dễ chịu phải không? Cũng giống như mẹ bị cảm, đã rất không khỏe rồi, nếu còn bị sốt thì càng khó chịu, con cũng vậy thôi, bất kể thế nào, chuyện của Đỗ Hiểu Phong là một cái hổ, giờ đây không tìm được việc làm thì càng là phủ sương lên tuyết, mẹ cũng không giúp được gì cho con, mấy hôm trước ba con đã nói sẽ đi hỏi giúp con, ông ấy có một chiến hữu, hiện giờ làm ăn cũng khá lắm. Do đó con cũng đừng quá phiền lòng, xem như nghỉ ngơi vậy.”

“Mẹ...”

“Chuyện của con và Đỗ Hiểu Phong, mẹ không lo nữa, nhưng thật lòng mà nói, bao nhiêu năm cũng đã trải qua rồi, có việc gì là không thể bước qua chứ? Mẹ không hiểu, cũng không muốn hỏi nữa, nhưng trong lòng mẹ, mẹ có trách nó đấy. Nhưng mà chuyện tình cảm với nhau, thì cũng giống như hai con người nắm kéo hai đầu của một sợi dây thun, người buông tay sau, nhất định sẽ đau.”

Mẹ Ôn Tĩnh dịu giọng nói, dòng nước mắt đã kìm nén rất lâu của Ôn Tĩnh, cuối cùng đã trào ra.

Cô chưa từng nghĩ rằng, thì ra nỗi đau, nỗi uất ức trong lòng mình, mẹ đều hiểu cả.

“Được rồi, đừng khóc nữa, lát nữa mắt bị sưng lên bây giờ, con xem con đó, nửa năm nay không biết đã ốm đi bao nhiêu rồi? Mẹ không có theo kịp trào lưu của tụi con, nhưng dấu sao cũng là người từng trải, tình tình ái ái gì đó, đến cuối cùng thì cũng chỉ là qua ngày tháng mà thôi. Ai còn ngày đêm nghĩ ngợi tới yêu ai, ai yêu tôi? Cho dù có cái tâm tư đó, thì cũng để trong lòng, lúc ngồi một mình lấy ra suy nghĩ là đủ rồi.”

“Ừm.” Ôn Tĩnh lau nước mắt, vừa gạt đầu vừa đáp lại mẹ mình.

“Về phòng đi, mẹ nghỉ thêm một lúc nữa.”

Mẹ đã lại nằm xuống, Ôn Tĩnh đặt gối ngay ngắn lại cho mẹ ngủ thoải mái hơn, nhìn bà mệt mỏi nhắm mắt lại, cô mới khẽ khàng lui ra ngoài.

Khóc một trận, trái tim của Ôn Tĩnh chợt thấu đáo hơn một chút, cô nghĩ, hoặc giả mẹ nói đúng, tình yêu của con người đều là hữu hạn, cả đời người, không ai có thể lúc nào cũng yêu hoặc được yêu, giống như Mạnh Phàm vậy, anh thích Tô Tô đến thế, nhưng cuối cùng khi tuổi kết hôn cận kề, chẳng phải cũng phải tìm một người bạn gái, phải thành gia lập thất. Do đó, để lại chút tưởng nhớ trong lòng là đủ rồi, sống trong thế giới bình thường này, tâm tư mà mình có thể gom lại, cũng chỉ có mảnh đất cón con đó mà thôi, Đỗ Hiểu Phong đã không ở bên cô nữa, vậy thì cứ đặt anh ấy ở chỗ đó vậy.

Đang trong lúc nghĩ ngợi, điện thoại của Ôn Tĩnh rung lên, một tin nhắn mới hiện lên trên màn hình, cô nhìn vào điện thoại, không dám tin vào mắt mình, số điện thoại này đã gần một năm rồi không xuất hiện, Đỗ Hiểu Phong vừa mới được cô cực nhọc đóng gói vào lòng, đã một lần nữa dễ dàng trở về thực tại.

Cô run rẩy ấn nút “Mở”, tâm trạng khấn trương và kháng cự quẩn chặt lại với nhau, thậm chí khiến cô có hơi không dám nhìn, song, đối lập với nội tâm phức tạp của cô, nội dung của tin nhắn vô cùng đơn giản:

‘Đang làm gì vậy?’

(2)

Ôn Tĩnh nắm điện thoại trên tay những 10 phút, vẫn không nghĩ ra được phải trả lời Đỗ Hiểu Phong như thế nào.

Mới bắt đầu cô muốn nói “Không có làm gì”, nhưng rồi cảm thấy ngữ khí này quá lạnh lùng, có thể đối phương sẽ không tiếp tục nữa.

Rồi cô muốn trả lời “Ở nhà, còn anh?”, nhưng lại cảm thấy cách nói này có hơi mập mờ, từ lúc học phổ thông thì họ đã thường xuyên đến nhà của nhau, đó đều là những ký ức ngọt ngào.

Ôn Tĩnh bực mình vì sự trông chờ không có chí khí của mình, thế là định im lặng xem như không nhận được, nhưng tình cảm là luôn luôn đi ngược với lý trí, suy cho cùng, cô vẫn muốn liên lạc với Đỗ Hiểu Phong, dấu cho chỉ là vài chữ trên màn hình tin nhắn cũng được.

“Đang nghe nhạc.”

Cuối cùng cô viết lên đó ba chữ, để tỏ rõ mình không nói dối, cô vớ tay qua bàn cầm mp4 lên, gán tai nghe vào.

Song tin nhắn của Đỗ Hiểu Phong lại nhanh vô cùng, nhưng vẫn chỉ vồn vện vài chữ: “Nghe bài gì?”

“First love.” Ôn Tĩnh thành thật trả lời, nhưng ngay sau đó thì cô liền hối hận, cô cảm thấy như vậy giống như là một kiểu ám chỉ, nói không chừng Đỗ Hiểu Phong sẽ hiểu lầm là cô vẫn còn muốn níu kéo anh, tiếc rằng tin nhắn đã gửi đi rồi thì không thể thu về lại, thế là cô đành chờ đợi hồi ứng của Đỗ Hiểu Phong trong thấp thỏm.

“Ồ, thấy em trả lời lâu như vậy, còn tưởng là đang đi chơi cùng bạn trai chứ.”

Thấy Đỗ Hiểu Phong không nhạy cảm vì tên bài hát, Ôn Tĩnh thầm thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng hơi vui mừng vì anh nhắc đến Giang Quế Minh. Cô nghĩ, Đỗ Hiểu Phong vẫn còn để ý đến cô, không chừng còn hơi ghen vì sự tồn tại của Giang Quế Minh nữa.

“Không có, còn anh, đang làm gì?”

Vốn dĩ Ôn Tĩnh muốn hỏi lại anh, có phải đang ở bên Kim Vy Vy không, dấu rằng cô biết chắc chắn là không phải, Đỗ Hiểu Phong sẽ không có cử chỉ trắng trợn như vậy, huống chi nhắc đến Kim Vy Vy, bản thân cô sẽ không thoải mái trước tiên, vậy thì không hỏi vẫn hơn.

“Mới ăn cơm với một người bạn làm trong tòa soạn, anh ta đã nhận lời giúp tìm tạp chí của Mạnh Phạm. Việc này Vy Vy thật sự không thể giúp, anh vẫn luôn tìm người hỗ trợ, người bạn này quen biết rất rộng rãi.”

Kết quả là tên của Kim Vy Vy vẫn đã bị Đỗ Hiểu Phong nói ra, niềm vui vì sự nhiệt tình giúp đỡ của anh bỗng dưng giảm mất một nửa, Ôn Tĩnh ngưng ngừng lắc lắc điện thoại trong tay.

“Vậy à. Cảm ơn.”

“Do đó em không cần phải quá miễn cưỡng bản thân.”

Dấu rằng tin nhắn của Ôn Tĩnh rất đơn giản, nhưng Đỗ Hiểu Phong vẫn đã nhanh chóng trả lời lại, song lời của anh dường như còn có ý gì khác, nó khiến cho Ôn Tĩnh bắt đầu nghi hoặc.

“Ý gì?”

Lần này thời gian dài hơn một chút, độ khoảng 15 phút, di động của Ôn Tĩnh mới lại có tiếng chuông báo.

“Nếu chỉ vì chuyện của tạp chí, em không nhất thiết phải đến tìm Giang Quế Minh, anh nghe Vy Vy nói danh tiếng của hần ta trong ngành này không tốt lắm, khá phong lưu, không mấy an toàn.”

Đọc tin nhắn này, Ôn Tĩnh thật không biết nên khóc hay nên cười, chuyện của Giang Quế Minh lần trước, anh lại tưởng là thật, thậm chí còn tưởng cô vì tạp chí mà làm bạn với Giang Quế Minh. Có lẽ đây là suy đoán của Kim Vy Vy, bởi vì Ôn Tĩnh và Giang Quế Minh đều từng đến tìm cô, mục đích lại quá rõ ràng,

chính là tạp chí. Ôn Tĩnh có hơi giận, cô cảm thấy Kim Vy Vy vẫn đã xem thường cô thông qua một hình thức khác, chỉ vì vài quyển tạp chí đã qua đợt, thì cô phải tìm một người đàn ông hiến dâng thân tâm? Dẫu cho sự quan tâm của Đỗ Hiểu Phong khiến cô có chút an ủi, nhưng khi suy nghĩ lại, anh vẫn đã tin vào phán đoán của Kim Vy Vy. Anh thì an toàn sao? Nếu như không phải vì chia tay, Ôn Tĩnh làm sao phải chịu ngưng ngừng như ngày hôm nay?

“Cám ơn quan tâm, chuyện của em em có thể tự giải quyết.”

Ôn Tĩnh trả lời lại một cách giận dỗi, một lúc sau, Đỗ Hiểu Phong lại nói.

“Cái gì gọi là chuyện của em? Tạp chí của Mạnh Phàm? Đó không phải là chuyện của Tô Tô sao? Em có cần phải vậy không?”

Ôn Tĩnh cảm thấy Đỗ Hiểu Phong thật là kỳ quặc vô lý, lúc trước anh không chịu giúp đỡ thì thôi đi, bây giờ còn dám lấy chuyện này ra để chất vấn cô?

“Tình nghĩa căn bản nhất của bạn học cũ, tôi không giống như ai đó, sợ này sợ nọ.”

Đỗ Hiểu Phong như không hiểu lời châm chọc của Ôn Tĩnh vậy, anh hồi lại cô một câu chẳng liên can gì.

“Ôn Tĩnh, mối tình đầu của em không phải là anh chẳng? Em thích Mạnh Phàm trước đúng không?”

Ôn Tĩnh nhìn di động đờ đẫn, lồng ngực phập phồng, cô bực mình gấp đóng điện thoại lại, vút nó lên giường.

Đỗ Hiểu Phong làm sao cũng không quan trọng, không thích cô thì thôi đi, thích cô Kim Vy Vy mà cô không thích thì cũng thôi đi, thậm chí nói những lời không dễ nghe, cũng được. Nhưng anh tuyệt đối không thể hết lần này đến lần khác phủ nhận tình cảm của họ.

Đó nói thế nào cũng là đã từng tồn tại qua, là tình yêu thời thanh xuân mà cô không muốn từ bỏ nhất, rõ ràng là tình yêu của hai người, giờ đây lại chỉ còn một người hoài niệm, thật là quá bi thương rồi. Nằm xuống giường, Ôn Tĩnh cảm thấy một nỗi tuyệt vọng chưa bao giờ có, cô nghĩ, 7 năm ấy, cô đã lỡ mất rồi.

(3)

Đến tháng 7, Ôn Tĩnh đã lại bắt đầu đi làm, là nhân viên bán hàng trong một cửa hàng điện thoại di động quy mô khá lớn.

Khi cầm khăn lau chùi tủ kính, Ôn Tĩnh chợt nhớ lại câu hỏi mà khi còn nhỏ người lớn thích hỏi nhất.

“Lớn lên muốn làm gì?”

“Nhà khoa học!”

“Luật sư!”

“Nhà ngoại giao!”

Đáp án của trẻ con cơ bản là chỉ có bấy nhiêu, họ đều cảm thấy tương lai mình sẽ là một nhân vật lợi hại như thế. Đến khi trưởng thành, trăm trăm ngàn ngàn những ước mơ nhà khoa học dần dần trở thành người làm công, tài xế, đầu bếp, nhân viên bán hàng, nhân viên văn phòng...Bi quan mà nói, đây chính là lý tưởng và hiện thực. Khách quan mà nói, đại khái là thế giới không cần nhiều nhà khoa học đến thế.

Chỉ là những con người bôn ba trong thành phố này, sẽ ở một ngày nào đó, dừng lại, nhớ về lời nói trẻ thơ của mình, đương nhiên, cùng với một tiếng thở dài, tất cả vẫn sẽ tự nhiên để cho những ước mơ xa vời ấy tiêu tan trong các kẽ rãnh của cuộc đời.

Ví dụ như Ôn Tĩnh đang đứng nhìn tấm kính láng bóng đây, lâu nay cô luôn cảm thấy mình mãi mãi cũng không làm nghề phục vụ, một là vì cô không thích, không thể chịu đựng được phải tươi cười với tất cả mọi người, hai là vì cô xem thường, dẫu rằng cô cũng tốt nghiệp ngành kinh tế, cô biết ngành dịch vụ là quan trọng đến mức nào, nhưng khi đặt bản thân mình vào đó, cô vẫn sẽ có quan niệm “đó là công việc hầu hạ người ta”.

Tuy nhiên, khi chính thức mặc đồng phục vào, đứng bên tủ kính, Ôn Tĩnh cũng không cảm thấy đó là gì. Cô gắng sức tiếp đón khách hàng, giới thiệu với họ từng loại di động, ý nghĩ lớn nhất trong đầu chính là làm sao để bán được nó, còn về cái tâm tư non nớt bé tí kia, sớm đã bị vách tường dày dặn của cuộc sống phong tỏa kín mít rồi.

Hoặc giả có một thanh niên phần khích nào đó to tiếng nói, trưởng thành chính là hung thủ chôn vùi tuổi xuân và mơ ước, nhưng những con người đã thật sự nghiêm túc hòa nhập vào thế giới lại rất ít quan tâm đến điều này, có lẽ vì không có mục tiêu gì, lý do để nỗ lực đơn giản vô cùng cũng nhảm nhí vô vàng, nhưng, đây lại chính là cuộc sống.

Khi mới bắt đầu đi làm ngược ca, Ôn Tĩnh có hơi không thích ứng được, buổi tối về đến nhà cô thường rất mệt mỏi, nằm lên giường là thiếp đi ngay, Đỗ Hiểu Phong gì đó, Giang Quế Minh gì đó, hoàn toàn bị vứt ra khỏi mộng đẹp.

Dần dần khi rồi hơn, Ôn Tĩnh mới lại tiếp tục tìm kiếm tạp chí của Mạnh Phàm. Chẳng phải vì lòng nhiệt tình của cô quá lớn, chỉ là trước mắt thật sự không còn việc gì khác cho cô bận tâm nữa, công việc này lại đầu đó liên kết giữa quá khứ và hiện tại, do đó cô rất vui vẻ tiếp tục hành trình này.

Tô Tô đã cùng bạn trai đến Hong Kong, trước khi đi cô đã đến nhà Ôn Tĩnh ngủ lại một đêm, cô có hơi bị mắc chứng hoảng sợ trước hôn nhân, vì thế đã lại nói thêm một lần những chuyện trước đây. Nửa mơ nửa tỉnh, Ôn Tĩnh phảng phất như nghe thấy cô nhắc đến Mạnh Phàm, kết thúc là một tiếng thở dài, còn về lý do vì sao thở dài, Ôn Tĩnh không nhớ rõ nữa.

Hôm sau khi tiễn Tô Tô đi, Tô Tô vẫn đã rất vui, cô nhận lời mang về cho Ôn Tĩnh những mỹ phẩm trên danh sách, đồng thời rất khảng khái mà hứa sẽ chọn mặt nạ mỹ phẩm làm quà tặng. Mãi cho đến khi quay người đi, Ôn Tĩnh mới cảm thấy bóng lưng của Tô Tô có hơi cô liêu.

Nếu như Mạnh Phàm còn sống, có lẽ sẽ không như thế nữa rồi chẳng.

Giờ đây người có thể giúp Ôn Tĩnh đã ngày càng ít, điều đó khiến cô càng cảm thấy, nhờ người khác thì chỉ bằng nhờ chính mình. Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng Ôn Tĩnh dùng một phương pháp ngu ngốc nhất: Đăng bài trên mạng.

Cô viết một đoạn văn, đăng lên trang Nhân Nhân.

Ôn Tĩnh không giỏi văn, lúc đi học thành tích văn học của cô luôn duy trì ở mức bình bình, vắt hết tâm tư trí não cũng chỉ gom được một đoạn ngắn ngủi:

“Tình yêu đầu tiên — Tầm ‘Mạnh’ chi lữ” (chú ý “Mạnh” và “Mộng” là cùng âm)

Thật ra đây là một thông điệp tìm người và tìm vật, do đó mong mọi người đọc được thì giúp tôi chia sẻ cho người khác.

Giấc mộng mà tôi muốn tìm là một chàng trai tên Mạnh Phàm, nhưng bạn ấy đã qua đời.

Cuộc lữ hành mà tôi muốn đi là một quyển tạp chí mang tên “Hạ Lữ”, nhưng tôi chỉ cần những quyển đã qua đợt.

Xin đừng hiểu lầm, đây không phải là một trò đùa.

Mạnh Phàm là bạn học của tôi, mối tình đầu của bạn ấy là người bạn thân nhất của tôi.

Mùa xuân năm nay bạn ấy đã gặp phải tai nạn giao thông và bất hạnh qua đời, chỉ để lại cho chúng tôi những bài viết đã đăng trên “Hạ Lữ” khi bạn ấy còn làm ký giả.

(Phụ lục: “Lại đến mùa hoa hòe tỏa hương” của Mạnh Phàm)

Không biết khi đọc xong bài viết này, bạn có nhớ đến tình yêu đầu tiên của mình không?

Tôi đã nhớ, hoặc có thể nói là tôi chưa từng quên.

Cái tình yêu đầu tiên này, rất tốt song cũng rất xấu.

Tốt là vì, ta mãi mãi ghi nhớ mối tình đầu của chúng ta là ai.

Xấu là vì, ta luôn luôn đánh mất nó.

Cái tình yêu đầu tiên này, rất xấu song cũng rất tốt.

Xấu là vì, mình không biết mình là mối tình đầu của ai.

Tốt là vì, bất kể là ai thì người đó cũng mãi mãi ghi nhớ mình.

Khi đọc đến đây, nếu như bạn có quyển “Hạ Lữ” này, xin hãy gửi email đến địa chỉ wenjing_firstlove@163 , tôi sẽ liên lạc với bạn.

Nếu như bạn không có, nhưng chỉ cần bạn đã từng có first love, hiểu được tâm trạng này, thì xin hãy giúp tôi chia sẻ bài viết này cho người khác.

Đây là thư hồi âm cho chàng trai trên thiên đường kia.

Là một chuyện lữ hành tầm mộng đích thật.

(4)

Bài viết của Ôn Tĩnh lại mang đến trong lòng bạn học cũ một nỗi buồn man mác, nhưng rồi cũng rất nhanh tan biến biệt tích. Đây là việc mà Ôn Tĩnh đã dự đoán trước, thế giới trên mạng quá rộng lớn, lớn đến nỗi đọc qua một cái gì đó, quay lưng đi thì đã quên sạch, lớn đến nỗi không một ai muốn dừng lại ở một nơi nào, lớn đến nỗi, tâm ý cũng có thể bị chìm lắng vào biển cả.

Từ một ngày đăng nhập vào hộp thư mấy lần, đến mấy ngày đăng nhập vào hộp thư một lần, dần dần ngay cả chính Ôn Tĩnh cũng cơ hồ không mang niềm hy vọng nào nữa. Dẫu rằng cũng sẽ không cam tâm, nhưng đây chính là thái độ của thế giới, đối với người đã mất, đối với tình yêu đã qua đi, con người nhiều lắm cũng chỉ chạnh lòng một lúc khi tình cờ đọc được, sau đó sẽ lập tức lãng quên. Do đó khi Ôn Tĩnh mở hộp thư ra, phát hiện một lá thư về “Hạ Lữ” được gửi đến vào năm ngày trước, cô kinh ngạc đến không thể dùng lời diễn tả.

Người gửi thư là một học sinh phổ thông, đính kèm trong thư là vài tấm hình chụp từ tạp chí, để xác định xem đó có phải là thứ mà Ôn Tĩnh cần hay không.

Ở cuối thư, cô gái có hơi nghi ngờ mà hỏi Ôn Tĩnh: “Mẹ tôi nói không chừng là lừa gạt, nhưng tôi không phát hiện ra quyển tạp chí này có điểm nào có thể để cô gạt tôi, vừa không có bóc thăm trúng thưởng, cũng không có hỏi số điện thoại của tôi. (PS: Phí bưu điện vận chuyển phải do cô chi trả!) Tôi cảm thấy tin này khá có ý nghĩa nên mới gửi email cho cô, những gì cô nói là thật không? Có thật sự là có con người này không?”

Ôn Tĩnh sửa đi sửa lại bức email hồi âm của mình để không làm cô bé hoảng sợ, cuối cùng cũng đã diễn đạt rõ ràng, rằng cô không phải là kẻ lừa bịp, rằng đích thật là có Mạnh Phàm, và cô sẽ chịu chi phí vận chuyển.

Sau khi gửi email đi, Ôn Tĩnh lập tức mở hình ảnh đính kèm trong thư ra xem. Trong đó có một bài viết của Mạnh Phàm, là một bài mà cô chưa từng đọc qua. Đại khái là viết về chuyên đề viện bảo tàng, do đó tiêu đề của nó là “Bắc Kinh | Hội triển lãm”. Đoạn đầu giới thiệu về những nét đặc sắc của các viện bảo tàng trong thủ đô Bắc Kinh. Và trong đoạn cuối cùng của bài viết về Bảo tàng Khoa học Kỹ thuật Trung Quốc, Ôn Tĩnh đã nhìn thấy dòng chữ đặc biệt mang phong cách Mạnh Phàm.

“Cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, những thiết bị mà tôi từng trông thấy khi đến tham quan nơi này vào lúc trước, đã vì không còn kỳ lạ và hiếm thấy mà bị thay thế thành cái khác.

Thiết bị truyền thanh Parabol là một trong những cái hiếm hoi được giữ lại. Trong lúc nhắm chuẩn tiêu cự, phía trước có một đứa bé đang đối thoại cự ly xa với mẹ của mình. Tôi không biết họ đã nói gì, nhưng nhìn thấy nụ cười hân hoan của đứa bé, tôi nghĩ, đó nhất định là một giọng nói rất hay.

Cái vật thể màu cam vàng như cái nắp nồi loại to này, có thể giúp cho hai người nói chuyện riêng với nhau trong cự ly 50 mét. Từng có lúc tôi cũng đã đứng ở đó, có hơi khấn trương mà hướng vào điểm trung tâm. Đó là một chuyến du lịch thời trung học, ở bên kia 50 mét là cô gái mà tôi thích. Có một giây phút nào đó, tôi muốn thông qua nó để nói “Mình thích bạn”, nhưng đứa nhát gan này cuối cùng cũng đã không làm được gì, chỉ vừa ngưng lại một lúc thôi thì đã bị một người bạn khác kéo xuống rồi.

Lúc ấy rõ ràng rất chân thành mà yêu thích một người, nhưng lại không dám trực diện nói ra.

Giờ đây, chúng ta có thể đối mặt với nhau nói vô số lời yêu thương, nhưng lại không thể rất chân thành nữa.

Đây là việc chỉ có một mình tôi nhận ra thôi ư?

Tôi nghĩ không phải, đây chỉ là sự ngỡ ngàng của con người trong thưở ban đầu, và sự tiếc nuối khi kết thúc.

Chiếc máy truyền thanh đó không thể lưu tập tin, nếu không, trong giây phút ngắn ngủi khi tiếng nói tuôn ra, có khi sẽ tìm kiếm được rất nhiều tình yêu.”

9. Phần 7 - Chương 5-6-7-8-9

(5)

Chuyến du lịch mà Mạnh Phàm nói thật ra là một buổi sinh hoạt đoàn, bí thư đoàn trường tổ chức cho đoàn viên đi tham quan thực tiễn.

Nhưng đối với những học sinh như Ôn Tĩnh mà nói, những buổi sinh hoạt như vậy căn bản không khác gì một cuộc du ngoạn, bởi vì chỉ cần là cùng bạn bè bước ra khỏi lớp học, thì đi đến đâu cũng nhất định sẽ có niềm vui, do đó phó đoàn còn chưa dặn dò xong thì nhóm người lớp 11 này đã lén lút chuẩn bị đi rồi.

Những việc như thế thông thường là do Đỗ Hiểu Phong dẫn đầu, nhóm nam sinh ì à bàn bạc với nhau một lúc, sau đó nháy mắt với nhóm nữ sinh, rồi tất cả nhắm đúng thời cơ, nấp sau các em lớp dưới trốn khỏi tầm nhìn của giáo viên, ngay cả Mạnh Phàm thành thật của mọi ngày cũng bị họ kéo luôn ra ngoài.

“Cô bí thư có giận không vậy?” Ôn Tĩnh khấn trương nói trong tâm trạng phấn khởi.

“Không đâu! Chúng ta đâu có chạy ra ngoài đâu! Thì bảo tàng khoa học kỹ thuật mà, chính là phải động tay động chân, ít động khẩu!” Đỗ Hiểu Phong nói với giọng chẳng hề gì.

“Vậy chúng ta đi đâu đây?” Tô Tô vẫn còn rụt rè nói nhỏ.

“Lên tầng 2! Đừng để cô thấy tội mình!” Đỗ Hiểu Phong chỉ lên lầu.

“Cô bí nhìn qua đây rồi!”

Chẳng biết là ai la lên một tiếng, cả nhóm lớp họ chợt dạ “hùa” một tiếng chạy hết lên lầu.

Giữa tiếng bước chân hỗn loạn, hơi thở tuổi xuân ập cả vào mặt, Ôn Tĩnh chợt cảm thấy có ai nắm lấy tay mình, cô ngược lên, trông thấy Đỗ Hiểu Phong đang nhìn cô, nở một nụ cười xảo trá mà ngưng ngừng.

Giữa bao nhiêu người như thế, Đỗ Hiểu Phong chỉ nắm lấy tay cô.

Lên đến tầng 2, họ không còn nghi kỵ gì nữa, dẫn cho nhà triển lãm của lúc ấy không có nhiều cái thú vị và hiện đại như ngày nay, nhưng họ vẫn bị những thiết bị kỳ lạ trước mắt thu hút. Đây, chính là niềm vui nằm ngoài thời đại máy vi tính.

Đi ra ngôi nhà nghiêng, Ôn Tĩnh và Tô Tô trông thấy Mạnh Phàm đang một mình đứng bên một công cụ máy móc, kéo ra một cái bong bóng rất to. Gương mặt của cậu rất nghiêm túc, tay nắm chặt cán kéo, dưới bàn tay thao tác của Mạnh Phàm, xà bông nổi lên những ánh sáng chớp nhoáng, làm cho gương mặt của cậu càng thêm thanh tú.

Ôn Tĩnh thấy Tô Tô đang lén nhìn Mạnh Phàm, bèn nắm lấy tay cô, cười nói: “Đi! Tụi mình cũng qua chơi cái đó!”

Tô Tô e dè mà đi theo Ôn Tĩnh bước đến bên chiếc máy đó, trông thấy họ, Mạnh Phàm chợt khẩn trương hẳn lên, tay run một cái, thế là cán kéo bị rút xuống.

“Khó không?” Ôn Tĩnh vui vẻ cầm một cái cán lên và hỏi.

“Cũng tạm.” Mạnh Phàm trả lời ngắn gọn.

“Tụi mình mỗi người một cái, xem coi bong bóng của ai to nhất! Tô Tô, cậu lấy cái đó đi, mau lên!” Ôn Tĩnh có ý chọc họ, Tô Tô ngại ngùng cầm lên, bắn cho Ôn Tĩnh một ánh nhìn.

“Phải đặt tay nằm bằng.” Mạnh Phàm nhắc Tô Tô.

“Ồ.” Mặt Tô Tô đỏ lên, Ôn Tĩnh đứng ở một bên nhìn họ, cười hì hì.

Họ và Mạnh Phàm đều kéo lên một bong bóng rất to, reo hò bảo các bạn đến xem. Nam sinh ulla đến, có người nghịch ngợm cố tình chỉ tay ra như muốn chọc thủng. Ôn Tĩnh và Tô Tô la lên nói không giỡn, tiếng đùa cợt náo nhiệt vô cùng.

Đỗ Hiểu Phong đứng đối diện với Ôn Tĩnh, qua màng bong bóng xà bông bảy màu, gương mặt quen thuộc của Đỗ Hiểu Phong như được phủ lên một tầng ánh sáng, huyền ảo như không có thật.

Bên kia, vị trí đứng của Tô Tô cũng có thể nhìn thấy Mạnh Phàm rất rõ ràng, nhưng cô lại không vì e ngại mà không hề dám ngẩng đầu lên. Mãi đến khi nghe thấy những người xung quanh kêu lên tiếc quá, cô mới ngược lên nhìn Mạnh Phàm.

Thì ra bong bóng của Mạnh Phàm đã bị bể, chiếc cán kéo cao cao chỉ còn lại những giọt nước đang nhỏ xuống.

Bong bóng xà bông tuy đẹp nhưng dễ vỡ, lúc đó mọi người cũng chỉ cười một cái, giờ đây khi nghĩ lại, mới hơi cảm thấy đó là dự báo của vận mệnh.

Vị thiếu niên ấy cuối cùng cũng đã như cái bong bóng trong tay mình, khê khàng bay lên bầu trời.

Máy truyền thanh Parabol nằm ở hai đầu của căn phòng, mọi người thương lượng nhau, nam đứng một bên, nữ đứng một bên, sau đó sẽ xếp thành từng tổ đứng lên đó nói chuyện với nhau, sau đó sẽ đến nói lại cho đối phương biết mình đã nói gì để xem coi cái vật này có thật là chính xác hay không.

Khi mới bắt đầu, mọi người cũng chỉ nói những câu như “Nghe thấy không?” “Chào bạn!” “Có ai đó không?”, sau đó càng chơi càng vui, dần dần xuất hiện những câu nói mắc cười như: “Khủng long Alexei!” “Tô Khắc Tô Khắc, ta là Beta!” “Ranma biến hình đi!”, họ đều giành nhau nói những câu chẳng đâu vào đâu, làm cho cả đám cùng phá lên cười.

Khi đến lượt Ôn Tĩnh và Tô Tô, bên kia cũng vừa đúng lúc là Đỗ Hiểu Phong và Mạnh Phàm.

Cũng giống như anh đã viết vậy, Mạnh Phàm đứng ở trước Parabol màu cam vàng, có hơi bắn khoắn.

Ôn Tĩnh và Tô Tô ghé sát tai vào điểm trung tâm, trông chờ nghe được câu gì đặc biệt, nhưng đợi rất lâu sau, bên đó mới truyền đến một tiếng nói xa xăm: “Có đó không?”

“Có!” Ôn Tĩnh vừa cười vừa trả lời thay Tô Tô, Tô Tô động cô một cái, song lại âm thầm đến gần máy truyền thanh hơn một chút. Nhưng bên kia không còn truyền đến một âm thanh nào nữa. Cái thiết bị được cho biết là có thể tụ hợp âm thanh nhỏ nhất này, chỉ đứng đó, im phăng phắc.

“Mạnh Phàm! Có được không vậy!” Đỗ Hiểu Phong cười cười tiến tới kéo Mạnh Phàm ra, bước lên thêm kêu: “Ôn Tĩnh!”

“Gọi cậu kìa!” Lần này đổi lại là Tô Tô chọc Ôn Tĩnh.

Ôn Tĩnh hơi ngượng, bước qua đó, nói nhỏ: “Gì thế?”

“Nghe thấy tiếng thì nói có! Nghe thấy không?” Đỗ Hiểu Phong cười nói.

“Có!” Ôn Tĩnh đáp.

“Còn bây giờ?” Đỗ Hiểu Phong hạ thấp giọng nói.

“Có!” Ôn Tĩnh đến gần một chút.

“Còn thế này?”

“Có!”

Giọng nói của Đỗ Hiểu Phong càng ngày càng nhỏ, khi những người xung quanh đều cơ hồ không thể nghe thấy nữa, anh chợt nói nhỏ: “Thích mình không?”

“Có!” Ôn Tĩnh trả lời theo quán tính, đợi khi ngẫm ra ý của đối phương, thì tiếng nói đã chiến thắng tư duy, đi qua bên kia rồi.

Đỗ Hiểu Phong vui mừng vỗ tay với cô, nói lớn: “Mình cũng vậy!”

Lúc ấy, họ cách nhau 50 mét, nhưng vẫn có thể xác định được tâm ý của nhau.

6)

Đóng bức ảnh đó lại, Ôn Tĩnh cảm thấy trái tim của mình bỗng dưng trống rỗng. Lời nói của Mạnh Phàm như từ phương xa vọng đến, cô thật sự muốn trở về Hội triển lãm khoa học kỹ thuật một lần, dấu rằng cô biết máy truyền thanh ấy không thể lưu âm, nhưng, phải chăng khi đứng ở trước nó, cái quá khứ đã tắt thở trong lòng của người kia sẽ được sống lại?

Ôn Tĩnh bất giác lật Những Trang Vàng ra, tìm số điện thoại của Bảo tàng khoa học kỹ thuật.

“Xin chào, cho hỏi có phải là Bảo tàng khoa học kỹ thuật Trung Quốc không?”

“Dạ phải, chào cô.” Giọng của cô tiếp viên rất ôn hòa.

“Tôi muốn hỏi một chút, hiện giờ Bảo tàng sẽ mở cửa vào những ngày nào trong tuần?” Ôn Tĩnh lật lật cuốn lịch để bàn, xem coi ngày nghỉ tuần này là ngày nào, “Thứ 5 có mở cửa không?”

“Thật xin lỗi, chúng tôi đã đóng cửa Viện bảo tàng rồi.”

“Đóng cửa? Tại sao?” Ôn Tĩnh kinh ngạc, cuốn lịch bị rơi xuống, trang giấy được khoanh đầy những vòng tròn ghi chú bay sang một mặt khác.

“Hiện giờ chúng tôi đang tập trung xây dựng Viện bảo tàng khoa học kỹ thuật mới tại khu trung tâm công viên Olympic, do đó từ ngày 1 tháng 7, viện bảo tàng cũ sẽ chấm dứt mở cửa, tháng 9 sắp tới nhà triển lãm mới sẽ bắt đầu khai trương, hoan nghênh cô đến tham quan.”

Câu trả lời dịu dàng của tiếp viên không thể xoa dịu sự hụt hẫng trong lòng Ôn Tĩnh, cô lẩm bầm một mình: “Đóng rồi ư?”

“Phải, thật đáng tiếc, nếu như cô gọi đến vào cuối tháng 6 thì vẫn còn có thể vào, trước khi đóng cửa chúng tôi đã cho khách tham quan miễn phí trong vòng 8 ngày.”

“Bảo tàng mới có thiết bị truyền thanh parabol không?” Ôn Tĩnh lờ mờ nói nhỏ.

“Cái này... tôi cũng không rõ.” Cô tiếp viên không còn biết ứng phó với câu hỏi quái lạ này thế nào.

“Cho dù có thì cũng không giống cái của trước đây nữa....” Ôn Tĩnh đã tự nói ra đáp án, cô thở dài, miễn cưỡng cười nói: “Cám ơn cô, tạm biệt.”

Cúp điện thoại xong, Ôn Tĩnh ngã lưng ra ghế, cô ngược lên nhìn trần nhà, cảm thấy dường như tất cả những chuyện của quá khứ đều chống đối với mình. Cô càng muốn tìm về, chúng càng gấp gáp lui khỏi sân khấu của lịch sử. Cũng đúng thôi, cái mới luôn luôn là tốt, quá khứ thì rồi cũng phải tiêu vong, chân lý của triết học, dùng trong đời thường cũng có cái lý của nó, chỉ là tình cảm của con người không dễ dàng cam tâm tiếp nhận nó như vậy mà thôi.

Hai ngày sau Ôn Tĩnh nhận được tạp chí từ cô gái phổ thông ấy, vì không phải là vật gì trân trọng, nên sách không được bảo quản tốt lắm. Cũng may trang giấy thuộc về Mạnh Phàm vẫn còn sạch sẽ. Ôn Tĩnh rất trịnh trọng mà đặt nó vào vị trí chính giữa trên tủ sách, nhìn quyển sách mỏng manh ấy, cô hài lòng mà cảm thấy rằng, mình vẫn đã thành công làm được một việc.

Từ sau hôm đó, mỗi ngày Ôn Tĩnh đều sẽ kiểm tra hòm thư, cho dù không ai gửi email cho cô, thì cô cũng không còn ỉu rĩ nữa. Quyển tạp chí ấy đã mang đến cho cô niềm tin, khiến cô tin rằng, thế giới này là được liên hệ với bằng những thứ vi mô mà con người không cảm nhận được.

Không phải chỉ có một mình mình hoài niệm, không phải chỉ có một mình mình bị lãng quên, không phải chỉ có một mình mình đang cố chấp, không phải chỉ có một mình mình bị xúc động.

Đây là sức mạnh mà Mạnh Phàm ở trên thiên đường đã ban cho cô.

Và thế là, số lượt chia sẻ bài viết của Ôn Tĩnh bị những con người không quen biết đưa lên đến một con số không thể tưởng tượng, thế giới internet bắt đầu lưu hành một cuộc thảo luận về “Tình yêu đầu tiên – Tầm ‘Mạnh’ chi lữ”, sau sự tiêu biến của một số lượng rất ít những người nghi ngờ mức độ thật của câu chuyện này, thì chính là cảm xúc của mỗi người đối với mối tình đầu của mình, còn Mạnh Phàm và tạp chí của anh, trái lại lại biến thành một ký hiệu, được mọi người định vị cho một hàm ý độc nhất vô nhị.

“Nói về mối tình đầu, bất kể là chuyện nhỏ nhất thế nào cũng sẽ ghi nhớ chẳng?”

“Sau đó tôi đã lại đến công viên ấy rất nhiều lần, nhưng thế nào cũng không tìm lại được mặt hồ lãng mạn đã từng cùng cô ấy đến chơi, tôi nhìn dòng nước xanh lục dưới chân, chợt nhận ra, có những cảnh sắc là chỉ có thể nhìn thấy trong tình yêu đầu tiên.”

“Mối tình đầu của tôi chỉ từng nói với tôi một câu, anh ấy nói: em là em gái của XX phải không?”

“Tôi nghĩ có lẽ tôi sẽ không quên anh ấy, dẫu cho có người tặng kim cương cho tôi, cũng không thể sánh bằng sự cảm động khi anh ấy khoanh cựa tay tặng cho tôi.”

“Rõ ràng lúc ấy chúng ta đều không lớn, cũng không có xảy ra chuyện gì, nhưng tại sao lại nhớ về nhau lâu như vậy?”

“Đến bây giờ tôi cũng không biết, thật ra tôi nên nói với cô ấy, cảm ơn, hay xin lỗi.”

“Lúc ra về, bạn ấy đã hôn tôi.”

“Giống như Mạnh Phàm, cuối cùng tôi cũng chỉ nói bye bye.”

Những lời bình luận tương tự như thế dần dần lan rộng, bay đến mỗi một góc cạnh nhỏ trong thành phố.

(7)

Giang Quế Minh mang bản thảo mới nhất đến cho tổng biên tập xong thì đi lòng vòng trong văn phòng làm việc, các biên tập con chơi thân với anh hiện giờ đang tụm vào một chỗ, cười nói xôn xao về chuyện gì đó.

Giang Quế Minh bước tới đó, gác tay lên vai họ và nói: “Lại nhìn thấy đồ gì trên taobao đây?”

Các cô gái cùng quay lại, cười nói với anh: “Không phải taobao, mà là Nhân Nhân! Anh có chơi không? Em add anh vô!”

“Không chơi,” Giang Quế Minh lắc đầu, “Sắp xếp bãi đậu xe, trồng cây, thu hoạch, có thật là vui đến vậy sao?”

“Còn có cái khác nữa mà! Anh xem bài viết này nè, là người thật việc thật của ‘Hạ Lữ’ đó!” Nữ biên tập viên kéo Giang Quế Minh đến trước máy vi tính.

Đọc thấy cái tiêu đề nghi chắc là đã tổn hao cả khối chất xám của Ôn Tĩnh, khóe môi của Giang Quế Minh bất giác cong lên, văn phong non nớt nhưng lại cho thấy sự chân thành và kiên trì của cô, có lẽ ngay chính bản thân cô cũng không biết, mình đã dễ dàng làm cảm động biết bao người.

“Chuyện này có thật không? Không phải lại là lừa bịp chứ?! Nhưng cuối bài viết lại không có những câu đại loại như đọc xong bài này không gửi đi, trong vòng 30 ngày linh hồn của người chết sẽ đến thăm bạn.” Nữ biên tập nói.

“Đó là tại cô ấy ngốc!” Giang Quế Minh cười.

“Ừm, cách hành văn đúng là có hơi khờ, nhưng rất cảm động mà! Đại ký giả này, không phải là anh có quen người làm bên ‘Hạ Lữ’ sao? Qua hỏi thăm thử đi!” Phụ nữ sinh ra vốn đã tò mò, đương nhiên sẽ không bỏ qua câu chuyện tình yêu triền miên thê lương thế này.

“Quen chứ, nhưng người đó đã qua đời rồi.” Giang Quế Minh lắc lông mà nói.

“Á!” Lời nói của anh làm mọi người kêu lên kinh ngạc. Giang Quế Minh chỉ chỉ vào màn hình vi tính nói: “Chính là người này, Mạnh Phàm, là sư đệ của tôi hồi đại học.”

“Không phải chứ! Vậy là có chuyện này thật rồi!”

“Cô gái mà anh ta thích như thế nào vậy?”

“Thật là tội nghiệp! Cảm giác sao giống vở bi kịch của Shakespeare quá!”

“Đại ký giả à, còn không mau đến phỏng vấn người đã viết bài này, tranh thủ lấy cho được tư liệu đầu tay!”

“Tôi có cảm giác chỉ bằng chuyện này thôi, ‘Hạ Lữ’ sẽ nổi lên đây!”

Giang Quế Minh chỉ cười rồi lắc đầu rời khỏi, để lại sau lưng càng nhiều những suy đoán siêu việt hơn.

Thật quái lạ, bao nhiêu ngày qua, rõ ràng anh không có suy nghĩ nhiều về Ôn Tĩnh, nhưng những cảnh tượng đó lại như đoạn phim ký sự ngắn vậy, rõ ràng đến đáng ghét, không ngừng phát sóng trong não anh, rồi làm cho trái tim của anh dịu lại. Thậm chí lúc này khi đọc đến câu “Cái tình yêu đầu tiên này, rất tốt song cũng rất xấu”, có một giây phút ngắn ngủi nào đó, anh muốn bỏ mặc tất cả mà chạy đến bên Ôn Tĩnh, giúp đỡ cô, dẫu cho cô thật sự chỉ vì giọng nói tương tự như của Đỗ Hiểu Phong mới làm bạn với anh, anh cũng muốn gần gũi cô, làm gì đó cho cô.

Suy nghĩ như thế khiến cho Giang Quế Minh nhú mày lại, nhưng trái tim của anh lại có hơi nhẹ nhõm và... vui nhộn.

Cho dù là ai cũng sẽ muốn hết lòng yêu thích một người, song lại cứ sợ hãi mất đi. Nhưng, bất kể là người có anh minh thế nào, cả đời cũng sẽ một lần vô tư vì tình yêu, sẽ một lần nông nổi, muốn hy sinh bản thân để tạ tội nguyện cho người khác, không thể khiến cho đối phương yêu mình, vậy thì việc duy nhất có thể làm cho người đó, chính là rút lui. Dẫu rằng mình rất yêu đối phương, cũng sẽ mỉm cười chúc phúc, sau đó một mình gánh vác sự thất lạc, và tiếc nuối phía sau sự viên mãn của đối phương. Tình yêu không có kết quả cuối cùng chuyển hóa thành niềm hạnh phúc của đối phương, như vậy cũng xứng đáng.

Phim truyền hình thường có tình tiết như thế, một người trải nghiệm biết bao trắc trở đến nói với người mình yêu: “Chúc em hạnh phúc!” Sau đó, một bên sẽ là cuộc sống mỹ mãn, còn một bên là sự vĩ đại của việc rút lui.

Trước đây Giang Quế Minh vô cùng xem thường việc đó, anh kiên quyết cho rằng, nếu như mình không phải là nam chính, thì không cần thiết phải tiếp tục vở kịch này. Anh sẽ không như Mạnh Phàm, lặng lẽ làm một nam thứ chính si tình, vì anh cảm thấy, niềm hạnh phúc không nắm trong tay mình thì không phải là hạnh phúc.

Song, gặp được Ôn Tĩnh, đã làm anh thật sự có suy nghĩ này rồi.

Giang Quế Minh nheo mắt nhìn lên bầu trời, thầm nghĩ, không chừng mình đã bị cô ấy truyền nhiễm cho “Căn bệnh Mạnh Phàm” rồi.

(8)

Ngay khi Giang Quế Minh còn chưa chuẩn bị phải xuất hiện trước Ôn Tĩnh trong trường hợp như thế nào, họ đã tình cờ chạm mặt nhau.

Hôm đó Ôn Tĩnh mặc trên người trang phục đồng nhất, đang sắp xếp điện thoại mẫu vào tủ kính, cô buộc tóc đuôi gà, trông như cô gái mới bắt đầu làm việc vậy, khiến cho Giang Quế Minh vừa thấy xót vừa tức cười.

Cảm nhận được có người đang đến, Ôn Tĩnh vội đứng thẳng người lên, lễ phép nói: “Chào ông....”

Nhìn thấy gương mặt của Giang Quế Minh, năm chữ “chọn một điện thoại không” thế là bị cưỡng ép nuốt trở về.

Bên cạnh Giang Quế Minh còn có một cô gái nhỏ tuổi, trang điểm nhạt, trẻ trung xinh đẹp, cô gái khoác tay Giang Quế Minh, chăm chú nhìn điện thoại trong tủ, còn Giang Quế Minh thì cứ tươi cười nhìn Ôn Tĩnh.

Ôn Tĩnh cảm thấy có gì đó ngênh lại ở cổ họng, nụ cười cũng cứng đờ.

“Em không thích Samsung! Em muốn xem Nokia và Sony Ericsson!” Cô gái dường như bất mãn.

“Xem thử Samsung thì có gì đâu, ai cũng nói Samsung dễ sử dụng!” Giang Quế Minh đứng dựa vào tủ kính, Ôn Tĩnh lui ra sau theo tiềm thức.

“Không chịu đâu! Em đã nói rồi, em không dùng Samsung!” Cô gái dùng hết sức vừa đẩy vừa kéo Giang Quế Minh.

“Bên đó có quầy hàng Nokia và Sony Ericsson!” Nét mặt của Ôn Tĩnh rất rõ ràng là muốn nói ‘đi nhanh không tiễn’.

“Em nhìn cái màu trắng này nè, không phải rất đẹp sao?” Giang Quế Minh không động đậy, chỉ vào trong tủ kính, “Cố à, lấy cái này cho chúng tôi xem thử!”

Ôn Tĩnh cực kỳ không tình nguyện mà lấy điện thoại đó ra, đặt trên bàn tủ. Cô gái như đã bị thu hút, cầm trên tay ngắm ngía, và do đó đã bỏ qua thần tình quái lạ của Giang Quế Minh và cô nhân viên bán hàng.

Giang Quế Minh vẫn nhìn Ôn Tĩnh mỉm cười, Ôn Tĩnh liếc Giang Quế Minh một cái rồi cúi đầu cuộn tròn những tờ rơi quảng cáo. Thấy anh dắt theo một cô gái trẻ tuổi bên cạnh, lời đồn phong lưu về anh xem như là đã được chứng thực, nhưng không hiểu sao Ôn Tĩnh lại cảm thấy không vui, nghĩ đến việc mình còn phải không thể không nhỏ nhẹ trước sự giễu cợt của anh, cô thật tức đến nỗi muốn lập tức bỏ đi.

“Máy này chụp hình bao nhiêu pixel?” Cô gái nhìn mắt camera trên điện thoại và hỏi.

“5.0 pixel.” Ôn Tĩnh trả lời bằng giọng đều đều.

“Vậy cũng được, có màu hồng phấn không?”

“Không có!”

“Máy có bao nhiêu trò chơi? Tải game về được chứ? À phải, ở đây có tặng thẻ nhớ không?”

Ôn Tĩnh không thoải mái, cô lấy một tờ rơi ra đưa cho cô gái: “Trên này có giới thiệu rất chi tiết, hiện giờ công ty chúng tôi không có chương trình khuyến mãi, nhưng vào thất tịch sẽ có, cô có thể đợi lúc đó đến đây mua.”

“Hay là để thất tịch mua?” Giang Quế Minh tỏ ra rất trù mến mà nói với cô gái.

Ôn Tĩnh lén liếc anh một cái.

“Vây mấy bữa nay em dùng gì đây?” Cô gái nhận lấy tờ rơi, cười cười, rồi kéo tay Giang Quế Minh, “Hay là anh mua cho em cái này trước, thất tịch tặng em cái mới nha?”

“Hai vị có còn muốn mua không? Nếu không mua, tôi phải cắt điện thoại vào!” Ôn Tĩnh lạnh lùng ngắt ngang họ.

“Ai nói không mua, mua! Lấy cái này!” Giang Quế Minh nói.

“Hả? Thôi mà! Em còn muốn xem cái khác nữa!” Cô gái ngạc nhiên, vội vàng ngăn chặn anh.

“Hôm nay anh còn có việc, lần sau tặng em cái tốt hơn!” Giang Quế Minh dỗ ngọt.

“Anh nói đó nha!” Cô gái vui mừng.

Ôn Tĩnh bất lực nhìn họ, cô nói: “Vây tôi đi lấy mấy mới, hai vị xin chờ một lúc.”

“Được thôi.” Giang Quế Minh nhìn cô rời khỏi với vẻ rất thú vị.

“Em cảm thấy thái độ của cô này không tốt!” Cô gái dùng cằm chỉ chỉ về phía Ôn Tĩnh mà nói.

“Được như vậy là khá lắm rồi.” Giang Quế Minh bật cười.

“Sao? Không phải chứ? Anh đúng là đồ thích bị tra tấn!” Cô gái tròn xoe mắt.

Lần giao dịch này không mang lại cho Ôn Tĩnh một chút niềm vui nào, nhìn họ đứng trước quầy hàng chụm đầu chụp hình thử máy, cô lẳng lặng khinh bỉ hành động trâu già còn ăn cỏ non của Giang Quế Minh.

Vốn tưởng rằng Giang Quế Minh sẽ nói gì với cô, nhưng anh mua máy xong thì đã nhanh chóng rời khỏi, điều này càng thêm cho Ôn Tĩnh một chút hụt hẫng. Bị anh trông thấy mình làm nhân viên bán hàng, cô đã không để tâm rồi, dù gì về mặt tề tộ hơn cũng đã bị anh nhìn thấy. Với Giang Quế Minh, Ôn Tĩnh coi như đã triệt để từ bỏ sự ôn hòa và nho nhã đáng có ở trước mặt người mình có thiện cảm, đã để mặc cho nó vỡ tan vỡ nát rồi.

Buổi trưa, Ôn Tĩnh dự tính giải quyết tại con phố bán các món ăn vặt ở phía sau, nhưng lại bất ngờ nhận được cuộc gọi của Giang Quế Minh, cảm thấy anh không mang ý tốt, do đó ngữ điệu của cô cũng không hề khách khí.

“Có chuyện gì! Nếu điện thoại có vấn đề, thì hãy tìm bộ phận phục vụ khách hàng, tôi không phụ trách việc này đâu!”

Giang Quế Minh cười sảng khoái, anh nói: “Giọng điệu đúng là cứng thật! Chả trách người ta nói thái độ của em không tốt.”

Còn người ta nữa.... Ôn Tĩnh khinh bỉ mà bĩu môi nói: “Thái độ tôi đối với anh như vậy đã là rất tốt rồi!”

“Anh cũng nói như vậy đó.” Giang Quế Minh thả kính cửa sổ xuống, nhìn nét mặt của Ôn Tĩnh, anh không nhận được, lại bật cười thành tiếng, “Không giống với em nữa! Ăn trưa chung đi!”

“Nghỉ trưa xong tôi còn phải làm việc, không rảnh.” Ôn Tĩnh tiếp tục đi về phía con phố ăn vặt.

“Cho nên anh đã mua rồi nè!”

“Hả?”

“Quay đầu lại, quay đầu lại!”

Ôn Tĩnh quay người lại, bên bãi đậu xe, một chiếc Bảo Lai màu bạc, một túi xốp lòng thông ngoài cửa sổ, thấp thoáng có thể nhìn thấy bên trong hình dáng của cơm hộp.

Không hiểu tại sao, nhìn thấy cảnh tượng có hơi hài hước này, tâm trạng của Ôn Tĩnh đẹp hơn rất nhiều.

(9)

“Thật không ngờ anh lại có một bạn gái nhỏ tuổi như vậy! Mối quá chứ!” Ôn Tĩnh dùng sức tách đôi dưa tre ra, kết quả là... rất không cân xứng, một bên dính liền đầu kia của cây còn lại, một bên thì nhọn hoắt.

“Nhưng mà anh đứng ở bên cạnh người ta, nhìn như một ông chú quái lạ!”

“Anh có nói với em anh độc thân sao?” Giang Quế Minh cầm lấy đôi dưa của cô, sau đó tách đôi dưa của mình đưa cho cô.

“Không có...” Ôn Tĩnh lẩm bẩm, cũng phải, rõ ràng là tự mình cho rằng anh là thành phần trí thức lương cao còn độc thân.

“Vậy bây giờ anh nói, anh độc thân.”

“Hả?” Ôn Tĩnh ngược mặt lên, không hề che giấu sự kinh ngạc của mình.

“Anh độc thân, người lúc này là em họ của anh, nó tốt nghiệp phổ thông, anh hứa sẽ tặng nó một cái điện thoại. Em không cảm thấy đôi mắt của tụi anh rất giống nhau sao?” Giang Quế Minh chớp chớp mắt nói.

“Ồ... ồ...” Ôn Tĩnh nói mà hồn đang ở đâu, cô nhớ lại thái độ của mình, cảm thấy mình lại một lần nữa mất mặt trước anh rồi, song cái thông điệp độc thân do chính anh nói ra, lại khiến cô có hơi đỏ mặt.

“Gần đây sao rồi?” Giang Quế Minh hỏi.

“Anh không thấy sao, thì vậy đó.” Tâm trạng của Ôn Tĩnh lại chùn xuống.

“Không muốn làm thì nghỉ đi.” Giang Quế Minh lắc đầu nói, “Em đứng ở đó nhìn không hợp tí nào.”

“Cũng đâu thể lớn như vậy rồi mà còn ngồi ở nhà chờ ba mẹ nuôi!” Ôn Tĩnh thở dài, “Hiện giờ em cũng đã gửi hồ sơ khắp nơi rồi, chỗ này chắc chắn không làm lâu đâu.”

“Ừm, có cần anh giúp em không?”

“Không cần không cần!” Ôn Tĩnh vội lắc tay từ chối, mặc dù xét trên cơ bản, cô đã bị Giang Quế Minh biết cả rồi, nhưng sự ngưng ngừng vì không tìm được việc làm, cô vẫn không muốn để lộ trước mặt người khác.

“Kiên cường đấy chứ!” Giang Quế Minh mỉm cười vỗ vỗ vai cô.

“Thì... thì đương nhiên rồi!” Ôn Tĩnh chợt trở nên không tự nhiên vì sự tiếp xúc này.

“Có thể sánh bằng Trư kiên cường rồi!” (“Trư kiên cường” là cách gọi mà người TQ dành cho con heo không bị chết sau 36 ngày bị nhốt trong lồng sắt tàn sau cơn động đất ở Văn Xuyên hồi 2008)

Kiểu chọc phá đáng ghét này đánh tan cái ảo tưởng e thẹn của Ôn Tĩnh, cô hất tay Giang Quế Minh ra, gấp cơm hộp lại, lau miệng, nói: “Này! Anh tìm em có chuyện gì đây? Chỉ là để đến xem trò đùa của em sao?”

“Không phải.” Đôi mắt của Giang Quế Minh sâu đến không thể nhìn thấy đáy, ở trong đó, Ôn Tĩnh không nhìn thấy gì cả.

“Vậy thì đến đây làm gì?”

Giang Quế Minh ngã lưng ra ghế, nói rất trịnh trọng: “Cái tình yêu đầu tiên này, rất tốt song cũng rất xấu, tốt là vì, ta mãi mãi ghi nhớ mối tình đầu của chúng ta là ai, xấu là vì, ta luôn luôn đánh mất nó...”

Còn chưa trả bài xong, Giang Quế Minh đã bị Ôn Tĩnh phản ứng chậm chạp ấy chồm đến bịt miệng anh lại, mặt của cô ửng đỏ như quả táo, vừa thở gấp vừa nói: “Anh... sao anh lại biết?”

Giang Quế Minh chỉ chỉ miệng của mình, lúc này Ôn Tĩnh mới phát hiện tư thế của hai người có hơi mập mờ, cô vội vàng ngồi ngay ngắn lại, trong lúc hoảng loạn đầu bị đụng vào trần xe.

“Đọc được từ bài chia sẻ của người khác.” Giang Quế Minh mỉm cười nói.

“Thật sao?” Ôn Tĩnh vẫn còn cảm nhận được hơi ấm của người đàn ông khác trong lòng bàn tay, bất giác giấu nó ra sau lưng.

“Ừm! Lợi hại đó! Nghĩ ra cách hay như vậy! Đồng nghiệp của anh bị em làm cảm động cả rồi!” Giang Quế Minh khen ngợi, “Đã có rất nhiều người đọc được bài viết đó rồi, và sẽ ngày càng có nhiều người đọc được nữa!”

“Vậy thì tốt quá.” Ôn Tĩnh cười mãn nguyện.

“Em vẫn muốn tìm đủ tạp chí của Mạnh Phàm chứ?”

“Ừm, đã đi đến bước này rồi, đương nhiên phải làm tiếp thôi!”

“Thật ra cái mà em muốn tìm lại hơn là mối tình đầu của mình, có lẽ là muốn tỏ ra mạnh mẽ với Đỗ Hiểu Phong, còn không chính là ngưỡng mộ Tô Tô có được một tình cảm thuần túy như vậy, còn bản thân em thì chẳng còn gì cả.”

Ôn Tĩnh sững người, Giang Quế Minh quá thẳng thắn rồi, anh trực tiếp chọc thủng tâm tư mà chính cô cũng không xác định rõ. Nghĩ lại mình dấu sao cũng đã bị anh nhìn thấu đáo rồi, Ôn Tĩnh không còn gì có thể giấu giếm nữa, cô cười nhạt nói: “Chính là thế, chẳng phải hôm đó anh đã biết cả rồi sao, lẽ nào anh nghĩ em rất cao thượng?”

“Em vẫn còn thích Đỗ Hiểu Phong?” Giang Quế Minh hỏi nhưng ánh mắt lại hướng về phía trước, câu trả lời này quá quan trọng đối với anh, anh không có dũng khí trực diện cô.

“Không hẳn là thích, không cam tâm chẳng?! Không muốn bị anh ấy tùy tiện bỏ rơi như thế, không muốn bị bạn gái mới của anh ấy chê cười. Chỉ ít phải để anh ấy ghi nhớ em, và không xem thường em.” Ôn Tĩnh thành thật, “Mối tình đầu của em lâu như vậy, giờ đây thành ra thế này không phải là quá cố chấp đâu chẳng?”

Giang Quế Minh cúi đầu cười cười, anh nói: “Có phải cảm thấy chỉ cần làm xong việc này, bản thân sẽ được giải thoát?”

“Đúng!” Ôn Tĩnh vươn vai, “Nếu không trong lòng cứ cảm thấy còn thiếu chút gì đó, mặc dù sẽ rất có lỗi với Mạnh Phàm, nhưng đích thật là vì sự ra đi của bạn ấy, mới mang đến cho em cơ hội, dũng khí và niềm hy vọng này.”

“Anh sẽ giúp em!” Giang Quế Minh nghiêng mặt qua nói với cô.

“Câu này mấy tháng trước anh đã nói rồi.” Ôn Tĩnh vẫy vẫy tay như chẳng để tâm, bỏ rác vào túi ni lông, “Người biết được nhiều tin tức nội bộ của em như anh, nếu là ở cổ đại, em nhất định sẽ giết người diệt khẩu, chỉ tiếc là bây giờ không được, do đó, đại ký giả, chúng ta đường ai nấy đi đi!”

Ôn Tĩnh nắm lấy khóa cửa, quay đầu nói một cách rất tự nhiên.

Nhưng Giang Quế Minh lại chỉ đang cách chớp mũi của cô một centimét.

Ôn Tĩnh sững sờ nhìn anh, Giang Quế Minh cười nói: “Anh không có giúp không đâu, nếu như em nói và giữ lời, sau khi tìm đủ tạp chí sẽ không nhớ Đỗ Hiểu Phong nữa, vậy, sau khi tìm đủ tạp chí, em có ngại cho anh một cơ hội không?”

“Hả?”

“Vui lòng không?”

“Em có thể suy nghĩ không?”

“Không được, trả lời ngay.”

“Ngay bây giờ sao?”

“Qua làng này rồi là không còn tiệm đâu.”

“Vậy thôi được... ề... anh tránh xa một chút được không? Em thấy ngồ ngộ.”

Giang Quế Minh hài lòng mà trở về chỗ ngồi của mình.

Quả táo trên hai má của Ôn Tĩnh đã rất chín, cô không ngừng ngồi quay quay móc túi ni lông, nhận lời anh rồi cô mới cảm thấy mình đã quá vội vàng, giống như tất cả đều do Giang Quế Minh thiết đặt sẵn vậy, nhưng khi nghe anh nói “Qua làng này rồi là không còn tiệm đâu”, cô thật sự có hơi sợ anh sẽ nuốt lời. Bất luận thế nào, được quan tâm, được yêu thích, được nuông chiều, là điều mà mỗi một cô gái đều mong ước.

Ôn Tĩnh cảm thấy có lẽ là do cô quá thiếu thốn tình yêu rồi, hoặc là vì bị Tô Tô hướng dẫn sai lầm rồi, không chừng còn là vì có cùng nỗi lo lắng như mẹ: không có người lấy, tóm lại cô đã bất giác bị Giang Quế Minh thu hút, sau đó, đã lọt bẫy.

“Anh không sợ em làm lỡ tương lai của anh sao, hiện giờ em đang trong thời kỳ xui xẻo nhất.” Ôn Tĩnh cúi thấp đầu nói.

“Anh cảm thấy em đã để anh gặp được ngay trong lúc em bi nhất, vậy thì sau này sẽ không đến nỗi xui xẻo nữa đâu.” Giang Quế Minh cười, “Em còn không sợ anh cản trở em thì anh sợ gì!”

“Em đã bị lỡ mất 7 năm rồi, không còn gì đáng sợ nữa.” Ôn Tĩnh ngược mặt lên, nhìn ra cửa sổ mà nói.

Giang Quế Minh nhìn cô gái không khuất phục trước mặt mình, đột nhiên rất muốn ôm cô vào lòng.

“Ôn Tĩnh, anh...”

Ôn Tĩnh bất chợt bật cười, bàn tay muốn lay động của Giang Quế Minh từ từ bấm ngừng, anh nhìn cô, nói trong nghi hoặc: “Sao rồi?”

“Em phát hiện giọng của anh giống giọng của Đỗ Hiểu Phong quá đi mất!”

“Em đúng là mất hứng....”

10. Phần 8 - Chương 1-2-3

Phần 8 – Tốt nhất đừng hứa nhau trọn đời, như thế sẽ có thể buông tay Tác giả: Cửu Dạ Hồi

Dịch: Gia Gia

Họ đã nắm tay nhau như thế, cho đến khi tiếng nhạc chấm dứt, cho đến khi hoàng hôn chuyển thành màn đêm. Họ hạnh phúc mà cảm thấy rằng mình đã có được thứ quý giá nhất trên thế gian, tưởng rằng lần đầu tiên chính là lời hứa suốt đời không thay đổi, mà không hề biết rằng, lần đầu tiên chỉ là khởi đầu, và nó cách cuối cùng là rất xa rất xa.

(1)

Hôm đó sau giờ làm, Ôn Tĩnh lại trông thấy Giang Quế Minh ở trước cửa hàng điện thoại.

Anh nói muốn biểu hiện của mình đạt loại xuất sắc, do đó đến đưa cô về nhà. Ôn Tĩnh chưa từng được hưởng sự nuông chiều này, giật mình không kém.

Ngồi vào ghế lái phụ, nhìn dãy phố lấp lánh đèn, Ôn Tĩnh bất giác nghĩ đến Đỗ Hiểu Phong. Đến khi có người lái xe đến đón cô, thì anh đã biến mất khỏi cuộc sống của cô rồi.

Giang Quế Minh hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì.” Ôn Tĩnh thất dây an toàn vừa nói.

Chỉ là, vẫn còn có hơi thương cảm.

Về đến nhà, Ôn Tĩnh đăng nhập vào Nhân Nhân, cô không ngờ lại có nhiều người chia sẻ bài viết của cô đến thế, điều này làm cho trái tim bé nhỏ chợt dâng lên một cảm giác có thành tựu.

Chính ngay lúc còn đắm chìm giữa con số chia sẻ không ngừng tăng lên mỗi ngày, Ôn Tĩnh đã nhìn thấy tên của người đến thăm “nhà” cô hôm nay:

Đỗ Hiếu Phong 14:22

Kim Vy Vy 16:15

Ôn Tĩnh đứng lặng người.

Kim Vy Vy vì trông thấy bài chia sẻ của Đỗ Hiếu Phong nên mới đột nhiên quyết định ghé vào trang chủ của Ôn Tĩnh, giác quan thứ sáu nhạy cảm của phụ nữ khiến cô dễ dàng nhận ra Đỗ Hiếu Phong đã từng ghé chân đến đây, mặc dù như thế không có nghĩa là phản bội, nhưng cũng đã đủ khiến cho con người cảm thấy uất ức và khó chịu.

Đối với bạn gái hiện giờ mà nói, bạn gái cũ mãi mãi là một sự tồn tại khó chịu. Xét từ phương diện tên gọi, thì đã có thời gian đứng ra phân rạch họ rõ ràng, nhưng, trong những quãng đời khác nhau, họ đích thật đã từng cùng nhau chia sẻ một người đàn ông, vấn đề này là ngay cả bác thời gian rõ ràng như gương cũng không thể nào giải quyết.

Trong suốt một tiếng đồng hồ cuối cùng trước khi tan ca, Kim Vy Vy đã không ngừng lần mò dấu tích liên quan đến Đỗ Hiếu Phong và Ôn Tĩnh, trên Nhân Nhân, mọi người có thể tặng quà cho nhau, thế là Kim Vy Vy dò tìm kỹ càng danh sách quà tặng của Ôn Tĩnh, để xem Đỗ Hiếu Phong có tặng gì cho cô hay không, kết quả là chẳng thu hoạch được gì. Sau đó cô lại xem trang của Đỗ Hiếu Phong, cũng không phát hiện ra gì.

Đến khi ngã lưng ra ghế, Kim Vy Vy mới phát hiện người mình đã toát đầy mồ hôi lạnh. Hai người họ trông như chẳng có chuyện gì, nhưng cô lại không hề nhẹ nhõm hơn một chút nào, không hiểu tại sao, cô thấp thoáng cảm thấy họ vẫn còn liên lạc với nhau, bằng một phương thức đặc biệt nào đó mà cô không thể biết được, vả lại còn là chưa hề ngắt quãng.

Thật ra Kim Vy Vy không phải là loại người hay hiềm nghi. Tất cả các cô gái ban đầu đều là rất ngây thơ, họ tin tưởng tình yêu, tin tưởng đầu bạc răng long, tin tưởng mãi không chia lìa. Nhưng cuối cùng, trong quỹ thời gian nơi tình yêu tan vỡ, răng long đầu bạc trở thành truyện cổ tích, khi mãi không chia lìa biến thành mãi không gặp lại, họ bắt đầu trưởng thành, con người trở nên chững chạc, con người trở nên sâu thẳm, lời thề trở thành dối lừa, đồ kỵ trở thành trừ tính.

Lúc ấy Kim Vy Vy không hề phát giác ra mình đã làm những việc mà trước đây mình không hề làm, cô chỉ là đang sợ hãi, trong 7 năm qua, trong khoảng thời gian không có sự tham gia của cô, Đỗ Hiếu Phong mà cô vẫn chưa quen biết ấy đã dùng phương thức anh yêu cô hiện nay để mà yêu một người con gái khác, và cô là không biết gì cả.

Đỗ Hiếu Phong vẫn xuất hiện đúng giờ ở phía dưới tòa soạn “Hạ Lữ” như mọi ngày, anh đến đón Kim Vy Vy, nhìn chiếc xe đậu bên lề đường, Kim Vy Vy chợt dâng lên một cảm giác xa lạ.

JF126, có một hàm ý đặc biệt gì?

Đỗ Hiếu Phong bước xuống xe, mỉm cười vẫy tay với cô, nhưng Kim Vy Vy thì lại trầm mặt đi về phía anh, nét mặt ghi đầy nghi vấn.

“Hôm nay có mệt không?” Đỗ Hiếu Phong chuyển đài phát thanh sang FM97.4, ngày thường anh thích nghe kênh sóng giao thông FM103.9, và Kim Vy Vy thì thích nghe kênh văn nghệ.

“Cũng vậy.” Kim Vy Vy nói nhạt nhẽo, “Lát nữa đi ăn ở đâu?”

“Anh có chút việc, không thể ăn chung với em, đưa em về nhà vậy.” Đỗ Hiếu Phong vừa lái xe vừa nói.

“Có việc gì?” Kim Vy Vy cầm điện thoại của anh lên, đồ để điện thoại là con mèo rất dễ thương, tất cả những vật trang trí trong xe này đều là do chính tay Kim Vy Vy chọn.

“Gửi email cho khách hàng.” Đỗ Hiếu Phong nhìn qua kính trái, định bật xi-nhan rẽ trái đưa Kim Vy Vy về nhà.

“À thôi, khỏi queo, mua chút gì đó lên nhà anh ăn vậy, hôm nay ba mẹ em không có ở nhà, không ai làm cơm cho em.” Kim Vy Vy nắm tay anh và nói.

Đỗ Hiếu Phong hơi khựng người, “ừm” một tiếng, tiếp tục cho xe đi thẳng.

Kim Vy Vy gấp điện thoại lại, lén nhìn qua anh.

Trong điện thoại không có gì, nhưng nét mặt của anh lại giống như cái gì cũng có.

(2)

Khi đến nhà Đỗ Hiếu Phong, cả hai cùng đi mua đại vài món, Kim Vy Vy không biết nấu ăn, mỗi lần đều là do Đỗ Hiếu Phong làm.

Thật ra lúc mới tốt nghiệp, Đỗ Hiếu Phong cũng không biết nấu nướng gì, anh và Ôn Tĩnh thường xuyên quậy phá với nhau làm ra những bữa cơm chẳng giống với cơm, sau đó thì chế giễu nhau, rồi rượt đuổi nhau. Cũng không biết là bắt đầu từ khi nào, họ bắt đầu có “món nghề” của mình, chỉ tiếc vẫn chưa nếm được bao nhiêu lần, thì đã chia tay rồi.

Cho cá vào chảo, Đỗ Hiếu Phong bưng nhó ra, hình như anh chưa từng làm món này cho Ôn Tĩnh.

Nhưng rồi cũng chỉ là nghĩ một lúc mà thôi, khói dầu bốc lên, anh hơi nheo mắt lại, bắt đầu cho gia vị vào. Cuộc sống cũng giống như làn khói này vậy, mới đó còn mơ hồ, chớp mắt thì đã tiêu tan, căn bản không hề cho ta thời gian để suy ngẫm.

Kim Vy Vy không ở trong bếp phụ giúp Đỗ Hiếu Phong, cô vào phòng anh, nhìn từ đầu giường đến giá sách, mỗi một nơi đều xem xét rất cẩn kẽ. Những vật quen thuộc của trước đây đều tự nhiên trở nên xa lạ, ngay cả bản thân cô cũng không biết lần mò khắp nơi như vậy là để tìm cái gì, cô chỉ là muốn làm sáng tỏ nỗi nghi hoặc trong lòng, sau đó chứng minh xem nó là đúng hay là sai. Cô không biết rằng, một số việc là thích hợp lắng xuống đáy biển hơn là kéo lên để làm sáng tỏ, bởi vì tìm ra được đáp án, không nhất định sẽ khiến cô vui vẻ.

Song lại không có ai có thể ngăn cản cô trải nghiệm những điều này, Kim Vy Vy nhìn thấy một phong bì lớn, đã được dán lại một nửa, nó giống như chiếc hộp Pandora vậy, thu hút cô tiến về nó.

“Vy Vy, ăn cơm thôi!” Đỗ Hiếu Phong đẩy cửa ra nói.

Kim Vy Vy đang ngồi trên giường, không hề lay động, thậm chí không hề ngẩng đầu lên.

Trên giường có rất nhiều quyển “Hạ Lữ”, có cái đã rất cũ nát, nhìn vào thì biết nhất định đã thông qua rất nhiều người mới thu thập được.

“Là anh đã tìm giúp cô ta sao?” Kim Vy Vy hỏi nhỏ.

Đỗ Hiếu Phong rủ mắt xuống, im lặng một lúc, anh nói: “Ừm.”

“Tại sao không cho em biết?” Giọng của Kim Vy Vy có hơi run rẩy.

“Anh biết em khó xử nên không hỏi em, anh nhờ những người bạn khác.” Đỗ Hiếu Phong đi qua đó, xếp tạp chí lại.

Kim Vy Vy ngăn tay anh lại, giận dữ nói: “Thật ra hai người vẫn còn liên lạc với nhau đúng không? Những ngày anh không thể đến đón em chính là để ra ngoài cùng cô ta đúng không? Hai người định thế nào? Rất cục là anh muốn sao?”

“Không phải.”

Đỗ Hiếu Phong vẫn tiếp tục sắp xếp lại tạp chí, cánh tay của anh đã hằn sâu vết móng tay của Kim Vy Vy.

“Sao anh lại gạt em?” Kim Vy Vy vừa khóc vừa nói.

“Anh không có...”

“Không có vậy tại sao phải tìm những quyển tạp chí này! Không phải là vì cô ta sao? Không phải là định mang đến cho cô ta sao?”

Đỗ Hiếu Phong còn chưa nói hết câu thì đã bị quyển tạp chí mà Kim Vy Vy quăng vào mặt ngắt đoạn.

Quyển “Hạ Lữ” với những trang giấy vốn đã rời rạc lập tức tung bay giữa hai người, rơi xuống sàn nhà. Kim Vy Vy sưng người, Đỗ Hiếu Phong không nói gì, chỉ cúi xuống nhặt từng trang giấy lên.

“Mạnh Phàm và Tô Tô là học bạn của anh, Ôn Tĩnh cũng vậy. Anh không chỉ là vì Ôn Tĩnh, mà còn là vì họ, hay có thể nói là vì bọn anh. Và bọn anh là như thế nào, căn bản là em không hề hiểu.” Anh cẩn thận để chúng vào túi phong bì cứng, không nhìn Kim Vy Vy, quay đầu đi một mạch ra ngoài.

Chính ngay lúc Kim Vy Vy định gọi anh lại, anh đã dừng bước, đứng đối lưng với cô, nói nhạt nhẽo: “Anh không có nghĩ qua phải gặp Ôn Tĩnh, những quyển tạp chí này anh dự định chuyển phát nhanh qua đó.”

(3)

Buổi chiều của ngày nhận được tạp chí do Đỗ Hiếu Phong gửi đến, Ôn Tĩnh đang ăn tối với Giang Quế Minh, anh vẫn lái xe đưa cô về nhà, hai người nói chuyện một lúc, Ôn Tĩnh nhìn anh rời khỏi, sau đó mới lên lầu, và đúng lúc gặp được mẹ mình.

Bị mẹ bắt gặp mình đang hẹn hò, Ôn Tĩnh có hơi ngượng, nhưng mẹ cô lại không hỏi gì cả, bà cùng cô lên lầu, nét mặt như đang suy nghĩ gì đó.

Mãi cho đến khi chuẩn bị đi ngủ, bà Ôn mới mang phong bì mà Đỗ Hiếu Phong gửi đến vào phòng đưa cho Ôn Tĩnh. Cô bẽn lẽn nhìn mẹ mình, bà Ôn chần chờ một lúc mới nói: “Cái này là Hiếu Phong gửi đến, mẹ cũng không biết là gì trong đó. Lúc này trông thấy người chở con về đây, mẹ đã định là không đưa cho con, nhưng lại sợ lỡ là chuyện gì quan trọng... Bất kể nó gửi gì cho con thì con cũng phải suy nghĩ kỹ, quá khứ là quá khứ, đừng vì những chuyện trước đây làm lỡ mất tương lai.”

Đột nhiên nhận được bưu kiện, Ôn Tĩnh cũng rất ngạc nhiên, cô nhận lấy nó trong nghi ngờ, nét chữ trên phiếu gửi rất mờ, nhưng vẫn có thể nhìn thấy chữ ký của Đỗ Hiếu Phong ở phần tên người gửi, anh luôn thích kéo dài nét cuối cùng của chữ “Phong”, từ lúc còn đi học đã như thế.

Bà Ôn không ngồi lại xem đó là gì, chỉ giúp cô khép cửa lại, lẳng lặng trở về phòng.

Ôn Tĩnh đã mở phong bì ra, nhìn thấy 6 quyển “Hạ Lữ” từ năm 2005 đến năm 2009, mỗi năm đều có, song ngoài tạp chí ra, bên trong không còn gì khác nữa, ngay cả một vài lời nhắn nhủ cũng không có.

Cô xếp tạp chí ra giường, có một quyển đã bị rời ra, Đỗ Hiếu Phong cẩn thận dùng kẹp giấy giữ chặt lại, có một quyển trang bìa bị rách, anh dùng giấy bao lại. Ôn Tĩnh biết đó là do anh bao là vì dấu cắt bên dưới, khác với hình thang mà người ta thường dùng để bao tập, bấy lâu nay Đỗ Hiếu Phong luôn cắt thành hình thang ngược.

Và Đỗ Hiếu Phong biết bao sách, là do Ôn Tĩnh dạy cho.

Lúc đó họ đang trong học kỳ 2 của lớp 10, chưa phải rất thân, dẫu rằng trong lòng đều đã có một cảm giác là lạ, nhưng suy cho cùng thì vẫn chỉ mới là những đứa trẻ vừa hiểu ra thế nào là thích mà thôi.

Chỗ ngồi của Ôn Tĩnh ở ngay phía trước Đỗ Hiếu Phong, những lúc xem cùng một quyển sách họ sẽ có cơ hội trò chuyện với nhau, bởi thế mà Đỗ Hiếu Phong không quên mang cái này thì sẽ để quên cái kia, và Ôn Tĩnh mặc dù mỗi lần đều như rất bức mình, song lại chưa hề từ chối anh. Giáo viên bảo lấy đề cương bài tập ra, Đỗ Hiếu Phong sẽ khều khều vai Ôn Tĩnh, cứ vào lúc ấy, cô sẽ quay người sang trái, ăn ý biết đường nào.

Lâu lâu khi giảng đến bài mà mình biết làm, Ôn Tĩnh sẽ ngồi chơi, cô lục lọi hộp bút của Đỗ Hiếu Phong, lấy cục tẩy ra ngồi bôi bôi xóa xóa, có lúc sẽ che chữ của anh xấu, bàn học không ngăn nắp, sách vở để tứ tung.

“Cậu xem tập của cậu kia! Cong hết trơn rồi! Thấy ghê quá!” Ôn Tĩnh bĩu môi, chỉ vào quyển vở của Đỗ Hiếu Phong.

“Của cậu đâu, đưa đây xem coi.” Đỗ Hiếu Phong lách người qua nhìn lên bàn của Ôn Tĩnh.

Ôn Tĩnh quay lại lấy vở bài tập của mình chìa ra trước mặt Đỗ Hiếu Phong một cách rất đặc ý: “Nè, giấy huỳnh quang màu đỏ nhé, đẹp đúng không?”

“Ừm, cũng được.”

Đỗ Hiếu Phong cảm xem như nghiên cứu, rồi đột nhiên, anh dựa lưng ra phía sau, tháo giấy bao ra.

Ôn Tĩnh không nhướn được tới chỗ anh, quay lại nhìn cô giáo, rồi hạ thấp giọng hét: “Làm cái gì vậy?”

“Cái của cậu đẹp như vậy, tặng cho mình đi!” Đỗ Hiếu Phong cười gian xảo, tháo giấy ra xong rồi bao vào tập của mình.

“Thấy ghét! Trả đây! Tự cậu không biết bao sao!” Ôn Tĩnh giận dỗi nói.

“Mình không biết bao thật đó.” Đỗ Hiếu Phong giấu tập của mình vào học tủ, sau đó nằm xoài lên bàn, “Hay là cậu chỉ mình nha?”

“Trả đây trước đi!”

“Chỉ xong đi rồi sẽ trả!”

Không còn cách nào khác, buổi trưa hôm đó Ôn Tĩnh đã dạy Đỗ Hiếu Phong bao tập, cả hai chọn đại hình của Lý Mai trong quyển nguyệt san “Nhạc Đàn Đường Đại”, Mạnh Phàm vừa đúng lúc phát vở tập làm văn, Ôn Tĩnh lấy giúp Đỗ Hiếu Phong, rồi hậm hực nói: “Này, nhìn kỹ đó nha! Chỉ làm một lần.”

Đỗ Hiếu Phong cười cười, ngồi nhìn cô với vẻ rất thông dong.

“Đầu tiên là đo độ dài rộng, sau đó đánh dấu ở chỗ này... rồi canh những dấu này... kéo đầu đưa đây! Cắt ở đây một cái, là hình thang nha! Này cậu cắt ngược rồi! Đồ ngốc!... Sau đó gấp nó lên.... xếp chỗ này lại.... Đỗ Hiếu Phong! Cậu có nghe không đây! Đàng hoàng đi!”

Hai người vừa mắng vừa cười cuối cùng cũng bao xong quyển vở, mặt của Lý Mai ở ngay chính giữa, trước cổ của cô là tên của album mới “Ám Chi”, ánh mắt có một tia nhìn mê hoặc, dùng nó để bao vở tập làm văn, tự nhiên cảm thấy thật tức cười.

Đỗ Hiếu Phong ngấm giá một lúc, cầm bút lên, viết lên mặt của Lý Mai những chữ: “Lớp 10/3 Đỗ Hiếu Phong”, giấy bao lập tức càng thêm tồi tệ.

Ôn Tĩnh tròn mắt ngó lên trần nhà, cô xòe tay ra nói: “Xong rồi, trả đây đi!”

Đỗ Hiếu Phong lại cầm tập của mình lên, nhìn ra ngoài trời, híp mắt lại nói: “Vẫn là cái của cậu đẹp hơn, thôi, mình xài cái này vậy.”

“Đỗ Hiếu Phong!” Ôn Tĩnh tức đến nổi giọng nói tăng lên đến 8 độ.

“Hmm?” Đỗ Hiếu Phong vẫn rất thông thả, anh cười nói: “Hay là cho cậu cái này?”

“Xấu hoắc ai mà thèm!” Ôn Tĩnh cắn môi nói, “Trên đó có tên của mình, cậu đâu có dùng được đâu, trả đây mau!”

“Có sao đâu, vở bài học mà, đâu có cần nộp cho cô.” Đỗ Hiếu Phong vẫy vẫy tay, “Vậy thì cái này mình cũng lấy vậy! Cảm ơn nha!”

Đỗ Hiếu Phong hài lòng mà để vở vào cặp, Ôn Tĩnh khóc cũng không phải mà cười cũng không phải, đành chạy đi tìm Tô Tô than thở. Nhìn dáng vẻ cô chạy đi, Đỗ Hiếu Phong cười tí mắt.

Quyển vở đề tên của Ôn Tĩnh đó, anh đã sử dụng ba năm.

Đỗ Hiếu Phong cho dù có bao tập rồi thì vẫn cẩu thả như ngày nào, không bao lâu, tập màu đỏ và tập Lý Mai đều lại một lần nữa bị rách. Ôn Tĩnh cũng mặc kệ anh, chỉ tiếc cho tờ giấy bao của mình.

Sau đó khi đôi mắt của Lý Mai bị rách một góc, Đỗ Hiếu Phong cầm luôn bút đỏ lên tô lên mắt của cô ca sĩ, nam sinh trong lớp truyền tay nhau xem rồi cười, cuối cùng vẫn là Mạnh Phàm dùng băng keo trong dán mắt của Lý Mai lại, quyển vở mới có thể chóng cự được đến cuối kỳ.

Mạnh Phàm rất cẩn thận lại rất ngăn nắp, sách vở của cậu luôn được bao bì rất kỹ lưỡng, đặt ngay ngắn trên góc phải của bàn học, sạch sẽ như cuộc đời của cậu vậy.

Sờ lên quyển “Hạ Lữ” mang hơi ấm của Đỗ Hiếu Phong, hình ảnh đã gần như lạnh băng của anh một lần nữa ám áp lại trong lòng Ôn Tĩnh, cô nằm xuống giường, nhìn tấm giấy bao đặc biệt ấy, sau đó mỉm cười, gửi cho Đỗ Hiếu Phong một tin nhắn.

“Cảm ơn.” Đây là tin nhắn dịu dàng nhất mà Ôn Tĩnh gửi cho anh từ sau khi họ chia tay đến nay, cô cứ tưởng rằng mình sẽ chỉ còn lại oán hận, cho dù ngày sau có gặp lại nhau thì cũng sẽ chỉ lạnh lùng, càng không thể nào nói lời cảm ơn. Nhưng giờ đây cô mới phát hiện, phía sau cảm giác u sầu do mất mát, cảm giác biết ơn mà cô hề không ngờ đến đã lặng lẽ giá lâm.

Một cuộc tình, suy cho cùng cũng không thể chứa đựng quá nhiều nỗi hận.

11. Phần 8 - Chương 4-5-6

(4)

Ôn Tĩnh sắp xếp lại tạp chí do Đỗ Hiếu Phong gửi đến, cất vào kệ sách.

Giờ đây, giá sách của cô đã chất đầy tạp chí Hạ Lữ, trong đó có không ít quyển bị lật lại, cùng với con số chia sẻ bài viết không ngừng tăng lên, đã ngày càng có nhiều người gửi email cho cô, thậm chí còn có người miễn phí gửi bưu kiện đến nhà, do đó hiện giờ Ôn Tĩnh chỉ cần tìm những kỳ còn thiếu, tính lại thì cũng thiếu hai ba quyển thôi.

Trong những quyển mà Đỗ Hiếu Phong tìm được, chỉ có kỳ tháng 1 của năm 2008 là có ghi lại việc của lúc xưa, đó là một bài viết liên quan đến thành thị và âm nhạc, dưới ngòi bút của Mạnh Phàm, nhạc chương du dương vang ra từ thành phố Chicago nổi tiếng với harmonica, từ từ lượn về phòng học của thời phổ thông.

Trong thời kỳ Trung Quốc còn chưa thể đảm đương chi phí đắt đỏ của nhạc cụ trào lưu piano và violin, harmonica chính là dòng nhạc từng thịnh hành một thời, tôi đã được học nửa năm khẩu cầm trong tiết âm nhạc thời phổ thông, lúc ấy có rất nhiều trường học đều mở những lớp bồi dưỡng văn nghệ như thế, và phần lớn sẽ chỉ học những bài đơn giản dễ tập.

Một học sinh bình thường như tôi đã bất ngờ trở thành người biểu diễn xuất sắc, tất cả chỉ vì tôi đã được học harmonica từ thời tiểu học. Có điều cái tôi chơi là Blues Harp, cũng tức là “10-Holes Harp” nổi tiếng

của Chicago, còn loại mà nhà trường mua cho học sinh là Polyphony Harmonica, là loại thông thường được dùng nhiều trong nước.

Biết chơi Blues khiến tôi nhận được sự chú ý của giáo viên, trong trường hợp tiết học kết thúc mà thời gian vẫn còn, cô sẽ gọi tôi đứng dậy thổi một bài, “Irish họa mi”, “Thiếu nữ và thủy thủ”, “Dying young”. Tôi rất khẩn trương, cho đến bây giờ vẫn còn có thể cảm nhận được hơi lạnh khi nắm chặt nó trong tay.

Để ứng phó cơ hội bị điểm danh không thể đoán trước ấy, để không bị mất mặt trước bạn bè, trong học kỳ đó, mỗi ngày về đến nhà tôi đều luyện tập. Và tôi nỗ lực như thế cũng còn vì một lý do không ai biết đến. Tôi phát hiện cô gái mà tôi thích hình như rất thích nghe, cô ấy ngồi trên ghế, đôi mắt híp lại, hơi ngược nhìn lên, rất im lặng, ngón tay khẽ gõ lên bàn những tiết tấu nhịp nhàng. Ánh nắng ban trưa rọi vào mặt cô ấy, thanh khiết xinh đẹp, tựa như một thần thoại.

Mặc dù chỉ là một phòng âm nhạc rộng hơn hai mươi mét vuông, nhưng đây chính là sân khấu thô sơ của tôi, và cô ấy, chính là vị thính giả duy nhất mà tôi muốn dùng hết tấm lòng này hiến dâng toàn bộ nốt nhạc.

Lúc ấy tôi đã len lén tập một bài hát, “Sealed with a kiss”, dịch ra là “Niêm phong bởi nụ hôn”. Tôi muốn chơi bài này cho cô ấy nghe, do đó đã rất bỏ công rèn luyện. Tôi không nói cho cô ấy biết, đây là một món quà bí mật, dù rằng tất cả mọi người đều có thể nghe thấy, nhưng bài hát này chỉ thuộc về một mình cô ấy mà thôi.

Có lẽ là vì tôi đã quá nhập tâm, quá hy vọng có một buổi trình diễn hoàn mỹ, nên luyện tập rất lâu vẫn cảm thấy chưa hài lòng, tôi cứ luôn nghĩ, hay là để tuần sau vậy, tuần sau nhất định sẽ hay hơn nữa. Nhưng, chính ngay lúc tôi cảm thấy mọi việc đã chuẩn bị ổn thỏa, bắt đầu trông chờ cô giáo gọi tên mình, thì cô không còn kêu đến tôi nữa, mãi cho đến khi môn học chấm dứt, cô cũng không trông ra được ba phút dành cho tôi.

Khi tiếng chuông báo hiệu hết tiết, cũng là tiết học âm nhạc cuối cùng vang lên, tôi biết cơ hội biểu diễn duy nhất của tôi đã kết thúc rồi. Hôm đó sau giờ về, tôi ngồi trong phòng học trống rỗng, một mình diễn tấu bài hát này, âm sắc rất chuẩn, du dương, êm dịu, nhưng cũng giống như tình yêu đầu tiên của tôi vậy, cuối cùng chỉ có thể mang toàn bộ nỗi nhớ, chôn sâu vào đáy lòng, niêm phong bởi nụ hôn...

It's gonna be a cold lonely summer

But I'll fill the emptiness

I'll send you all my dreams

Everyday in a letter sealed with a kiss.

Anh nghĩ đây sẽ là một mùa hè lạnh lẽo và cô đơn

Nhưng anh sẽ lấp đầy toàn bộ chỗ trống

Anh sẽ gửi vào thư toàn bộ giấc mộng của anh

Và niêm phong bằng nụ hôn.

(5)

Đối với bài hát mà Mạnh Phàm thổi, Ôn Tĩnh chỉ lơ mơ có ấn tượng.

Cũng giống như tấm hình cũ kỹ, cây đẳng la bên ngoài che mất một nửa cánh cửa sổ phòng học âm nhạc, ánh sáng rọi vào trong bị phản cắt thành từng luồng, rọi vào chiếc dương cầm cũ, sau đó phản chiếu lại qua lớp sơn phía trên. Vị thiếu niên đó đứng khép nép bên đàn dương cầm, ánh sáng biến thành một góc độ rất đặc biệt, khiến cho chàng trai như bị tàn hình. Tay áo sơ mi trắng của cậu hơi giương lên, để lộ ra cổ tay thiếu niên. Harmonica lướt nhẹ qua bờ môi của cậu, mang theo những nốt nhạc ưu buồn từ từ vang khắp căn phòng, sau đó, mọi người đều yên lặng.

Và Mạnh Phàm đã thổi những gì, lúc đó mình đã làm gì, Ôn Tĩnh không còn nhớ nữa.

Ôn Tĩnh thật ra không phải rất tha thiết với môn âm nhạc, cô sẽ mua đĩa, nhưng chỉ là theo đuổi trào lưu cùng với Tô Tô, những nhà soạn nhạc nổi tiếng như Joseph Haydn, Johann Sebastian Bach, Chopin, Mozart, cô chẳng biết ai là ai.

Hơn nữa cô có hơi không giỏi hát, khẩu cầm cũng chơi không tốt, Đỗ Hiếu Phong cũng có trêu chọc cô, nói anh nghe không rõ rốt cục là “135” hay là “246”, khiến cô vừa xấu hổ vừa tức tối, bởi thế mà đổ tội cho cái khẩu cầm sản xuất ở Thượng Hải, sau nửa năm học ấy, cô liền vứt nó vào xô xĩnh nào đó mà không hề do dự, giờ đây càng không biết là đã đi về đâu.

Tóm lại tiết âm nhạc không phải là môn học mà cô trông đợi, do đó không để lại ký ức tươi đẹp gì.

Giờ đây nghĩ lại, cảm giác thấy sự không để tâm của cô dường như đã cướp đoạt mất cơ hội của Mạnh Phàm.

Ôn Tĩnh không hứng thú với âm nhạc, do đó chỉ đơn thuần xem nó là giờ giải lao, đề cương âm nhạc lúc đó to như quyển tạp chí vậy, ngoài bìa in hình khuôn nhạc, với hai chữ “Âm Nhạc” bằng kiểu chữ thư pháp. Ôn Tĩnh thường kẹp truyện tranh vào đó, sách dạy âm nhạc tiện hơn sách văn học nhiều, cho dù là loại tạp chí như “Lời văn độc giả” cũng không thể bị phát hiện.

Có lúc cô sẽ kéo Tô Tô cùng ngồi với mình, hai người chụm đầu vào nhau xem “Trò chơi ma ảo”, rồi tranh cãi với nhau rốt cục là Tinh Túc đẹp trai hơn hay là Quỷ Túc đẹp trai hơn. Ngẫu nhiên Tô Tô cũng sẽ để hồn ở đâu đó, Tô Tô là thật sự lắng nghe Mạnh Phàm diễn tấu, còn Ôn Tĩnh thì chỉ là ngồi nghe chung mà thôi.

Ngoài những lúc đó ra, cô sẽ giỡn với Đỗ Hiếu Phong, gửi giấy nhỏ, không thì trò chuyện. Lúc cãi nhau, Đỗ Hiếu Phong sẽ vẽ cho cô một khuôn nhạc, trên đó chỉ có ba nốt nhạc: Sol (5), Rê (2), và nốt tròn (o), hợp lại với nhau vừa đúng là “520”. Lúc ấy đang thịnh hành cách nói chuyện số như thế, “530” là “anh nhớ em”, “1314” là “suốt đời suốt kiếp”, và “520”, tức là “anh yêu em”. So với những bài hát lãng mạn, cách tỏ tình như thế càng làm người nghe ghi nhớ mãi mãi.

[Ở Trung Quốc, các nốt Đô Rê Mi Fa Sol La Si sẽ lần lượt được kí hiệu theo số 1,2,3,4,5,6,7]

Bài hát mà họ đều phải học lúc ấy chính là “Tình bạn vĩnh cửu”, nữ sinh cũng còn dễ dạy, cho dù là loại chẳng biết gì về nhạc như Ôn Tĩnh, cũng sẽ tập luyện theo giáo viên. Nhưng nam sinh thì khó khăn hơn nhiều, Đỗ Hiếu Phong rất hay phun ra những âm thanh kỳ lạ. Dẫu cho có Mạnh Phàm đứng ở cạnh anh, giữ âm rất tốt, cũng không che lấp được nốt nhạc mà anh cố tình kéo dài ra.

Hành động như thế luôn luôn khiến cho cả lớp phá lên cười, có nam sinh la lên “Ai dịt vậy”, Đỗ Hiếu Phong liền phản kích lại “Mày mới dịt đó”, thế là lại một trận cười. Giáo viên đứng lớp bị nhóm học sinh nghịch ngợm này làm mệt đến đau đầu, lúc nào cũng vậy, phải dùng rất nhiều thời gian mới ổn định được trật tự lớp.

Những con người không trân trọng giờ học của lúc ấy không bao giờ biết rằng, có một thiếu niên đã dần dần tuyệt vọng trước thời gian đang bị bào mòn, anh đứng giữa quần người, trông chờ biết bao một cơ hội được trình diễn bài hát đó cho người mình thích, nhưng tất cả lại chỉ có thể từ từ tuôn chảy, ra đi trong những tiếng cười vô bổ.

Ngày này của nhiều năm sau, Ôn Tĩnh giận mình vô cùng, nhưng không còn cách nào nữa, những ngày tháng đó đã rời xa họ, sau cùng chỉ để lại tiếc nuối.

(6)

Hôm sau Ôn Tĩnh đã tải bài “Sealed with a kiss” về nghe, suốt đường đi, cô cứ cảm thấy bài tình ca Âu Mỹ này dường như đã từng nghe qua ở đâu đó, nhưng khổ nỗi hồi ức lại chỉ tản mạn ở bên tay, thế nào cũng không bắt giữ được.

Giờ tan ca ở thủ đô Bắc Kinh là đặc biệt đông đúc, đứng trong xe điện ngăm không cần vịn cũng có thể trụ vững, khi lên xe, Ôn Tĩnh chẳng cần phải tự nhắc chân, dòng người sẽ tự động đẩy cô vào trong. Máy

thông báo trạm ghé và tiếng trò chuyện ồn ào bắt đầu lấp đầy khoang xe, Ôn Tĩnh tăng volume lên, nhắm mắt lại nghe “It’s gonna be a cold lonely summer...”

“Nghe kìa, tiếng gì vậy?” Một nam sinh dáng vẻ như học sinh phổ thông đứng cạnh cô nói.

“Gi?” Một nữ sinh khác hỏi.

“Hình như là một bài hát.” Nam sinh cười nói.

Cô gái quay đầu qua, nhìn thấy Ôn Tĩnh, cô nói: “Người ta nghe nhạc mà!”

“Ồ!” Nam sinh hiểu ra.

Ôn Tĩnh mở mắt, mỉm cười nhìn họ, cả hai có hơi ngượng, cô gái như đang trêu chọc bạn mình, chàng trai nắm lấy tay cô gái, bắt đầu đùa giỡn.

Nhìn tuổi xuân đầy sức sống như thế, Ôn Tĩnh bất giác có hơi ngượng mồm. Lại nhắm mắt lại, cô cảm thấy đoạn đối thoại của đôi học sinh phổ thông ấy có hơi quen tai, hình như từng có một lúc nào đó, cô cũng đã nói những lời y như thế với một người.

Đến trạm đón xe buýt, máy phát thanh trong xe điện ngấm vọng lên tiếng thông báo bằng hai ngôn ngữ Hoa – Anh, Ôn Tĩnh bỗng dừng mở mắt ra.

Cuối cùng cô cũng nhớ ra rồi, bài hát mà Mạnh Phạm thổi, cô đích thật là đã nghe qua.

Đó là lúc cận kề cuối kỳ, học sinh được nghỉ để về nhà chuẩn bị cho kỳ thi vào tuần sau. Sau giờ học, Ôn Tĩnh và Đỗ Hiểu Phong hẹn nhau ở lại trường nói chuyện một lúc, họ chạy lên tầng cao nhất, đó là lãnh địa của học sinh cuối cấp, cầu thang ở phía đông là được tự do ra vào, còn phía tây thì có thể thông lên sân thượng, do đó bị khóa cửa quanh năm, và cũng chính vì thế mà trở thành nơi hẹn hò, tụ họp của học sinh.

Ôn Tĩnh và Đỗ Hiểu Phong cùng ngồi trên bậc thang, anh vừa tâng bóng vừa nói chuyện thi cử với Ôn Tĩnh, than vãn sao mà Vật Lý khó quá, bài tập Hóa Học còn chưa làm xong, lại nói ngày nghỉ phải đi đâu chơi, lên năm cuối cấp rồi sẽ đau khổ biết chừng nào.

Ôn Tĩnh ngồi ôm gối, một tay chống cằm gật gù ngoan ngẩn, khi ấy, đối với họ mà nói, cuộc sống chẳng qua chỉ là đi học và thi cử, thời gian từ từ lườn lờ, tình yêu mông lung, từ vọng xa vời.

Tiếng cầm của Mạnh Phạm len lỏi qua dãy lầu yên tĩnh, Ôn Tĩnh ngán bần tay chơi bóng của Đỗ Hiểu Phong lại và nói: “Nghe kìa, tiếng gì vậy?”

Đỗ Hiểu Phong nhỉnh lỗ tai lên nghe một lúc, anh nói: “Gi?”

“Hình như là ai đang chơi khẩu cầm.” Ôn Tĩnh nhìn xuống lầu dưới.

“Hả? Ai lại chơi khẩu cầm vào giờ này?” Đỗ Hiểu Phong cười xảo quyệt rồi nói, “Không phải là cô gái nhảy lầu như lời đồn chứ?”

“Thấy ghét!” Ôn Tĩnh đan tay vào nhau, nhích lại gần Đỗ Hiểu Phong hơn, anh cúi nhìn cô, có thể trông thấy rõ ràng hàng mi dài và bờ môi mỏng của Ôn Tĩnh, sự tiếp xúc nho nhỏ ấy khiến trái tim người ta rung động, vành tai Đỗ Hiểu Phong nóng lên.

Cả hai đều không nói gì, tiếng nhạc êm dịu thoát ẩn thoát hiện.

“Hình như có người thật đó.” Ôn Tĩnh kéo kéo tay Đỗ Hiểu Phong, nói với anh.

Cô gái bên cạnh mềm mỏng đến thế, ở sát bên mình, nhìn nửa gương mặt ở ngay trước mắt mình của Ôn Tĩnh, sợi dây căng thẳng này giờ “bùng” một tiếng, đứt đoạn.

“Ở đâu?”

“Ở ngay...”

Ôn Tĩnh ngẩng đầu lên, còn chưa nói xong, thì đã bị nụ hôn của Đỗ Hiểu Phong ngăn lại.

Giây phút bờ môi chạm nhau, toàn bộ âm thanh hoàn toàn tiêu biến, cái lưu lại chỉ là hơi ấm.

Đỗ Hiểu Phong vội vàng lui lại, dựa vào lan can bên cầu thang, anh rất khấn trương, còn Ôn Tĩnh thì tròn xoe mắt, trông rất khờ, cô nhìn anh.

Cứ thế một hồi rất lâu, Ôn Tĩnh mới bụm miệng lại, cô úp mặt xuống gối, hay tay quàng vào nhau che đầu mình lại.

“Xin... xin lỗi.” Đỗ Hiểu Phong tưởng cô đã khóc, hoảng lên vội vịn vai cô.

Ôn Tĩnh hất tay anh ra, không trả lời.

“Anh sai rồi, anh không phải cố tình đâu, anh...” Đỗ Hiểu Phong cà lăm cả buổi trời, không biết phải nói sao mới đúng.

Ôn Tĩnh vẫn không nói gì.

“Hay là em đánh anh đi, anh cũng không biết sao nữa, tự nhiên không cầm được lòng...” Đỗ Hiểu Phong kéo tay Ôn Tĩnh vào lòng mình.

“Có phải lần đầu tiên không?” Ôn Tĩnh che mặt lại, hỏi nhỏ.

“Hả?” Đỗ Hiểu Phong phản ứng không kịp, đơ người hỏi lại.

“Nụ hôn đầu đời, là nụ hôn đầu đời chứ?”

“Phải, đương nhiên rồi! Anh thề, anh tuyệt đối chưa từng hôn qua ai khác!” Đỗ Hiểu Phong hấp tấp cả lên, muốn tìm ai đứng ra chứng minh lòng chân thành của mình.

“Em cũng vậy...” Ôn Tĩnh ngược mặt lên, khẽ nói, “Này, Đỗ Hiểu Phong, sau này anh phải tốt với em.”

“Ừm!” Đỗ Hiểu Phong vui mừng gật đầu lia lịa, tay anh nắm chặt tay cô.

Họ đã nắm tay nhau như thế, cho đến khi tiếng nhạc chấm dứt, cho đến khi hoàng hôn chuyển thành màn đêm.

Họ hạnh phúc mà cảm thấy rằng mình đã có được thứ quý giá nhất trên thế gian, tưởng rằng lần đầu tiên chính là lời hứa suốt đời không thay đổi, mà không hề biết rằng, lần đầu tiên chỉ là khởi đầu, và nó cách cuối cùng là rất xa rất xa.

Hai học sinh phổ thông vẫn đang đùa cợt, Ôn Tĩnh nhìn qua họ, mỉm cười một cái, sau đó bấm tắt máy mp4.

Năm xưa, trong bài nhạc đó, cô và Đỗ Hiểu Phong thật ra cũng đã niêm phong bởi nụ hôn rồi.

12. Phần 9 - Chương 1-2-3-4

Phần 9 – Tốt nhất không nương tựa, như thế sẽ có thể xa nhau

Tác giả: Cửu Dạ Hồi

Dịch: Gia Gia

Vạn hà làm cho cô ấy biến thành những hình cắt, tà váy khẽ bay theo gió, đôi chân trắng nõn thon dài, bàn tay dính đầy cát, đó là cảnh sắc đẹp và khó quên nhất trong đời tôi.

(1)

“Chú Từ, Mạnh Phàm.... thật ra anh ta là một người như thế nào?”

Kim Vy Vy nằm bò trên ngăn cách bàn làm việc hỏi lão Từ sư phụ của cô.

“Mạnh Phàm ấy à, một cậu nhóc rất điềm đạm và nho nhã, sao vậy?” Lão Từ ngược mặt lên suy nghĩ một lúc rồi nói, “Giang Quế Minh lại đến tìm tạp chí à? Lần này không thể giúp không nữa! Phải bắt nó có chút biểu hiện!”

“Không phải, cháu chỉ hỏi vậy thôi.” Kim Vy Vy ngồi trở về chỗ của mình, ngồi nhìn màn hình vi tính, ánh mắt đờ đẫn.

Lúc trước Mạnh Phàm cũng dùng máy vi tính này, anh qua đời làm cho chiếc máy trông có vẻ như không may mắn, do đó trước khi Kim Vy Vy tới, nó đã được format lại, tất cả những dấu tích mà anh để lại đều đã bị xóa đi, thùng CPU màu đen cũng chỉ là loại máy bình thường dùng trong văn phòng, hoàn toàn không thể thấy được từng có một người đã lưu gì vào đĩa và đã xóa đi những gì. Đối với Mạnh Phàm, đích thật giống như Đỗ Hiểu Phong nói vậy, cô thật sự chẳng biết gì cả.

Tuy nhiên cũng chính vì không biết nên lỗ trống đó mới càng thúc đẩy cô tìm hiểu, thời gian càng dài lỗ trống càng sâu, sự tò mò sẽ càng như một con sâu nhỏ ngày một lớn lên, nó khuấy động trong tim, sau đó, bò đến một nơi mà cô không thể nào biết được.

Kim Vy Vy và Đỗ Hiểu Phong vẫn đang chiến tranh lạnh, không ai chịu thỏa hiệp, mà chỉ đang dây dưa. Từ sau hôm đó, cô không ngừng và cố chấp mà hỏi đồng nghiệp của mình, Mạnh Phàm là một người như thế nào.

Tiếp tân nói, anh ấy chưa từng đi trễ, chưa từng gọi điện về đây nhờ người khác báo cáo dùm.

Biên tập ảnh nói, cậu ta là một người rất nghiêm cẩn đối với hình ảnh, cứ tưởng là cậu ta sẽ chẳng chụp ra được tấm ảnh nào đẹp, nhưng khi nộp lên, khoảnh khắc mà cậu ấy ghi lại lại luôn rất tinh tế, tinh tế đến mức gần như là hà khắc.

Biên tập văn tự nói, cậu ta rất nghiêm túc trong lời văn, bài của cậu ta luôn luôn tiết kiệm không ít thời gian cho bộ phận hiệu đính.

Biên tập quy trình nói, cậu ấy chưa bao giờ nộp bài trễ hẹn.

Chủ biên nói, Mạnh Phàm ấy à, rất lặng lẽ, nhưng rất cố gắng.

Kim Vy Vy hỏi hết một vòng, dường như Mạnh Phàm đều đã để lại gì đó trong lòng mỗi người, và tất cả đều có thể dùng hai từ để tóm gọn: ôn hòa, yên tĩnh.

Nếu như chỉ dùng ôn hòa và yên tĩnh để miêu tả hai mươi mấy năm cuộc sống của một con người, vậy thì cho dù có là từ ngữ thương tiếc đẹp đẽ cách mấy, đến khi nói ra cũng chỉ có thể là một câu văn ngắn gọn.

Và, đó chính là Mạnh Phàm sao? Là những con người mà Đỗ Hiểu Phong nói rằng cô không thể nào biết được sao?

Kim Vy Vy không tin.

Rốt cục là cái gì đã khiến cho Ôn Tĩnh, Tô Viện, Đỗ Hiểu Phong, Giang Quế Minh đều cố chấp tìm kiếm, khiến cho họ đều như đã bị bỏ quên ở quá khứ?

Đáp án của câu hỏi này chỉ có Mạnh Phàm, người mà ta có thể dùng hai tính từ để khái quát, mới có thể trả lời.

Hoặc có lẽ sinh mạng bình thường của anh đã ẩn chứa một bí mật thần kỳ nào đó, chính từ suy nghĩ này, Kim Vy Vy bắt đầu len lén đi vào thế giới của Mạnh Phàm.

Ngồi trên chiếc bàn đã từng là chỗ làm việc của Mạnh Phàm, cùng với phong cảnh ngoài khung cửa sổ mà Mạnh Phàm không chừng cũng đã từng ngắm nhìn, cô pha cho mình một ly trà được cho biết là Mạnh Phàm cũng rất thích uống, lật từng trang giấy phủ đầy bụi, những trang viết của Mạnh Phàm.

Hôm đó, Kim Vy Vy đã ngồi lại trong tòa soạn đến khuya.

Không có lời thăm hỏi của Đỗ Hiếu Phong, đêm khuya của cô lại bỗng dưng có được một bầu không khí tĩnh lặng hiếm có, khi đóng quyển cuối cùng lại, cô có hơi thất vọng, trong đó không có lời nào chữ nào là liên quan đến Đỗ Hiếu Phong mà cô quan tâm, cũng không có tình yêu sâu đậm khắc cốt ghi tâm mà cô dự đoán, nhưng dường như, cô đã mơ hồ hiểu ra được họ đều đang tìm kiếm cái gì.

Cuộc sống của con người bình thường kia không phải đã ẩn chứa bí mật thần kỳ gì, mà là tuổi xuân mà mỗi một con người đều đã từng có, là một giấc mộng xa xôi nhưng rõ ràng, đã bị chính con người lãng quên.

(2)

Cuối tuần, Kim Vy Vy đến nhà Đỗ Hiếu Phong, chần chừ một lúc, cô quyết định không dùng chìa khóa mà gõ cửa.

Một tuần không gặp nhau, họ đều có hơi tiêu tụy, Đỗ Hiếu Phong vẫn tỏ ra như không có chuyện gì, anh mỉm cười rót cho Kim Vy Vy một ly trà mà cô thích. Nghe âm thanh vọng ra từ trong bếp, Kim Vy Vy đã có biết biết được anh đang làm gì, lá trà ở ngăn thứ hai trong tủ, còn muốn thì ở ngăn thứ ba. Ly của cô ở phía trên ngăn tủ cao, để chung với ly của Đỗ Hiếu Phong.

Căn nhà này đã từng được cô trang trí lại, không hề lưu giữ một dấu tích nào của quá khứ, song, những thứ của quá khứ, chung quy cũng vẫn yên vị tại nơi mà cô không thể nhìn thấy.

Nghĩ đến đây, Kim Vy Vy chợt trông thấy một cái gì đó trên bàn làm việc, đây là thứ mà cô không quen thuộc, cũng vẫn là tạp chí “Hạ Lữ”, bên cạnh còn dùng tờ note ghi lại mục lục, chú thích rõ “Đủ” hoặc “Thiếu”.

Đỗ Hiếu Phong lẳng lặng đứng bên cửa phòng, tay cầm ly trà nhìn Kim Vy Vy, cô cầm tờ note đó lên, quay qua nhìn Đỗ Hiếu Phong cười cười như không có chuyện gì rồi nói: “Cái này là do anh sắp xếp à? Rất chu đáo đó.”

Đỗ Hiếu Phong gật đầu, không nói gì.

Kim Vy Vy cầm bút lên, ghi ghi xóa xóa gì đó trên giấy, Đỗ Hiếu Phong tiến tới một bước, nhưng vẫn không ngăn chặn cô.

“Những quyển này em có.” Kim Vy Vy đưa tới trước mặt Đỗ Hiếu Phong và nói, những chỗ được chú thích bằng chữ “thiếu” đều đã bị cô vẽ lên bằng dấu đúng.

“Không phải là em không thể lấy sao, tạp chí lâu như vậy rồi không dễ tìm.” Đỗ Hiếu Phong nhận lấy tờ note, gấp lại để lên bàn.

“Em có thể in mà!” Kim Vy Vy nhìn thẳng vào đôi mắt của Đỗ Hiếu Phong mà nói, “Hơn nữa, anh cũng không cần phí công vô ích! Giang Quế Minh đã tìm giúp cô ta không ít rồi, những quyển anh tìm được không chừng người ta đã có rồi!”

“Ừm.” Đỗ Hiếu Phong gật gật đầu không phát biểu.

Thái độ thờ ơ của anh khiến cho sự không thoải mái trong lòng Kim Vy Vy bùng phát, cô giật lấy điện thoại của anh, tìm ra số của Ôn Tĩnh, rồi lại nhét vào tay anh: “Gọi cho cô ta! Hỏi còn thiếu những quyển nào! Có phải tìm đủ rồi thì các người sẽ yên lòng hơn? Thì sẽ không dằn vò em nữa? Vậy thì em in cho cô ta, em tìm giúp cô ta!”

“Vy Vy...” Đỗ Hiếu Phong nhìn cô với nét mặt khó xử, ánh mắt chứa đầy thương xót.

“Gọi! Gọi ngay bây giờ!” Kim Vy Vy đẩy Đỗ Hiếu Phong đang định tiến đến gần cô ra chỗ khác, nói bằng giọng rất cố chấp, thậm chí là có hơi tuyệt vọng.

“Đừng như vậy, anh không phải...”

“Anh không gọi? Vậy em giúp anh gọi.”

Hai người nhìn nhau, Kim Vy Vy không hề có ý nhượng bộ. Cuối cùng vẫn là Đỗ Hiếu Phong nhú mày lại, cúi đầu nhìn nhìn điện thoại.

“Tại sao vẫn chưa gọi?” Kim Vy Vy hỏi.

“Có những việc không cần phải nói trực tiếp cũng có thể giải quyết.” Đỗ Hiếu Phong điềm đạm nói, chuông báo tin nhắn lập tức vang lên, anh mở ra, đọc lên: “Cám ơn anh, còn thiếu kỳ 8 năm 2005, đặc san kỳ 1 năm 2006 và kỳ số 6 năm 2007.”

“Được, em giúp cô ta.” Kim Vy Vy hùng hực quay lưng đi ra ngoài.

Đỗ Hiếu Phong kéo cô lại, hỏi trong lo lắng: “Vy Vy, em sao vậy?”

“Tìm đủ rồi thì sẽ không liên quan gì đến anh nữa đúng không?” Kim Vy Vy không quay đầu lại, cô khẽ nói, “Thì chúng ta sẽ có thể trở lại như xưa phải không....”

Bờ vai của cô không còn kiên cố như lúc nãy nữa, nó chùn xuống, có hơi run rẩy.

Đỗ Hiếu Phong nhẹ nhàng ôm lấy cô, tiếng thút thít của Kim Vy Vy dần dần rõ ràng: “Không phải là anh đã quên cô ta rồi sao? Anh thích em mà, rõ ràng anh đã nói như vậy mà.... thật ra anh nghĩ gì đây!”

“Em cảm thấy anh là người như thế nào?” Đỗ Hiếu Phong ôm Kim Vy Vy vào lòng, cằm của anh chống bên cổ của cô.

Hơi thở của anh làm cô có hơi ngột, nhưng Kim Vy Vy lại dựa người ra sau, muốn hưởng thụ thêm thêm nữa.

“Là một người đáng ghét!”

“Còn nữa không?” Đỗ Hiếu Phong bật cười.

“Không ra dáng đàn ông! Do dự không quyết đoán! Dây dưa không rõ!”

“Nữa?”

“Lười! Không theo đuổi gì cả! Không có taste!”

“Tệ vậy sao?”

“Chính là thế! Anh còn không có tiền nữa! Đủ sống là an lòng! Lễ tình nhân không tặng hoa! Suốt một tuần không gọi cho em....”

Lời oán trách của Kim Vy Vy chợt lặng thinh trong một nụ hôn dịu dàng, Đỗ Hiếu Phong quay mặt cô lại nhìn mình, anh nói: “Em nói đúng lắm, anh chính là một đàn ông tệ như thế, bao nhiêu khuyết điểm của anh cũng bị em nhìn thấy cả rồi, nên anh chỉ còn có thể thích em thôi.”

Kim Vy Vy nhìn vào đôi mắt của anh, trong đó không có lừa dối, thế là bao nhiêu uất ức những ngày nay đều hóa thành lệ, cô ngã vào lòng Đỗ Hiếu Phong, bật khóc thành tiếng.

(3)

Lúc nhận được tin nhắn của Đỗ Hiếu Phong thì Ôn Tĩnh đang ngồi ăn với Tô Tô. Tô Tô mang quà Hong Kong đến cho cô, còn khoe với cô chiếc nhẫn lấp lánh, Tô Tô đã quyết định kết hôn rồi.

Ôn Tĩnh ngắm viên kim cương mà lòng đầy ngưỡng mộ, cô cố tìm cái gọi là ‘bát tiền bát tâm’ mà mọi người thường nói, Tô Tô cười Ôn Tĩnh: “Thôi hay là cậu cũng lấy chồng đi, chắc chắn Giang Quế Minh sẽ tặng cậu viên to hơn.”

(Bát tiền bát tâm: một trong những thuật ngữ trong chuyên ngành kim cương)

“Đúng là người sắp kết hôn có khác, muốn cho phụ nữ cả thế giới này đều biến thành thiếu phụ!” Ôn Tĩnh bắn lại cho cô một ánh mắt, nói đùa, “Không biết là ai đã nói với mình, rằng sợ lấy chồng, sau đó sẽ biến thành mẹ của đứa con, cuối cùng thế nào, chẳng phải cũng đã bị viên kim cương 60 phân thu phục sao!”

Tô Tô dỗi lên bèn chop tay Ôn Tĩnh, Ôn Tĩnh né qua né lại, ngay lúc này thì điện thoại reo lên.

“Ha được rồi! Có người tới bắt cậu rồi! Giang đại ký giả quả nhiên là không làm người ta thất vọng!” Tô Tô khoanh tay ngồi chờ xem nét mặt ngượng ngùng của Ôn Tĩnh.

Tuy nhiên Ôn Tĩnh cầm điện thoại lên xong thì im lặng lạ thường, cô lắc đầu nói: “Không phải anh ấy, là Đỗ Hiếu Phong.”

“Đỗ Hiếu Phong! Cậu còn liên lạc với hắn làm gì! Không phải là hắn muốn quay lại chứ!” Tô Tô kinh ngạc nói.

“Thì là vì Mạnh Phàm của cậu đó! Đỗ Hiếu Phong đang giúp mình tìm tạp chí.” Ôn Tĩnh vừa bấm điện thoại vừa nói.

“Cậu đừng có bắt cầu qua mình! Sao mình cứ cảm thấy hai người có gì đó ngộ ngộ.” Tô Tô nhòm người qua, xem coi Ôn Tĩnh gửi tin nhắn gì, “Ày cha, khách khí đấy chứ, cảm ơn qua cảm ơn lại!”

“Mình đâu phải là gì của anh ấy, người ta chịu giúp đỡ mình đương nhiên phải cảm ơn thôi.” Ôn Tĩnh gấp điện thoại lại, cầm ly nước trái cây lên uống một ngụm, trái cây tươi ép ra quả nhiên là ngon, nhưng không khỏi có vị chua chát, Ôn Tĩnh bậm môi.

“Mình nhớ lúc trước đâu có như vậy. Lúc hai người vừa chia tay, hắn trả đĩa CD cho cậu, nói cảm ơn với cậu, cậu còn chạy tới khóc lóc với mình, nói là lúc trước thân quen đến vậy, ngay cả son dưỡng môi cũng dùng chung, vậy mà giờ đây lại trở thành người xa lạ quen thuộc nhất.” Tô Tô lắc đầu nói.

“Thì lúc đó còn chưa hiểu, bây giờ khác rồi.” Ôn Tĩnh nói đều đều, “Bọn mình đã chia tay lâu như vậy rồi, cũng phải có gì đó thay đổi chứ.”

“Cũng đúng, cứ bên nhau hoài thì cũng không cảm thấy, bây giờ suy nghĩ lại, thật ra Đỗ Hiếu Phong đã thay đổi không ít.” Tô Tô nghiêng đầu suy ngẫm, “Lúc trước hắn quậy phá quá chừng, ngay cả cô giáo cũng đau đầu, còn bây giờ, chẳng phải cũng đã ngoan ngoãn mỗi ngày đi làm đó sao.”

“Lúc đó anh ấy rất thẳng thắn, gặp chuyện gì cũng chỉ biết xông thẳng, dám nói dám làm, mình cũng không tưởng tượng ra được anh ấy lịch sự với một người là như thế nào. Anh ấy thích khoác lác, mà cũng lạ thật, lúc ấy mình lại tin hết!” Nhớ đến nét mặt non nớt nhưng nghiêm túc của Đỗ Hiếu Phong, Ôn Tĩnh bất giác bật cười.

“Thì đó! Mình còn nhớ ước mơ mà hắn viết trong quyển lưu bút của mình, gì mà bước đầu tiên là tìm 5 triệu đồng, bước thứ hai lấy 5 triệu đi mua xe, bước thứ ba dắt bạn lên xe, sau đó quăng mình xuống xe..... đúng là tào lao mà!”

“Anh ấy có viết cái này nữa sao? Sao mình lại không biết?” Ôn Tĩnh ngạc nhiên nói.

“Cậu không có đọc sao? Hắn viết xong tội mình còn cãi nhau đó chứ!” Tô Tô vừa nhớ lại vừa nói, “Nhưng mà Đỗ Hiếu Phong cũng lãng mạn lắm, suốt ngày viết giấy cho cậu, còn vẽ hoa hướng dương gì đó nữa! Ngưỡng mộ chết đi được!”

“Ngưỡng mộ cái gì chứ, ai dám so với cậu, bao nhiêu năm rồi, Mạnh Phàm còn ghi nhớ nhiều việc như vậy! Cậu không biết đâu, những người trên mạng cảm động muốn chết luôn! Mình ngưỡng mộ bạn mới phải!” Ôn Tĩnh chóng cằm nói.

Tô Tô cúi đầu, đan chặt chiếc ly trong tay, nước ngọt bên trong sủi bọt, chạm vào thành ly, sau đó biến mất.

“Đỗ Hiếu Phong vẫn còn sống, nhưng Mạnh Phàm đã chết rồi.”

Không khí bất chợt đượm buồn, Ôn Tĩnh nắm lấy tay Tô Tô, khẽ nói: “Đừng nói như vậy, cậu ráng chờ thêm một thời gian nữa, mình sắp tìm đủ tất cả các tạp chí rồi.”

Tô Tô ngược mặt lên, nhìn Ôn Tĩnh, nở ra một nụ cười cảm kích.

Cả hai vừa nói chuyện xong, điện thoại của Ôn Tĩnh lại reo lên, Tô Tô nghi hoặc nói: “Lại là Đỗ Hiếu Phong?”

Ôn Tĩnh lắc đầu, chu môi nói: “Không, là Giang Quê Minh, anh ấy còn nói muốn tặng mình một món quà.”

“Hả? Tặng cái gì? Không phải là cầu hôn chứ?” Tô Tô hớn hờ.

Ôn Tĩnh e thẹn mà đánh vai Tô Tô, cả hai lại cười đùa với nhau, trong chiếc hộp xinh đẹp nằm giữa bàn ngồi của họ, viên kim cương phản chiếu những màu sáng rực rỡ.

(4)

Lúc trông thấy Giang Quế Minh ôm một khối cầu rất to đi về phía mình, Ôn Tĩnh đích thật đã hết hồn, những vị khách trong nhà hàng đều lũ lượt nhìn về phía anh, nhưng Giang Quế Minh lại chẳng hề để tâm, anh đưa khối cầu được gói bằng giấy màu cam vàng ấy cho Ôn Tĩnh.

“Đoán xem là gì trong đó?” Giang Quế Minh cười, nét mặt của anh rõ ràng là sự đặc ý Ôn Tĩnh chắc chắn sẽ đoán không ra.

“Gì vậy?” Ôn Tĩnh nghi ngờ, ước tính trọng lượng, nhẹ hơn mô hình quả địa cầu nhiều, cô đích thật là không đoán ra được, nhưng có một điểm có thể chắc chắn, trong đó tuyệt đối không phải là chiếc nhẫn cầu hôn làm Tô Tô hưng phấn. Dùng khối cầu to như thế để đựng một chiếc nhẫn nhỏ, cũng hài quá rồi chẳng.

“Mở ra xem đi.” Giang Quế Minh rất hài lòng trước biểu hiện của Ôn Tĩnh.

Ôn Tĩnh dùng móng tay cẩn thận mở bằng keo phía trên ra, ở đó có một tấm card nhỏ, chỉ đơn giản với một chữ “Quế”. Giang Quế Minh rất thích đánh dấu ký hiệu của mình, do đó tấm card được thiết kế rất tinh tế, trong tủ bàn nhà Ôn Tĩnh đã có không ít tấm “Quế” rồi, và cũng chính vì thế mà cô không hề tùy tiện xé nát giấy bao.

Cả hai đều không nói gì khi tháo quà, Ôn Tĩnh đang hưởng thụ sự kỳ vọng vào kết quả sắp được giở màn, còn Giang Quế Minh thì hưởng thụ sự cẩn thận dịu dàng của Ôn Tĩnh khi tháo quà.

Quả cầu tròn từ từ được mở ra, trong đó có rất nhiều giấy vụn, nó khiến Ôn Tĩnh bắt đầu hoài nghi có khi nào là chiếc nhẫn thật không, mãi cho đến khi cô nhìn thấy một góc của quyển “Hạ Lữ”, cô mới biết ngay trung tâm điểm của quả cầu này là quyển tạp chí kỳ tháng 8 năm 2005 mà cô tìm mãi không ra.

“Tại sao lại gói thành như vậy?” Ôn Tĩnh cũng không rõ là niềm vui nhiều hơn hay hụt hẫng nhiều hơn, nên vờ như bất ngờ mà hỏi, “Bỏ trong túi là được chứ gì?”

“Để trong túi em nhìn vào là biết rồi còn gì, gói thành một vòng tròn như vậy em chắc chắn sẽ không nghĩ là tạp chí, đúng không?” Giang Quế Minh rất có lòng tin với sự sáng tạo của mình, anh đặc ý nói.

“Ừm.... thật ra thì... cũng nhầm thật.” Ôn Tĩnh bất lực nói.

“Sao vậy, trông em hình như có hơi thất vọng, chứ em tưởng là gì?” Giang Quế Minh đến gần một chút, nhìn Ôn Tĩnh nói.

“Không có gì, em làm gì mà đoán ra được...” Ôn Tĩnh né tránh ánh mắt của anh.

“Chẳng lẽ tưởng là nhẫn?” Giang Quế Minh cười xảo quyết, anh rất tự nhiên mà bắt lấy tay Ôn Tĩnh, nắm lấy ngón vô danh của cô như đo lường gì đó và nói, “Cố tình canh những lúc tự nhiên nhất, ước lượng xem bạn gái của mình đeo nhẫn size bao nhiêu, sau đó bất ngờ lấy nó ra.... đấy không phải là những chiêu thức cũ mèm mà người ta thường dùng sao? Em thích kiểu đó không?”

Mặt Ôn Tĩnh đỏ lên, rút lại tay của mình: “Em mới không nghĩ như vậy đó! Hiện giờ anh còn chưa phải là bạn trai của em đâu!”

Giang Quế Minh hình như có hơi lạc lõng mà nói: “Cho nên anh mới cố gắng tìm những tạp chí qua đợt như vậy nè!”

Ôn Tĩnh cúi đầu không nói gì, cô nhớ ra đã từng có lúc, trong một nhà hàng nào đó, cô đích thật đã tâm tâm niệm niệm trông chờ một chiếc nhẫn, song cũng bắt đầu từ lúc đó, cô đã từ bỏ suy nghĩ này.

Để che giấu nỗi chua chát còn vương lại của năm xưa, Ôn Tĩnh ngược lên nhìn Giang Quế Minh cười rất tươi tắn.

Song, người chia sẻ nụ cười rạng rỡ này, không chỉ có một mình Giang Quế Minh.

Ở bên ngoài tấm kính trong suốt của nhà hàng, Đỗ Hiếu Phong ở bên đường đối diện đã hất xì.

Trong tay anh là túi phong bì cứng ghi chú bên ngoài bằng dòng chữ “Tập chí ‘Hạ Lữ’”, trong đó là hai quyển tạp chí Kim Vy Vy mới in cho anh hôm nay.

Sau khi đưa tạp chí cho anh, Kim Vy Vy không nói thêm gì, cũng không ở lại dùng cơm với anh. Đỗ Hiếu Phong biết, Kim Vy Vy đã thay đổi, cô không còn là cô gái nghĩ gì cũng nói ra, vui không vui cũng nói ra nữa, giờ đây cô đã trở thành người phụ nữ có thể dùng hành động để biểu đạt ý nghĩ, cô đang cho anh thời gian, để anh hoàn thành lời hứa, sau đó đưa ra quyết định.

Đối với sự biến đổi như thế của Kim Vy Vy, Đỗ Hiếu Phong cảm thấy có hơi xót xa, phía sau sự trầm lặng của cô, điều gì đã chứng chắc, anh biết rất rõ, bởi vì anh cũng đã từng trải qua, quá trình đó tuyệt đối không vui vẻ gì.

Vốn định hẹn Ôn Tĩnh ra trò chuyện đằng hoàng, nên Đỗ Hiếu Phong muốn gói kỹ lưỡng món quà của mình hơn, khi đi ngang qua tiệm bán hoa, anh trông thấy một tấm bưu thiếp rất dễ thương. Tặng hoa thì quá mập mờ, nhưng nếu kèm một tấm bưu thiếp nhỏ xinh với vài lời chúc phúc ở bên ngoài tạp chí, thì đó là cách biểu đạt ấm áp, Ôn Tĩnh bấy lâu luôn thích những thứ nhỏ xinh như thế.

“Gói tròn thật nhỉ!”

Trả tiền xong, Đỗ Hiếu Phong chợt nghe thấy tiếng nói của một người đàn ông ở phòng bên cạnh, nếu là bình thường anh nhất định sẽ không để tâm ai đang nói gì xung quanh, nhưng giọng nói này quả thật quá giống giọng của anh rồi.

Và thế là anh đã trông thấy Giang Quế Minh, anh ấy đang ôm một quả cầu rất khoa trương với nụ cười vô cùng hài lòng.

Ma sai quỷ khiến sao đó, Đỗ Hiếu Phong đã đi theo Giang Quế Minh đến nhà hàng, không bao lâu thì trông thấy Ôn Tĩnh.

Có lẽ là vì trào lưu chẳng, nhà hàng này không sử dụng loại kính bên trong nhìn được bên ngoài còn bên ngoài thì không, do đó Đỗ Hiếu Phong có thể trông thấy rõ ràng Giang Quế Minh nắm lấy ngón vô danh của Ôn Tĩnh, đeo vào đó gì đó.

Giây phút ấy anh bất chợt cảm thấy Đỗ Hiếu Phong đang đứng bên đường này thật là nhắm nhĩ lại vô bổ.

Đỗ Hiếu Phong hít hít mũi, sau đó đứng lên, phong bì trong tay hiển nhiên đã không còn cần thiết nữa, anh muốn vứt vào sọt rác, nhưng lại cảm thấy tiếc cho tấm lòng của Kim Vy Vy. Thế là anh lấy tấm bưu thiếp ra, nhìn quanh một vòng, rồi cột nó vào một gốc cây bên cạnh.

Phảng phất như từng có một lúc nào đó của trước đây, anh cũng đã làm một như như thế, nhưng, không còn nhớ rõ nữa.

Đỗ Hiếu Phong kẹp tạp chí dưới cánh tay, châm một điếu thuốc, sau đó bước đi.

Gió đêm làm cho tấm bưu thiếp hoa hồng lất phất giở ra, nét chữ không đẹp, trên đó viết: The gone has gone, hy vọng em sống tốt hơn anh.

13. Phần 9 - Chương 5-6-7-8-9

(5)

Cuối cùng thì Ôn Tĩnh cũng không nỡ vứt quả cầu tròn đựng đầy giấy vụn đó đi, sau khi lấy tạp chí trong đó ra, cô lại gói nó lại, và cả tấm card in chữ “Quế”, đặt ở một góc trong phòng mình.

Trong tạp chí kỳ này, Mạnh Phàm đã viết một bài về bưu thiếp và phong cảnh, anh đã chụp lại bưu thiếp của các nơi trên thế giới, hiển nhiên đó là bộ sưu tập của anh rồi, nằm ngửa trên giường, nhìn những dấu bưu điện các loại, Ôn Tĩnh cảm thấy rất thú vị.

Mạnh Phàm không dùng bưu thiếp để minh họa cho đoạn kết bài mà dùng bầu trời xanh lam để thay thế, còn đang suy nghĩ bầu trời ở đâu mà có thể đẹp đến vậy thì Ôn Tĩnh ngạc nhiên bởi đoạn văn bên dưới nó:

“Đây là bức ảnh được chụp tại Bắc Đới Hà. Khi con người không ngừng than oán nước biển đục ngầu nơi đây, họ đã quên mất phía trên đỉnh đầu còn có một bầu trời đẹp đến thế.

Tám bưu thiếp mà tôi trân trọng nhất trong đời, đã được gửi đi tại nơi này.

Dẫu rằng sau đó đã đến qua Tam Á, đến qua đảo Phuket, đến qua Maldives, nhìn thấy nước biển xanh đẹp hơn, thậm chí vì thế mà xem khinh bờ biển nghỉ mát ở gần Bắc Kinh nhất, nhưng có lẽ, đối những đa số các bạn trẻ Bắc Kinh mà nói, lần đầu tiên được nhìn thấy biển đều là ở Bắc Đới Hà, và tôi, chính là như thế.

Mùa hè đầu tiên sau khi chuyển đến trường mới, nhà trường có tổ chức đi cắm trại ở Bắc Đới Hà. Việc này đối với một đứa học sinh mới chuyển đến lại không quen thân với bạn học mà nói, chuyến cắm trại ấy vốn không có sức hấp dẫn, nhưng nếu có cô ấy, mọi việc sẽ khác đi. Sau khi xác định cô gái mà tôi thích cũng sẽ đi, tôi đã đăng ký tham gia.

So với biển cả rộng lớn, thì việc được nhìn gương mặt của cô ấy vào kỳ nghỉ hè là như thế nào, mới là mục đích chính thức của tôi.

Nhìn mặt biển mênh mông nhưng không mấy sạch sẽ ấy, các bạn vẫn không khỏi hưng phấn, rất nhiều người giống như tôi, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy biển, bởi thế mà chỉ cần giẫm chân lên những hạt cát thô ráp thôi cũng đủ làm cho cả bọn kêu lên sung sướng.

Ngồi chung với nhau cùng ngắm mặt trời lặn, nhìn ánh vạn hà rạng ngời từ từ biến mất sau đường chân trời, chúng tôi đều bị cảnh sắc như thế đả động. Vị trí tôi ngồi vừa đúng có thể nhìn thấy nửa gương mặt của cô gái mà tôi thích, cô ấy hơi há miệng, ánh mắt chứa đầy kinh ngạc và vui mừng, vạn hà làm cho cô ấy biến thành những hình cắt, tà váy khẽ bay theo gió, đôi chân trắng nõn thon dài, bàn tay dính đầy cát, đó là cảnh sắc đẹp và khó quên nhất trong đời tôi.

Đó cũng là bước đầu dẫn dắt tôi đến với nhiếp ảnh, khi ấy, máy ảnh trong lòng tôi mở ra, nút chụp “cạch” một tiếng.

Đại khái là hôm đó chúng tôi còn ngồi hát với nhau, là bài “Mùa mưa của năm 17 tuổi” của Lâm Chí Dĩnh hay là “Nghe biển” của Trương Huệ Muội? Tôi không nhớ nữa, tôi ngồi một mình, lặng lẽ nhìn cô ấy, trong lòng đã cảm thấy rất hạnh phúc.

Không phải là không nghĩ đến việc đứng dưới bầu trời đầy sao nói với cô ấy, rằng tôi rất thích cô ấy, chỉ là không muốn nhìn thấy nét mặt khó xử của cô ấy, và bản thân cũng không đủ can đảm.

Trước khi trở về, các bạn nữ đều mua dây chuyền vỏ ốc giá rẻ, còn tôi đã chọn vài tấm bưu thiếp Bắc Đới Hà, rất bình thường thôi, mặt trước là biển hoặc hoàng hôn, mặt sau là dòng chữ “Bưu thiếp bưu chính Trung Quốc”.

Đột nhiên nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ, tôi liền chọn cho mình một tấm mà tôi cho là đẹp nhất, đó là ảnh công viên bồ câu nổi tiếng của Bắc Đới Hà, đôi cánh giang rộng tung bay của bồ câu trong hình khiến tôi cảm thấy chúng có thể bay đến bất kỳ nơi nào.

Song sự thật lại là, tấm bưu thiếp ấy không biết đã bay đi đâu.

Nội dung tôi viết trên đó rất đơn giản.

Địa chỉ: Bắc Kinh

Họ tên: XX (nhận)

Nội dung: Mình thích bạn.

Ký tên: Mạnh Phàm.

Đây là một tấm bưu thiếp định sẵn sẽ thất lạc, song, nghĩ rằng nó sẽ bị vứt vào sọt rác thì chi bằng tưởng tượng nó sẽ bay đến nơi mà tôi không thể đến.

Do đó, nếu như có ai đã từng nhận được một tấm bưu thiếp như thế, xin hãy giúp tôi bảo quản.

Tôi nguyện dùng toàn bộ sưu tập của tôi trao đổi.”

(6)

Ôn Tĩnh nằm trên giường, giơ cao tạp chí trong tay, nhìn bức ảnh ấy.

Bầu trời của Bắc Đới Hà khẽ dao động trên đỉnh đầu cô, Ôn Tĩnh híp mắt suy ngẫm, phải chăng năm đó cô cũng đã nhìn thấy bầu trời xanh biếc như thế?

Đáp án ắt là khẳng định thôi, nhưng không phải là cô, mà là họ, cô và Đỗ Hiểu Phong.

Ôn Tĩnh và Đỗ Hiểu Phong cuối cùng cũng được thở phào nhẹ nhõm sau kỳ thi cuối kỳ với thành tích ở hạng trung du, lời phê bình của ba mẹ và giáo viên đã qua, việc nâng cao thành tích Vật lý và Anh ngữ này, chỉ là quyết tâm trong giây phút nhận được bài thi và nhìn thấy điểm số trên đó, chung quy thì cũng phải xong kỳ nghỉ hè đã, thế là chút ít lòng kiên quyết đáng thương đó lập tức biến đâu không biết.

Khi nhận được thông báo cắm trại ở Bắc Đới Hà, lớp học bắt đầu xáo động lên, Đỗ Hiểu Phong ngồi trên ghế đọc hành trình cho Ôn Tĩnh nghe: “Ngày thứ nhất, xe lửa đến nơi dừng trại, 7 giờ ăn tối; Ngày thứ hai, buổi sáng huấn luyện khả năng sinh tồn, 12 giờ ăn trưa, buổi chiều hoạt động bên bờ biển Bắc Đới Hà.... này, đi không?”

“Em suy nghĩ đã, còn anh?” Ôn Tĩnh đang vừa nghe mp3 vừa đọc manga, cô lấy một bên tai nghe xuống, cầm tờ giấy thông báo lịch trình từ tay Đỗ Hiểu Phong qua xem.

“Hay là tội mình đi chung đi!” Đỗ Hiểu Phong nhòm tới gần cô hơn và hí hửng nói.

Trong truyện “Itazura na Kiss”, Kotoko đang đùa cợt với Irie Naoki bên bờ biển, nghe Đỗ Hiểu Phong nói thế, tim của Ôn Tĩnh tự nhiên đập “thình thịch”.

“Em hỏi Tô Tô đã, bạn ấy đi thì em đi.” Chuông báo vào lớp vang lên, Ôn Tĩnh liền ngồi ngay ngắn lại.

Thật ra cô đã quyết định đi rồi, chỉ là sự e thẹn của thiếu nữ mười mấy tuổi khiến cho tất cả lời nói của họ đều phải quẹo một cái cua, kéo theo bạn thân của mình chính là cách che đậy tốt nhất.

Túc cầu tiểu tướng lớp kế bên vì phải huấn luyện nên không tham gia hoạt động lần này, Tô Tô cũng vì thế mà không mấy nhiệt tình, nhưng Ôn Tĩnh muốn cô làm bia đỡ đạn mà, đương nhiên là sẽ dùng hết chiêu hết lời van xin.

Cũng ngay trong lúc Tô Tô còn đang do dự thì Mạnh Phàm người lâu nay luôn ít lời đột nhiên chặn đường Ôn Tĩnh trên hành lang, cậu hơi cúi đầu, hỏi với giọng hơi ngượng: “Tô Tô đi cắm trại không?”

Ôn Tĩnh có hơi kinh ngạc, rồi cũng lập tức hiểu ngay ý của Mạnh Phàm, và trong đầu cũng tự nhiên nghĩ ra một chủ ý hay.

“Đi, bạn ấy có đi đó!” Ôn Tĩnh cười hì hì đáp.

“Ừm, ừm.” Mạnh Phàm gật gù, “Bạn và Đỗ Hiểu Phong cũng đi chứ? Mình... mình chỉ muốn biết, lớp chúng ta có những ai sẽ đi...”

“Mình hiểu!” Nhìn dáng vẻ hoảng loạn vì giải thích của Mạnh Phàm, cô nín cười, “Tô Tô nhất định sẽ đi! Cậu yên tâm!”

Trở về lớp học, Ôn Tĩnh liền mang lời của Mạnh Phàm nói lại với Tô Tô, “Nếu cậu không đi, có người sẽ rất đau lòng đó”, lời nói thế này lập tức làm hải lòng lòng hờ hững nho nhỏ của Tô Tô, lâu nay Tô Tô cũng có chú ý đến Mạnh Phàm, cảm giác được người khác thích luôn là ngọt ngào và tươi đẹp.

Thế là một ngày trước khi hết hạn đăng ký, Tô Tô và Mạnh Phàm cũng đều đã viết tên mình vào.

Khi đến biển, cả bọn tách ra chơi, mặc cho cô giáo hét bể cả giọng rằng không được chạy lung tung, không được tự ý đi tắm biển, nhưng vẫn không cản được tâm trạng háo hức của mọi người.

Lần cắm trại đó được nhắc đến rất nhiều lần trong các cuộc họp mặt sau này, vỏ ốc ai nhặt đẹp nhất, ai bị quăng xuống nước, ai bị đắp cát, ai lên ăn ốc nướng.... Rõ ràng là những chuyện rất nhảm nhí, nhưng lại được ghi nhớ lâu đến vậy, cho dù có nói đi nói lại bao nhiêu lần chẳng nữa, họ cũng không cảm thấy chán.

Sau khi tốt nghiệp, có bạn cũng tổ chức một buổi đi Bắc Đới Hà, nhưng cuối cùng cũng không thành công. Họ đã dần dần có những cuộc hẹn của mình, không thể như lúc trước khi ngồi trong lớp học, truyền nhau tờ đơn từ bàn dưới lên bàn trên, chỉ cần điền tên mình vào là được.

Hoặc giả nó được nhắc đến nhiều như vậy, là vì họ đều đã hiểu ra, thanh xuân bé mạc, hôm qua không còn.

Dẫu là như thế, nhưng trong lúc ấy, họ đều không biết rằng tất cả những niềm vui này rồi sẽ biến mất, giống như Ôn Tĩnh, lúc ấy cô chẳng hề biết thế nào là hoài niệm, không hề hiểu màn đêm đầy sao đó, sẽ giống như những hạt cát lún sâu vào biển cả mà xâm nhập vào trái tim cô.

(7)

Buổi tối cuối cùng ở Bắc Đới Hà là thời gian hoạt động tự do, Ôn Tĩnh định dọn dẹp xong mọi thứ rồi sẽ cùng Tô Tô đi dạo, cô thấy có nhiều người mua ốc xoắn, thấy cũng khá đẹp.

Chiều hôm đó, Đỗ Hiểu Phong đến gõ cửa sổ phòng họ, Ôn Tĩnh và Tô Tô ở chung một phòng, bên ngoài cửa sổ có hàng rào, Ôn Tĩnh rất nghi hoặc, bèn mở cửa sổ ra nói: “Anh ở đây làm gì vậy? Sao không gõ cửa?”

“Gõ cửa? Tô Tô nhìn thấy là cái chắc, anh gõ cửa sổ chính là để nó không thấy! Hi, canh cả nửa ngày trời, cuối cùng nó cũng ra ngoài rồi!” Đỗ Hiểu Phong chống hai tay bên thành cửa và nói.

“Chuyện gì?” Nghĩ chắc là anh có gì đó muốn nói với mình, Ôn Tĩnh vừa hồi hộp vừa trông chờ.

“Anh phát hiện ra chỗ này hay lắm! Mau ra đây! Anh dắt em đi!” Đỗ Hiểu Phong ra vẻ thần bí.

“Chỗ nào?” Ôn Tĩnh vừa hỏi xong thì Tô Tô đẩy cửa bước vào, Đỗ Hiểu Phong vội ngồi xuống nấp ở bên ngoài, Ôn Tĩnh quay người lại một cách rất không tự nhiên, rồi vờ như đang đứng dựa vào cửa sổ.

“Làm gì vậy?” Tô Tô nhìn cánh cửa sổ bị mở ra, cô hỏi.

“Cho... cho không khí vô!” Ôn Tĩnh tiện tay kéo rèm cửa lại.

“Cậu không sợ muỗi bay vô à! Tối qua tớ bị đốt hai chỗ đây nè, sáng nay còn xin cô lấy nham diệt muỗi nữa.”

Tô Tô ngồi lên giường của mình, không hề có ý định đi đến bên cửa sổ, Ôn Tĩnh nhẹ nhõm cả người.

“Cậu thu dọn xong chưa? Lúc nãy mình mới nói với Lưu Hân Nhiên rồi, tụi mình ra bờ biển với bạn ấy! Mình thấy cậu ấy mua được viên đá mắt mèo và chiếc lắc vỏ ốc đẹp lắm, tụi mình cũng mua một cái đi! Đi thôi!” Tô Tô đi tới kéo Ôn Tĩnh.

“Cậu đi với bạn ấy đi, mình không đi đâu.” Ôn Tĩnh lắc đầu nói.

“Sao vậy? Sao lại không đi?” Tô Tô bồn chồn hỏi.

“Mình... mặt Phạt mà mình đeo bị rớt mất rồi, mình phải tìm lại.” Ôn Tĩnh luôn tháo nó ra khi tắm, hiện giờ chỉ là chưa đeo vào, thế là giả bộ nói bừa một lý do.

“Hả? Vậy mình tìm phụ cho, để mất thì gay.” Tô Tô nhìn tứ phía tìm kiếm vừa nói với Ôn Tĩnh.

Thấy Tô Tô đã sắp đi tới bên cửa sổ, Ôn Tĩnh vội kéo cô lại: “Không cần đâu, mình tự tìm được rồi, cậu đi với Lưu Hân Nhiên đi, chẳng phải đã hẹn rồi sao, mua dù mình một chiếc lắc là được.”

“Ồ, vậy mình đi nha, nếu còn không tìm được, lát mình về tìm phụ cho.”

“Ừm, bye!”

Tô Tô ra ngoài, Đỗ Hiếu Phong lại đứng lên gõ cửa sổ, Ôn Tĩnh mở cửa ra, vỗ ngực tự trấn an: “Suýt chút bị phát hiện rồi.”

Đỗ Hiếu Phong cười nói: “Được đấy chứ, phản ứng khá nhanh đó! Mau ra đây đi!”

“Ừm!” Ôn Tĩnh đóng cửa sổ lại, hớn hờ chạy ra ngoài.

Đỗ Hiếu Phong và Ôn Tĩnh đi dọc ven các tiệm bán hàng bên bờ biển, suốt đường đi cậu vẫn không chịu nói cho Ôn Tĩnh biết phải đi đâu, úp úp mở mở, Ôn Tĩnh đòi biết, thế là hai người lại cười đùa đầu khẩu với nhau.

Không may, lúc gần đến nơi, Ôn Tĩnh trông thấy Lưu Hân Nhiên và Tô Tô đang đi trở về, cô hoảng hồn, vội lôi Đỗ Hiếu Phong nấp vào một tiệm bán quà lưu niệm bên cạnh, hai người thở phào, ngược mặt lên thì trông thấy Mạnh Phàm đang nhìn họ với ánh mắt ngờ vực.

“Hai cậu cũng đến mua bưu thiếp?” Mạnh Phàm hỏi.

“Bưu thiếp.... à đúng, đúng! Mình mua, Đỗ Hiếu Phong cậu cũng mua nha?” Ôn Tĩnh nói không tự nhiên.

“Hả? Ồ, để xem thử.” Đỗ Hiếu Phong phối hợp với cô, giả vờ xem xem gì đó, “Cây bút vỏ ốc này cũng hay nhỉ!”

“Cậu mua xong chưa?” Ôn Tĩnh nhìn bưu thiếp trên tay Mạnh Phàm và nói.

“Ừm, chọn được vài tấm.” Mạnh Phàm gật gù.

“Cảnh gì vậy?” Ôn Tĩnh muốn xem thử.

“Chỉ là phong cảnh bình thường thôi.” Mạnh Phàm xòe ra cho cô xem.

“Cái này có thể gửi đi trực tiếp không?” Ôn Tĩnh tò mò.

“Phải dán tem chứ.” Mạnh Phàm cười, chỉ cho cô xem tủ kính bên cạnh, “Chỗ này cũng có bán tem.”

“Ồ.” Ôn Tĩnh ngượng ngùng, cô liếc thấy một tấm được Mạnh Phàm cầm riêng, “Cái đó cũng vậy à?”

“Ừm..... phải, chuẩn bị gửi đi.” Mạnh Phàm giấu ra sau lưng theo tiềm thức.

“Gửi ở đây sao? Phải bao nhiêu ngày mới đến Bắc Kinh?” Ôn Tĩnh cảm thấy khá thú vị, cô tròn xoe đôi mắt hỏi Mạnh Phàm.

“Chắc là cũng nhanh lắm.” Mạnh Phàm trả lời hàm hồ, từ từ lui ra sau, “Mình đi trước, cậu xem từ từ ha.”

“Ừm! Mình cũng mua hai cái chơi.” Thế là Ôn Tĩnh chăm chú chọn bưu thiếp.

Mua vài tấm bưu thiếp cảnh biển xong, Ôn Tĩnh và Đỗ Hiếu Phong cùng bước ra khỏi tiệm, cô còn chưa an tâm lắm, bèn nhìn ngang nhìn dọc. Tô Tô đã đi khỏi rồi, còn Mạnh Phàm thì vẫn chưa đi xa, cậu bỏ vào hòm thư bên đường một tấm bưu thiếp, dường như còn có hơi tiếc nuối, nét mặt của cậu... như hài lòng nhưng lại lạc lõng.

(8)

Nơi mà Đỗ Hiếu Phong phát hiện ra cách bờ biển mà họ tập trung khá xa, vì có nhiều đá ngầm, nên du khách không tập trung nhiều ở đây.

Bên bờ có một chiếc thuyền ngư khá cũ, đại khái là bị vớt ở đây đã rất lâu, trên thuyền mọc đầy rêu xanh, và còn có nước thấm vào.

Đỗ Hiếu Phong leo lên đó trước, sau đó ngồi bên thành kéo Ôn Tĩnh lên.

Cả hai ngồi bên nhau, trên bờ không có một ai, biển cả sâu thẳm mênh mông vô cùng, sóng biển tràn vào bãi cát, xa xa đã thấp thoáng có gia đình bật đèn, hoàng hôn nhuộm đỏ cả vùng trời, gió nhẹ thoảng qua, mang theo hơi thở đặc biệt của riêng nước biển.

“Đẹp quá!” Ôn Tĩnh cảm thán.

“Đẹp đúng không! Anh phát hiện ra hôm qua đó, lúc đó anh đã nghĩ phải dắt em đến đây!” Đỗ Hiếu Phong chóng hai tay ra phía sau và nói.

Lời nói vô tình của cậu khiến cho Ôn Tĩnh cảm thấy ảm áp vô cùng, dù chỉ là một cảnh đẹp, chàng trai bên cạnh cũng muốn cùng cô chia sẻ. Một người bình thường như cô, chỉ khi ở trong mắt anh mới trở nên đặc biệt, mới độc nhất vô nhị.

“Nhìn kia!” Đỗ Hiếu Phong chỉ lên bầu trời kêu lên phần khởi.

Ôn Tĩnh ngược đầu lên, nhìn thấy bầu trời xanh lam đang dần dần chuyển thành sẫm thẫm, nhìn thấy những áng mây trắng như đang bị mực đen nhuộm màu, nhìn thấy sao Kim đã phát ra luồng sáng nhỏ.

Ôn Tĩnh dựa trên vai Đỗ Hiếu Phong, mắt nhìn trời và nói: “Này, anh có biết các chòm sao không?”

Đỗ Hiếu Phong cảm thấy hồi hộp bởi sự gần gũi của cô, anh nói không tự nhiên: “Chỉ biết 7 sao Bắc Đẩu....”

“Còn định kêu anh chỉ cho em coi ngư lang chúc nữ nữa chứ!” Ôn Tĩnh bĩu môi nói.

“Môn địa lý của anh chỉ miễn cưỡng trên trung bình à...” Đỗ Hiếu Phong có hơi xấu hổ, “Huống chi cái đó có gì đẹp đâu! Cách một dải ngân hà, tội nghiệp quá chừng!”

“Phải đó, í, sao không thấy ngân hà vậy?” Ôn Tĩnh hỏi.

“Ờ... chắc tại thời tiết không tốt.”

“Rõ ràng là rất tốt!”

“Lôi thôi quá, đừng có hỏi mấy câu nhảm nhí này nữa!”

“Anh không biết thì nói đại đi!” Ôn Tĩnh lắc lư đôi chân của mình, nói nghịch ngợm.

“Lần sau, lần sau sẽ nói em nghe!”

Đỗ Hiếu Phong giận dỗi, Ôn Tĩnh cười “khanh khách”.

Hai người tiếp tục tranh cãi những vấn đề trên trời dưới đất, thân mật nhưng lại non nớt. Họ đều cảm thấy sau này còn rất nhiều thời gian, vậy thì bây giờ có đùa giỡn như thế cũng không hề gì, lần sau khi đến đây, họ nhất định có thể nhìn thấy dải ngân hà, cũng nhất định có thể làm những việc lãng mạn hơn nữa dưới màn đêm đầy ánh sao này.

Thế nhưng, cuối cùng họ cũng không còn lần sau, họ chỉ đến Bắc Đới Hà một lần, cùng chia sẻ niềm vui của thời niên thiếu xong, họ đã không thể cùng san sẻ nỗi khổ đau sau khi trưởng thành.

Hôm ấy, họ ngồi tựa lưng vào nhau như thế đến 8 giờ tối, lúc đứng dậy, Ôn Tĩnh phát hiện bưu thiếp trong túi đã bị dè gãy một góc, nhìn cảnh biển bị bể cong, cô rầu rĩ mà nói: “Như vậy làm sao mà gửi cho người ta đây!”

“Vậy thì gửi cho anh đi!” Đỗ Hiếu Phong sáp tới nói.

“Cho anh mà còn phải gửi sao?” Ôn Tĩnh đẩy anh ra, khếp bằng hai tay lại muốn xóa mờ vết gãy trên bưu thiếp.

“Vậy thì bỏ trên này luôn đi! Xem như làm kỷ niệm!” Đỗ Hiếu Phong lấy tấm bưu thiếp từ tay cô, “Viết lên ‘Đỗ Hiếu Phong từng đến đây chơi’ !”

“Khùng quá đi...” Ôn Tĩnh hét cách, bắt lực nói.

Đỗ Hiếu Phong mặc kệ cô, tự mình lấy cây bút bằng vỏ ốc mới mua khi nãy ra, viết viết vẽ vẽ lên đó, trông anh rất hài lòng với tác phẩm của mình, treo nó lên cây đinh bên thuyền, vẽ mặt rất đắc ý.

“Anh viết gì trên đó đây?” Ôn Tĩnh muốn xem.

“Không có gì đâu!” Đỗ Hiếu Phong chặn cô lại, “Đi thôi, còn không về nữa là cô giận đó!”

“Nhất định phải coi! Chắc chắn là anh chẳng viết gì hay ho đâu!”

Đỗ Hiếu Phong mỉm cười chặn đường cô, Ôn Tĩnh lép người qua, nghiêng đầu nhìn một cái, lập tức hét lên: “Đỗ Hiếu Phong! Ai cho anh viết luôn tên của em vào vậy!”

“Sự thật là anh với em cùng tới đây mà!”

Đỗ Hiếu Phong bật cười, nội dung anh viết trên đó là: Đỗ Hiếu Phong và Ôn Tĩnh từng đến đây chơi.

“Thấy ghét!”

Ôn Tĩnh mím chặt môi dọng Đỗ Hiếu Phong, anh chạy ở phía trước vừa cười vừa chọc cô, dấu chân của họ hằn sâu trên bãi cát, một ngọn sóng tràn vào, chớp mắt đã chẳng còn vết tích, bãi cát dưới ánh trăng vẫn phẳng lì, dường như tất cả đều chưa từng xảy ra.

Thật ra Ôn Tĩnh không phải giận thật, nhưng gương mặt lại có hơi đỏ, bởi trên tấm giấy mỏng manh đó, Đỗ Hiếu Phong còn vẽ thêm một trái tim.

Không lớn đâu, chỉ vừa đủ bao quanh tên của họ.

(9)

Nghĩ lại, tấm bưu thiếp ấy chắc cũng cùng chung vận mệnh với tấm của Mạnh Phàm, hoặc sẽ bị phong hóa ở nơi đó, hoặc sẽ bị ai đó phát hiện, rồi cười hành vi ngốc nghếch của họ, trường hợp xấu nhất chính là bị vứt vào sọt rác, tóm lại chắc chắn là đã biến mất rồi.

Nhưng, không tìm được nó nữa không có nghĩa là nó chưa từng tồn tại, cũng giống như Mạnh Phàm có thể nhớ rõ đôi cánh giang rộng của đàn bồ câu, Ôn Tĩnh cũng có thể nhớ ra trái tim mà Đỗ Hiếu Phong vẽ, bên trái to hơn bên phải.

Tương lai là không thể biết trước, còn quá khứ lại là nhất định, ký ức chính là chứng cứ.

Thế nhưng ký ức chỉ của một người thì có thể chứng minh điều gì?

Đêm hôm đó, Ôn Tĩnh đột nhiên rất muốn hỏi Đỗ Hiếu Phong, anh còn nhớ những chuyện này không?

Còn nhớ bức ảnh trên tấm bưu thiếp đó là biển cả hay là bầu trời không?

Còn nhớ họ hai con người đã chia rẽ ở hai nơi của thành phố, cũng đã từng có lúc nương tựa vào nhau ngồi dưới bầu trời đầy sao không?

14. Phần 10

Phần 10 – Tốt nhất không gặp gỡ, như thế sẽ không có hội ngộ Tác giả: Cửu Dạ Hồi Dịch: Gia Gia

Lúc này Ôn Tĩnh mới phát hiện, dưới ánh nến, Đỗ Hiếu Phong đã không còn là thiếu niên của ngày hôm qua nữa, đôi mắt phát ra ánh nhìn kiên cố ấy đã trở nên trầm lắng, cuộc sống văn phòng trường kỳ cũng đã khiến cho chàng trai chơi bóng rổ năm xưa có hơi phát tướng, mái tóc đen dày cũng đã luốm thuôm vài sợi tóc bạc.

(1)

Khi mới chia tay Đỗ Hiếu Phong, từng có một thời gian đang làm việc nửa chừng mà Ôn Tĩnh chạy tới trước cửa nhà Đỗ Hiếu Phong chờ đợi, muốn hỏi anh rốt cuộc là tại sao, kết quả là cô đã nhìn thấy Kim Vy Vy.

Từ lúc chia tay cho đến trước buổi họp lớp, Ôn Tĩnh cứ mong rằng mãi mãi cũng không gặp lại anh nữa, chỉ xem cái con người đã từng dắt tay cùng đi qua quãng đời thanh xuân, người yêu đầu tiên đó, đã tiêu biến theo gió, kết quả là cô lại gặp được Đỗ Hiếu Phong.

Giờ đây, một năm sau khi chia tay, Ôn Tĩnh muốn gặp Đỗ Hiểu Phong, muốn ngồi xuống nói chuyện với anh, chỉ chuyện trò về bóng rổ, về hoa hướng dương, về bưu thiếp thôi, nhưng kết quả là cô lại không còn tin tức gì của anh nữa. Cùng với thời gian, những câu hỏi như lúc trước vì sao lại yêu, sau này sao lại không còn yêu như thế đã sớm trở thành vô giải, có lẽ đã có một giây phút nào đó cảm khái về đã từng, nhưng rồi sau đó cũng sẽ buông xuống, sẽ không đi sâu suy ngẫm, càng không đi thực hiện.

Nếu như nói trưởng thành khiến cho tư duy của con người càng thêm logic, vậy thì mất đi khả năng giản đơn giữa các logic phức tạp này, trái lại sẽ làm tăng thêm những quyết định không thể.

Tóm lại là trong khoảng thời gian đó, hai con người bên ba giữa các con đường của Bắc Kinh ấy đều đã suy nghĩ những vấn đề tương tự như thế, nhưng không ai trong họ đi tìm đối phương. Đỗ Hiểu Phong chấp nhận chờ đợi ở bên ngoài phòng trọ của năm xưa, giờ đây chỉ ghi chú số tạp chí tìm được trên những bản in do Kim Vy Vy giúp anh; còn Ôn Tĩnh ngày ngày chen chúc trên xe điện ngầm, cũng chỉ không ngừng nghe bài “Sealed with a kiss”. Việc mà họ đang làm, là những việc mà biết rõ rằng đối phương sẽ không thể nào biết.

Bắc Kinh bắt đầu đi vào tháng 8 với những cơn mưa rùng rã. Trong một ngày sấm sét lôi đình, hòm thư Ôn Tĩnh chuyên dùng để sưu tập tạp chí của Mạnh Phàm đã nhận được một lá thư tuyển dụng.

Ôn Tĩnh không nhớ là mình đã từng dùng địa chỉ email này đăng ký trên mạng tìm việc, nhưng nhìn thấy logo của công ty truyền thông đó, cô đã động lòng ngay tức thì. Cô từng nộp hồ sơ vào đó khi mới tốt nghiệp, lúc ấy chỉ là mang trong lòng giấc mơ đẹp thôi, bởi thế mà kết quả lắng chìm đáy biển không hề khiến cô hụt hẫng. Thật không ngờ vài năm sau, cô lại có được cơ hội, cho dù kết quả không được tuyển dụng thì cũng đã đủ khiến cô vui mừng rồi.

Ôn Tĩnh cố tình lấy bộ đồ công sở mà cô đã mua sau khi tốt nghiệp để đến phỏng vấn, đường may rất công phu, mặc vào người trông cô chừng chạc và nho nhã hẳn, nhìn thuận mắt hơn bộ đồng phục bán điện thoại kia nhiều. Ngắm mình trong gương, Ôn Tĩnh vừa mừng vì mình không mập hơn, vừa cầu nguyện cho phỏng vấn thành công.

Song khi vừa bước vào công ty, Ôn Tĩnh đã cảm nhận thấy mình được quan tâm bằng ánh mắt từ khắp nơi, từ quầy tiếp tân cho đến người phỏng vấn, nghe thấy cô báo tên của mình xong thì đều nhìn cô một cái. Sau khi giới thiệu sơ lược về mình, người phỏng vấn bắt đầu đặt câu hỏi, Ôn Tĩnh không ngờ bao nhiêu câu trả lời mà cô chuẩn bị sẵn để ứng phó khi nguy cấp đều trở nên vô dụng, câu hỏi đầu tiên đặt ra cho cô lại là: “Đề tài Tầm ‘Mạnh’ Chi Lữ đang rất được quan tâm ở trên mạng là câu chuyện do cô tự đặt ra, hay là người thật việc thật?”

Ôn Tĩnh thờ người một lúc, gật đầu nói: “Là thật, Mạnh Phàm là bạn học phổ thông của tôi.”

Những người trong phòng thì thầm nói với nhau gì đó, người phỏng vấn lật xem hồ sơ của cô rồi lại nói: “Được, vị trí mà cô xin vào là bộ phận PR, vậy cô cảm thấy là điều gì đã tạo nên hiệu quả truyền bá trong sự việc này? Nếu như bảo cô mượn sự kiện nóng hổi gần đây – ‘Giả Quân Bằng, má mày gọi mày về ăn cơm’ – để tạo được sự chú ý của mọi người, vậy thì tiếp theo đây cô phải làm gì để ‘Tầm Mạnh Chi Lữ’ có thể tiếp tục?”

Người phỏng vấn tuôn ra những lời không đầu không đuôi như thế với nét mặt vô cùng khắc khe khiến cho mọi người bật cười, tất cả đều vô cùng hứng thú mà nhìn về phía Ôn Tĩnh đang ngồi im lặng, chờ đợi câu trả lời của cô.

Ôn Tĩnh trầm ngâm một lúc, cô không nói gì. Cô hiểu rằng bài viết của mình đã thu hút họ, nếu như cô đáp lại bằng những câu nhạt nhẽo nhưng hay ho, không chừng sẽ được tuyển dụng thuận lợi. Nhưng, khi người phỏng vấn ấy so sánh Mạnh Phàm và câu chuyện hài Giả Quân Bằng kia, cô biết rằng cuộc phỏng vấn hôm nay đã kết thúc rồi. Cô có thể chịu uất ức, có thể khom lưng cúi người bán điện thoại, có thể bị mài giũa thành bất kỳ gương mặt nào mà cấp trên cần. Nhưng cô không muốn Mạnh Phàm đã ra đi ấy bị khinh mạn, không muốn dùng điều tươi đẹp duy nhất mà mình khó khăn gìn giữ để làm đàn đạp giúp mình qua ải.

Con người luôn có cái gì đó khiến cho mình bất luận thế nào cũng không nỡ từ bỏ, cho dù cuộc sống có thấp bé cỡ nào thì cũng sẽ giữ vững lòng kiên trì tươi đẹp ấy.

Ôn Tĩnh ngược mặt lên, nhìn thẳng vào người đặt câu hỏi, cô nói: “Mạng Nhân Nhân của tôi có tất cả 138 người bạn, ban đầu khi đăng bài viết đó, chỉ có 46 người trong số đó chia sẻ bài viết, và trên cơ bản đó đều là những người bạn học của tôi và Mạnh Phạm, đa phần chỉ tiếc nuối một chút rồi thôi. Không ai nghiêm túc suy nghĩ qua việc này, bởi vì con người ngày nay đều rất tự cho mình là phải, đều cảm thấy chúng ta đã đủ chứng chạc để lãng quên, cảm thấy chúng ta có thể phong tỏa tình cảm khờ dại của ban đầu vào tận đáy lòng. Do đó, nếu phải đi sâu vào những chuyện này để trêu cười chính mình của quá khứ, thì chỉ bằng photoshop một tấm hình của Giả Quân Bằng để làm vui mọi người. Nhưng sự thật lại là, mỗi một người trong chúng ta đều đang lén hoài niệm, dấu rằng ta đã khôn khéo đến mức biết làm giấy công chứng trước khi kết hôn, chuyển nhượng tài sản qua tên của bố mẹ, tiêu chuẩn chọn bạn ngoài miệng thì nói chỉ cần tốt là được, song lại luôn luôn không quên kèm thêm không dưới 5 điều kiện, nhưng thực tế là chúng ta vẫn hy vọng có một người có thể thích mình bằng tình yêu non nớt không bảo lưu của mối tình đầu, hy vọng ta không phải lo âu nhà cửa, khu vực sinh sống, gia đình, mà chỉ đơn giản là được yêu bằng cả tấm lòng. Tình yêu được con người tín ngưỡng không phải là chưa từng tồn tại, nhưng rất tiếc, đã lỡ mất độ tuổi đó, chúng ta của ngày hôm nay không ai làm được nữa. Do đó cho đến một ngày, khi có người phát hiện quyển tạp chí này là có thật, thật sự là có người đã rất chân thành mà ký lục lại tình cảm thuần túy ấy, và bản thân họ cũng đích thật đã bị hồi ức gõ cửa, họ bắt đầu chia sẻ bài viết đó. So với nghi ngờ, họ càng muốn tin tưởng hơn, đây chính là sức mạnh của lòng người. Thật lòng mà nói, tôi không biết đó được gọi là hiệu quả tuyên truyền gì, nhưng tôi biết, những người chia sẻ bài viết của tôi đều vì đã bị cảm động bởi Mạnh Phạm, hoặc có thể nói là bị chính mình của quá khứ đã động. Bất kể hiện giờ có thành công thế nào, hay là có tâm thương, có thất ý đến đâu, họ đều đã được hạnh phúc trong tình yêu đầu tiên của mình. Có ai là chưa từng thích qua một người như thế? Có ai lại chưa từng được một người khác yêu thích qua? Dẫu cho là đơn phương, là yêu thầm, thì chỉ ít chúng ta đều đã từng có một tình yêu đầu tiên, điểm này là tương đồng giữa mọi người. Còn về cái được gọi là tuyên truyền, trên thật tế tôi không có làm gì cả. Tôi nghĩ chỉ cần đó là nơi đã từng có tình yêu đầu tiên, thì Tầm ‘Mạnh’ Chi Lữ vẫn sẽ có thể tiếp tục.”

Ôn Tĩnh nói xong, căn phòng yên lặng vài giây, không bao lâu thì người phỏng vấn đã gọi tên người tiếp theo. Nghe thấy câu trả lời đúng quy đúng cách của người khác, Ôn Tĩnh càng như ngồi trên thảm kim, nói thật, cô có một chút xiu hồi hận rồi.

(2)

Trên người là bộ đồ công sở, trước mặt là lễ đường Khu Thương vụ Trung Ương được trang trí đẹp đẽ, trông Ôn Tĩnh trở nên tả tơi vô cùng. Lúc này đây cô rất muốn nói chuyện với Giang Quế Minh, oán trách với anh ông phỏng vấn taste tệ quá, phê bình công ty đó thật không biết chọn người.

Từ lúc bắt đầu đến nay, cô đã không ngừng triển hiện mặt thất bại của mình trước Giang Quế Minh, cứ theo đà này, nói không chừng anh sẽ mất đi cảm giác ban đầu, sẽ cảm thấy nhàm chán, dù sao thì hai người vẫn chưa chính thức hẹn hò, nói bye bye vẫn còn rất dễ.

Nghĩ thế, Ôn Tĩnh quyết định không gọi cho anh, cô vừa vọc chiếc điện thoại vừa tự trêu cười mình, lúc này còn hùng hồn nói gì mà khôn khéo cuộc sống, giờ đây chính bản thân mình đã đang kiểm chứng.

Ngồi rảnh rỗi xem danh bạ di động, Ôn Tĩnh trông thấy tên của Đỗ Hiểu Phong. Nói bao nhiêu lời hoa mỹ để điểm xuyến cho mối tình đầu, cuối cùng thì ngay cả dũng khí chào hỏi một tiếng cũng không có, sự sai lệch này khiến cho Ôn Tĩnh có hơi không cam tâm. Có lẽ là vì ngày hôm đó cô đã nhắc quá nhiều lần chữ mối tình đầu, có lẽ là vì bao nhiêu huyệt hắc ức ở trong lòng, có lẽ là vì muốn tìm một cái cớ để bộc phát bao nhiêu cảm xúc trong những ngày qua, Ôn Tĩnh của ngày hôm ấy, đặc biệt nhớ Đỗ Hiểu Phong. Cái nhớ này không phải là nhớ thương, đã không còn cảm giác sâu đậm đến thế nữa, nhiều hơn đó chỉ là muốn xác nhận, xác nhận mối liên hệ của con người này với quá khứ của mình, xác nhận khoảng thời gian ấy cho dù có mất đi rồi thì nó cũng đã từng tồn tại.

Và thế là một năm sau khi chia tay, Ôn Tĩnh đã lần đầu tiên chủ động nhắn tin cho Đỗ Hiểu Phong. Cô đã bày cho mình một lý do mà tự cô cho rằng nó không đường đột, đây chính là hỏi anh về tạp chí.

Sau khi tin nhắn gửi đi, Ôn Tĩnh bắt đầu khẩn trương, lúc thì nghĩ anh sẽ nói gì? Sẽ nghĩ thế nào? Lúc lại nghĩ, lỡ như anh rất lạnh lùng, không trả lời tin nhắn cho cô thì phải làm sao? Song Đỗ Hiểu Phong không cho cô quá nhiều thời gian để suy nghĩ vẩn vơ, không bao lâu thì anh đã nhắn lại, hơn nữa còn là một cú điện thoại.

“Alô?” Ôn Tĩnh có hơi không tự nhiên khi bắt máy, cũng may là con phở nhộn nhịp đã che đậy giúp cô.

“Alô, em đang ở đâu đấy?” Đỗ Hiếu Phong hỏi ở bên kia đầu dây, giây phút nghe thấy giọng của anh, Ôn Tĩnh mới phát hiện mình thật sự đã rất lâu rồi không được nghe tiếng của anh qua điện thoại. Giọng nói cứ ngỡ như có thể trộn lẫn với giọng của Giang Quế Minh, trên thật tế là có một tiết tấu riêng biệt, Ôn Tĩnh từng tưởng rằng sẽ không thể nào phân biệt được, nhưng giờ đây cô đã biết, cô tuyệt đối không bao giờ nhầm lẫn. Đỗ Hiếu Phong là Đỗ Hiếu Phong, Giang Quế Minh là Giang Quế Minh. Không hiểu tại sao, nhận định này khiến cho Ôn Tĩnh nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

“Đi phỏng vấn, hiện giờ đang ở ngoài nè.” Cô nhìn lên trời và nói.

“Đổi công việc sao? Thế nào?”

“Chẳng thế nào, ra rìa rồi.” Những lời như thế nói với Đỗ Hiếu Phong, Ôn Tĩnh không thấy mất mặt chút xíu nào, họ hiểu rõ khuyết điểm của nhau, cũng đã từng nhìn thấy đối phương thất bại vô số lần, hướng chi, việc chia tay thê thảm nhất họ cũng trải qua rồi, còn có gì đáng phải sợ?

Đỗ Hiếu Phong cười nói: “Không sao, họ không nhận chúng ta, chúng ta không thèm họ đấy chứ!”

“Ừm!” Ôn Tĩnh cũng cười.

“Anh sẽ mang tạp chí qua đó cho em, nhưng hiện giờ không được, phải chờ sau khi tan ca, chúng ta cùng ăn tối đi. Em chọn chỗ, anh sẽ tới tìm.”

“Được, lát nữa em nhắn tin cho anh.” Hai người hẹn nhau xong thì cúp máy, Ôn Tĩnh xoay người nhìn tòa lầu cao tầng tầng sừng sững phía sau lưng, thầm nghĩ xem phải chọn quán ăn nào.

Món Xuyên, lẩu, món Nhật, thịt quay, quán ăn gia đình vân vân vân vân, cô chợt nhớ đến một chỗ, nơi này Đỗ Hiếu Phong nhất định biết.

“Đến ‘Dưới ánh sao’ nha.” Ôn Tĩnh nhắn tin cho anh. Không bao lâu thì Đỗ Hiếu Phong trả lời lại “Được”.

Đó là nơi họ chia tay, rất nhiều lời phải nói trong hôm đó đã không được nói ra, hoặc giả đã có thể mở miệng vào hôm nay.

(3)

Vẫn là ngồi đối diện nhau, biết rõ khẩu vị của đối phương, không cần thương lượng cũng có thể gọi đầy một bàn ăn, nhưng không hiểu tại sao, nhìn Đỗ Hiếu Phong ở trước mặt mình, Ôn Tĩnh cứ cảm thấy anh đã cách mình rất xa.

Sau những lời truyền thống “Gần đây khỏe không” “Rất khỏe”, cả hai đều im lặng, không ai biết phải mở lời như thế nào. Nói 10 năm quen nhau? Nói 7 năm yêu nhau? Hay là nói 1 năm ly tán? Tô Tô cứ hay bảo tình nhân cũ là không được gặp mặt, câu nói này cuối cùng thì bây giờ Ôn Tĩnh cũng đã hiểu. Có đẹp cách mấy đi nữa thì cũng đã là trước đây, kèm theo một chữ “cũ”, mọi thứ đều sẽ trở nên ngưng ngừng. Vẫn là Đỗ Hiếu Phong phá vỡ bầu không khí im lặng trước, anh lấy quyển tạp chí đã được in ra đưa cho Ôn Tĩnh và nói: “Chỉ có hai quyển này, vốn dĩ kỳ tháng 1 năm 2006 còn tặng kèm một quyển sổ nhỏ, nhưng đã không thể tìm thấy trong bản mẫu nữa rồi.”

“Cám ơn!” Ôn Tĩnh nhận lấy, cô nói kinh ngạc, “Anh in ra từ đâu vậy?”

“Không phải anh, là Vy Vy.” Đỗ Hiếu Phong do dự một lúc rồi nói: “Cô ấy tìm trong tòa soạn in ra cho anh.”

“Ồ.” Ôn Tĩnh gật gật đầu, lại im lặng, đây chính là lý do mà họ không thể như trước.

Đỗ Hiếu Phong cũng cảm thấy nhắc đến Kim Vy Vy trước mặt cô e là quá kỳ cục, vội chuyển sang chủ đề khác: “Em xem thử đi, Mạnh Phàm đã viết về buổi tốt nghiệp của chúng ta.”

“Vậy sao?” Ôn Tĩnh lật ra phần mục lục, quả nhiên nhìn thấy tên của Mạnh Phàm, đó là chuyên đề Phong cảnh của Thành phố với 12 tháng trong năm, kỳ này có tên là: Tháng 6, mùa tốt nghiệp.

“Tháng 6, ngày hạ rục rở, mùa của ly biệt.”

Mỗi năm cứ vào mùa này, đều sẽ có rất nhiều gương mặt non nớt chia tay ở khắp các nơi trong thành thị.

Có bao nhiêu người ôm nhau òa khóc tại nhà ga, nói tạm biệt nhau nhưng lại chẳng bao giờ gặp lại?

Có bao nhiêu người say khướt mềm nhũn bị bạn bè khiêng lên xe lửa, lúc tỉnh lại ngoài cửa sổ đã là cảnh vật xa lạ?

Có bao nhiêu người thề rằng mãi không chia tay, nhưng cuối cùng rồi cũng lỵ biệt?

Hình ảnh mỗi người một phương chính là phong cảnh của tháng 6.

Lớp học nhốn nháo cũng yên tĩnh hẳn vào tháng này, những con người sớm tối gặp nhau tại nơi đây, cuối cùng rồi cũng rời khỏi chốn này hướng tới con đường tương lai chưa rõ ở phía trước. Sau đó lại có người đến đây, rồi lại có người rời khỏi. Có lẽ mỗi một ngôi trường đều đã chứa đựng sự phồn hoa và sự vắng vẻ như thế.

Công thức toán học trên tường là tác phẩm lén lút của ai?

Những chữ cái viết tắt trên bàn đại diện cho điều gì?

Mảnh giấy rách ghi lại thời khóa biểu học kỳ trước lại đã lưu lại câu chuyện ra sao?

Những dấu tích còn vương lại này, ngưng đọng thành kỳ ức, khắc sâu vào đáy lòng.

Cho đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ cái ngày tôi tốt nghiệp cấp ba.

Đó là ngày 22 tháng 6, chúng tôi học xong tiết cuối cùng, sau khi chào tạm biệt với cô giáo, tốp hai ba người mang trong lòng những hy vọng mơ màng cùng đi ra ngoài. Có lẽ là vì bên cạnh còn có bạn bè, do đó đa số mọi người đi ra cửa lớp đều không ngoảnh đầu lại, và đã kết thúc giây phút thiếu niên của mình trong hồ đồ như thế, thác lạc rất nhiều năm, mãi không thể trở về.

Tôi và cô gái mới tình đầu của tôi đã từ biệt nhau trên cầu thang, tôi nghe thấy cô ấy nói chuyện với bạn mình. Biết rằng họ sắp ra ngoài, thế là tôi bèn cắp sách chạy ra khỏi phòng học trước, sau đó giả vờ như để quên gì đó trở lại lấy, như thế, tôi sẽ có cơ hội mặt đối mặt nói chuyện với cô ấy, dấu rằng chỉ là hai từ “bye bye” đơn giản, cô ấy mỉm cười nói tạm biệt với tôi, bóng lưng biến mất ở tận cùng của cầu thang.

Sau đó, mối tình đầu của tôi đã kết thúc rồi.

Lúc ngồi trên xe buýt, tôi cứ mãi nghĩ về những chi tiết liên quan đến cô ấy.

Trong những năm đó, mỗi một lần chúng tôi tình cờ gặp gỡ, cơ hồ đều do tôi ước tính cả.

Trong những năm đó, số điện thoại nhà cô ấy tôi đã gọi vô số lần, chỉ là chưa bao giờ ấn số cuối cùng.

Trong những năm đó, tôi biết thành tích kiểm tra của cô ấy, biết cô ấy đổi bao nhiêu hộp bút mới, biết cô ấy thích ca sĩ nào và đang nghe nhạc của ai, chỉ là cô ấy không biết tôi biết những điều này.

Có lẽ cô ấy chưa từng để tâm giây phút mà tôi và cô ấy đi ngang qua nhau, tôi, một người ôm vở hay một người cầm bóng rổ chỉ là một kẻ qua đường ABCD, nhưng đối với tôi mà nói, đó là khoảnh khắc cần thận và hạnh phúc.

Những hạnh phúc này tích lũy thành niềm ám áp nho nhỏ, cuối cùng đóng gói để lại hết trong ngày tốt nghiệp.

Dẫu rằng tôi không muốn thừa nhận, nhưng, trên chuyến xe buýt của ngày hạ năm xưa, tôi rất khó chịu.

Khó chịu đến mức, dường như đã rơi lệ.

Tại sao mỗi năm cứ vào tháng 6 thì trời lại bắt đầu mưa?

Tôi nghĩ, bởi vì đó là mùa tốt nghiệp chẳng!”

(4)

Ngày tốt nghiệp của họ là ngày 22 tháng 6, thời gian chi tiết như thế Ôn Tĩnh sớm đã quên rồi. Nhưng cô đích thật vẫn còn nhớ tình cảnh ngày hôm đó, cô và Tô Tô cùng thu dọn sách vở, bàn tán về tấm ảnh tốt

ngiệp trông ai đẹp hơn, Tô Tô có hơi ủ rũ vì mình đã nhúu mày lại, Ôn Tĩnh cũng không mấy hài lòng với kiểu tóc mới của mình. Cả hai vừa nói về kỳ thi vừa cùng đi ra ngoài, trên cầu thang, họ đã gặp Mạnh Phàm đang cúi đầu đi về lớp học.

Ôn Tĩnh của lúc ấy hiển nhiên không biết rằng đây là cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên mà anh có thể sắp xếp, cô vui vẻ chào anh như mọi lần, còn Mạnh Phàm thì đứng lại, đôi mắt vẫn luôn cụp xuống ấy ngược lên nhìn về phía họ, ánh mắt trong vắt ấy như mang đầy lời nói, song lại chẳng nói nên lời nào.

Tô Tô nhìn thấy cậu, cũng đứng lại.

Nhìn nét mặt của hai người, Ôn Tĩnh hiểu rằng đại khái là họ sắp có một lời chia tay đặc biệt, cô đẩy đẩy vai của Tô Tô và nói: “Mình đi tìm Đỗ Hiểu Phong về nhà chung đây, cậu tự về ha.”

Tô Tô đỏ bừng mặt ầm ừ, Ôn Tĩnh cười cười, kéo cặp cao lên rồi một mình tiến về phía trước. Khi đi ngang qua Mạnh Phàm, Ôn Tĩnh híp mắt lại tỏ vẻ rất hiểu rồi đến gần cậu và nói: “Cố lên! Nói từ từ ha, bye bye.”

Mạnh Phàm gật đầu trong khăn trương, nói nhỏ: “Bye bye.”

Hoàng hôn rải nắng trên khắp hành lang, tỏa ra một màu cam ấm áp, Ôn Tĩnh nhanh nhẩu đi xuống bậc thang dưới, thấp thoáng nhìn thấy phía trên kia, hai bóng người bị kéo dài thành một đường thẳng.

Ôn Tĩnh nóng lòng đuổi theo Đỗ Hiểu Phong, cô chạy vội hết hai tầng lầu, kết quả lại trông thấy anh đang nằm bò bên cửa sổ cầu thang, ánh mắt lơ đãng nhìn ra bên ngoài.

“Này, nhìn cái gì vậy?” Ôn Tĩnh khê khàng đi tới sau lưng anh, bất chợt đánh vào vai anh một cái. Đỗ Hiểu Phong hoảng hồn, quay lại nhìn thấy là Ôn Tĩnh, liền cười vui vẻ và nói: “Đợi em đó, em với Tô Tô nói nhiều quá, anh xuống đây trước cho rồi. Nó đâu?”

“Bị Mạnh Phàm chặn đường rồi.” Ôn Tĩnh chỉ chỉ lên đỉnh đầu mình, nói một cách nghịch ngợm.

“Cha! Tên tiểu tử đó cuối cùng cũng ra trận rồi!” Đỗ Hiểu Phong cảm thán.

“Cố gắng cuối cùng chẳng! Anh nghĩ coi bạn ấy thành công không?” Ôn Tĩnh và Đỗ Hiểu Phong cùng sánh vai bò trên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

“Sao anh biết được?” Đỗ Hiểu Phong nói, “Nhưng mà, đến bây giờ cũng nguội cả rồi chẳng.”

“Vậy thì không hẳn, Tô Tô và túc cầu tiểu tướng giận nhau lâu lắm rồi.”

“Xi, họ có lúc nào mà không giận nhau!”

“Cũng đúng.” Ôn Tĩnh gật gù, ngoài kia gió mạnh tràn vào, mang theo hương vị của mùa hè, lướt qua gương mặt của họ, có hơi nóng, cô nhìn xuống cây hòe già bên dưới sân trường, “Nè, anh nói xem chúng ta như vậy là đã tốt nghiệp rồi sao, sao em cứ cảm thấy là mình nên cảm khái gì đó, nhưng sao lại không có cảm giác.”

“Có gì mà phải cảm khái chứ, em không được tốt nghiệp thì mới phải cảm khái đó!” Đỗ Hiểu Phong chọc ghẹo.

“Thấy ghét!” Ôn Tĩnh dọng vào vai anh, “Nhưng mà như vậy cũng tốt, sau này không cần gặp anh mỗi ngày nữa, mắc công phiền phức!”

“Em không muốn nhìn thấy anh thật sao? Hmm?” Đỗ Hiểu Phong liếc Ôn Tĩnh, giả vờ giận dỗi, từng bước ép sát, ra oai như muốn nắm cánh tay của cô.

Ôn Tĩnh vừa cười vừa né mà nói: “Muốn muốn!”

Đỗ Hiểu Phong bỏ tay ra, Ôn Tĩnh dựa vào cửa sổ nói nhỏ: “Ai mà biết sau này sẽ thế nào chứ.”

“Sau này? Sau này có thể thế nào, thì giống như bây giờ thôi!” Đỗ Hiểu Phong nói rất thông thả.

“Em tưởng tượng không nổi, cứ cảm thấy lên đại học nè, đi làm nè cách mình xa lắm.” Ôn Tĩnh quay người lại, bò trên lang cang, “Những chuyện lúc mới nhập học em còn nhớ rõ lắm đó, vậy mà bây giờ đã tốt nghiệp rồi! Thời gian sao lại qua nhanh như vậy chứ, phải chi có thể chậm một chút thì hay quá.”

“Anh lại cảm thấy nhanh như thế cũng tốt lắm, anh rất muốn đi làm ngay bây giờ, phần đầu vài năm làm lên chức tổng giám đốc, mỗi tháng kiếm chừng chục ngàn, vậy thì sướng thật!”

“Xi, mơ quá đi.” Ôn Tĩnh bó tay.

“Anh tuyệt đối sẽ không tầm thường đâu! Em cứ chờ xem!” Đỗ Hiểu Phong có hơi không chịu thua, tay anh đang cầm tờ thông báo nội dung về tốt nghiệp, cuộn tròn nó lại gõ gõ vào mảnh kính cửa sổ, “Đến lúc đó, Ôn Tĩnh, anh nhất định sẽ lấy em.”

Mặt của Ôn Tĩnh soẹt một cái đỏ bừng lên, và có lẽ là vì đưa ra một lời hứa như thế, Đỗ Hiểu Phong cũng cảm thấy hơi ngại, đôi mắt của anh lúc thì nhìn ra ngoài, lúc lại nhìn vào tay. Giấy thông báo đã bị anh gấp thành chiếc máy bay, và do hồi hộp, nên nó được gấp rất kỹ lưỡng, cánh máy bay được kéo bằng phẳng, phần đầu nhọn hoắt, nhìn là biết sẽ bay được rất xa.

Ôn Tĩnh im lặng đứng ở kế bên, sự vui mừng và cảm động ở trong lòng cô nói không nên lời, thậm chí ngay cả mắt của Đỗ Hiểu Phong cô cũng không dám nhìn, nhưng lúc ấy cô tin chắc rằng, nhất định sẽ có một ngày như thế, những lời anh nói nhất định sẽ thành hiện thực.

“Đi thôi!” Đỗ Hiểu Phong nắm lấy tay Ôn Tĩnh.

“Ừm.” Ôn Tĩnh nắm lại tay anh.

Đỗ Hiểu Phong hà một hơi vào chiếc máy bay giấy, thả nó ra ngoài với nụ cười rất tươi trên môi, đôi cánh mỏng manh ấy mang theo ước mơ của họ bay thẳng lên trời, lượn vòng giữa không trung. Song, máy bay giấy suy cho cùng cũng không thể bay ra khỏi bức tường của trường học, cũng giống như niên thiếu chung quy không thể địch lại bước đi của thời gian.

(5)

Tháng năm ngày xưa biến thành ký ức quanh quẩn bên ngoài cánh cửa của hôm nay, Ôn Tĩnh thở nhẹ một tiếng, cô gấp tạp chí lại, nhìn vào mắt Đỗ Hiểu Phong và hỏi: “Anh còn nhớ chuyện của ngày tốt nghiệp không?”

Tuy chỉ là một câu nói nhẹ nhàng nghe như đang trò chuyện bình thường, nhưng Ôn Tĩnh thật chất đã bắt đầu run lên, cô sợ Đỗ Hiểu Phong sẽ nói “Quên rồi”, vậy thì những ngày qua, cô gái chìm đắm trong quá khứ ấy, sẽ trở thành một trò cười lớn nhất thiên hạ.

Đúng hơn thì cô cũng không còn sợ bị chê cười nữa, bắt đầu từ ngày tình yêu đầu tiên kết thúc thì cô đã biết mình không thể không đối mặt với những điều đó, nhưng cô sợ bị lãng quên. Thường xuyên có người nói quá khứ không quan trọng, quan trọng là sau này, song Ôn Tĩnh lại cảm thấy như vậy là không công bằng, quá khứ cũng là trải nghiệm của mình vậy, tại sao nó lại không quan trọng? Không có quá khứ thì làm sao trở thành hiện tại? Cho dù có chia tay rồi, không còn cùng nhau trông chờ tương lai nữa, thì sẽ không thể cắt đứt quá khứ nữa sao?

Tạp chí của Mạnh Phàm khiến cô phát hiện những điều này không phải là suy nghĩ của một mình cô, và câu trả lời của Đỗ Hiểu Phong mới là minh chứng sắt thép nhất chứng nhân cho tuổi xuân cùng có của họ.

“Nhớ chứ!” Đỗ Hiểu Phong cười nói, câu nói khiến Ôn Tĩnh suýt bật khóc, anh nhẹ nhàng đặt dao nĩa xuống, “Chẳng phải hôm đó Mạnh Phàm đã tỏ tình với Tô Tô sao, chúng ta còn đoán nó có thành công không?”

“Đúng, anh còn xếp máy bay nữa.” Ôn Tĩnh gật đầu lia lịa.

“Sau đó còn nói khoác lác, gì mà làm tổng giám đốc, đến bây giờ anh vẫn còn là nhân viên nhỏ đây! Lúc đó đúng là mơ mộng thật!” Đỗ Hiểu Phong cảm khái: “Tưởng rằng mình đặc biệt lắm, sẽ làm được chuyện lớn lao, kết quả lại là bình thường đến không thể bình thường hơn nữa.”

“Lúc đó mọi người ai cũng vậy thôi.” Ôn Tĩnh an ủi anh.

“Thật ra có thể xem là đã gián tiếp phụ lòng em.” Đỗ Hiểu Phong lắc đầu nói.

Ôn Tĩnh sững người một lúc, cô biết Đỗ Hiểu Phong còn nhớ chuyện sẽ cười cô, tuy anh không nói ra, nhưng chắc chắn là anh còn nhớ.

Sự hụt hẫng trong hiện thực và sự ám áp của quá khứ hội ngộ với nhau tạo cơn sóng ngầm dập dờn trong lòng, lúc này Ôn Tĩnh mới phát hiện, dưới ánh nến, Đỗ Hiếu Phong đã không còn là thiếu niên của hôm qua nữa, đôi mắt luôn phát ra tia nhìn kiêu ngạo ấy đã trở nên trầm vững, cuộc sống văn phòng thường niên đã khiến cho dáng người đã từng chơi bóng rổ có hơi phát tướng, mái tóc đen dày cũng luôm đuôm lộ ra vài sợi tóc bạc.

Thời gian ra đi không trở lại, những năm tháng ấy đã rượm lên khóe mi chân mày, nó đã lẳng lặn lướt đi như thế.

“Không nói cái này nữa, à phải, em có đọc qua bài hoa hướng dương của Mạnh Phàm viết không? Em còn nhớ chúng ta viết chữ lên đó không?” Đỗ Hiếu Phong mỉm cười nói.

“Đương nhiên là nhớ rồi!” Mắt Ôn Tĩnh sáng lên, “Vì anh không chịu kéo rèm cửa, chúng ta còn cãi nhau nữa chứ!”

“Hả? Có sao? Anh sẽ vì chuyện như thế cãi nhau với em sao?” Đỗ Hiếu Phong có hơi ngượng ngùng mà nói.

“Sao lại không chứ! Lúc trước anh quậy đến cỡ nào! Anh xem anh đó, quên rồi đúng không?” Ôn Tĩnh trách móc.

“Không có! Tuyệt đối không quên! Anh còn nhớ anh viết “xin lỗi” trên hoa hướng dương mà! Anh còn cố tình chọn hai đóa hoa mà em vẽ nữa!” Đỗ Hiếu Phong nói như đinh đóng cột.

“Vậy sao? Em vẽ? Sao anh biết?” Ôn Tĩnh hỏi rất kinh ngạc, trong ký ức của cô, đây là chi tiết mà cô chưa từng chú ý đến.

“Đương nhiên là anh biết rồi! Lúc em vẽ anh có nhìn lén mà! Nhưng mà nói thật chứ, cũng dễ nhận ra lắm, em vẽ xấu hơn Tô Tô thiệt!”

“Thấy ghét!” Ôn Tĩnh đỏ mặt, song lại rất vui, cô nói: “Vậy anh có đọc bài về Bảo tàng Khoa học Kỹ thuật chưa?”

“Xem rồi! Viết về cái máy truyền thanh gì đó đúng không?” Đỗ Hiếu Phong cũng rất vui, hai người không ăn nữa, chỉ trò chuyện rất hứng chí.

“Gì mà máy truyền thanh gì đó, người ta là Máy truyền thanh Parabol.”

“Đúng đúng đúng, nhìn y như cái nắp nồi ấy!” Đỗ Hiếu Phong gật gù, “Thật ra cũng coi như là Mạnh Phàm viết anh vào đó luôn rồi! Lúc đó người kéo nó xuống là anh.”

“Mạnh Phàm chắc chắn là tức lắm, anh mà để thêm một lúc thì không chừng cậu ấy đã tỏ tình với Tô Tô rồi.” Ôn Tĩnh cười nói.

“Chắc chắn là không! Mạnh Phàm là loại người để hết mọi việc trong lòng. Hơn nữa lúc đó bọn con trai tại anh làm gì giống nhóm con gái tại em suốt ngày nghĩ ngợi những chuyện này!”

“Vậy chứ sao anh lại nói với em...”

Ôn Tĩnh không chịu thua, nhưng khi nói đến những chữ “anh thích em” cô lại khựng lại, đã từng, đã qua, giờ đây họ đã không thể thản nhiên nói những lời này với nhau nữa.

“Thì lúc đó anh gan, còn cảm thấy mình khá hay nữa.” Đỗ Hiếu Phong tiếp lời cô, anh nhìn Ôn Tĩnh, cười nhẹ.

Trái tim của Ôn Tĩnh đập thành thịch, có những lời cứ không ngừng quay quẩn trong lòng cô, nhưng cô lại chẳng thể nào nói ra.

Những năm tháng đó đối với anh có quan trọng không?

Anh sẽ ghi nhớ em không?

Sẽ giống như em vậy, cất giữ những ngày tháng ấy vào lòng không?

Sẽ nhớ lại vào một ngày nào đó, sau đó mỉm cười không?

(6)

Ôn Tĩnh khề ho một tiếng, hỏi theo kiểu dò thám: “Anh có đọc qua bài về khẩu cầm không? Bruce harmonica.”

“Khẩu cầm?” Đỗ Hiểu Phong nhú mày suy ngẫm, “Xem thì có xem đó, nhưng chuyện của lúc ấy không còn ấn tượng nữa, sao vậy? Anh nhớ em không mấy thích tiết âm nhạc.”

Anh đã quên mất nụ hôn đầu tiên dưới tiếng nhạc của Mạnh Phạm, cũng không sao, âm điệu nhẹ nhàng nhỏ xíu như thế rất khó làm người ta nhớ ra, ký ức của một người chung quy cũng không đáng tin cậy, Ôn Tĩnh thâm nghĩ, nhưng ít nhiều vẫn có hơi huyệt hẫng.

Đỗ Hiểu Phong phát hiện ra nét mặt của cô thay đổi, vội nói: “Anh còn nhớ Bắc Đới Hà!”

“À, vậy sao?” Ôn Tĩnh nói đều đều.

“Chúng ta cùng ngắm sao bên bờ biển.” Đỗ Hiểu Phong hí mắt lại nói, “Em hỏi anh ngân hà ở đâu, anh trả lời không được, sau khi về nhà anh còn đi tìm đọc quyển ‘Một ngàn câu hỏi tại sao’ nữa ấy chứ!”

Ôn Tĩnh bật cười: “Cái đó thì em không biết! Nghiêm chỉnh đến vậy sao? Em chỉ nhớ anh viết bưu thiếp.”

“À đúng đúng! Từng đến đây chơi!” Đỗ Hiểu Phong chợt nhớ ra, tấm bưu thiếp không biết đã đi đâu ấy khiến anh nghĩ đến tấm card nhỏ mà anh thất ở gốc cây ven đường không lâu trước đó, và chuyện về tấm card ấy, anh không dự định nói cho Ôn Tĩnh biết.

“Hôm đó chúng ta chạy về chỗ tập hợp, suýt nữa là bị cô mắng!” Ôn Tĩnh gật đầu nói.

“Nửa đường em bị xước dây giày, anh còn giúp em cột lại nữa!” Đỗ Hiểu Phong chọc cô.

“Cột dây giày? Có sao?” Ôn Tĩnh sững người, cô không nhớ có chuyện này.

“Sao lại không có? Đó là lần đầu tiên anh cam tâm tình nguyện cúi người trước một cô gái, lần đầu tiên cột dây giày cho người khác!”

Đỗ Hiểu Phong nói xong, cả hai đều im lặng, Ôn Tĩnh nhìn anh sững sờ, cô phảng phất như lại nghe thấy tiếng sóng vỗ, hình ảnh bị lãng quên dần dần trở về.

**

“Chạy không nổi nữa rồi...” Ôn Tĩnh thở phì phò, tay chống trên eo.

“Không kịp nữa đâu! lát nữa cô sẽ kiểm tra phòng đó!” Đỗ Hiểu Phong kéo cô, “Anh kéo em chạy! Mau lên!”

“Không được không được. Dây giày xước ra rồi.” Ôn Tĩnh lắc tay, chỉ vào đôi giày của mình mà nói.

“Phiền phức!” Đỗ Hiểu Phong cúi người xuống không hề do dự, phỉ những hạt cát bám trên dây đi, rồi thắt lại.

Ánh sao rải đầy trên bãi cát, gió biển thổi tung tóc anh, lướt qua đầm của cô, Ôn Tĩnh có thể nhìn thấy rõ ràng xoáy tóc của anh, nhìn thấy lưng của anh, nhìn thấy ngón tay của anh, bờ biển yên tĩnh dường như ngưng đọng trong giây phút ấy, Ôn Tĩnh cảm thấy, nếu như thời gian ngừng lại từ đây, cô cũng sẽ không hề hối tiếc, chỉ cần có anh ở bên cạnh là đủ.

Khi đứng dậy, Đỗ Hiểu Phong có hơi ngượng ngạo, anh trách Ôn Tĩnh phiền phức, song lại nắm chặt tay cô, Ôn Tĩnh tươi cười chạy theo phía sau anh, lúc ấy, cái được thắt chặt không chỉ là cái nút kết con bướm không mấy đẹp đẽ ấy, mà còn có trái tim non nớt với tình yêu ngây ngô của cô.

**

“Đừng nghĩ nữa, chẳng phải cô giáo anh văn của chúng ta thường nói, every coin has two sides, mỗi một đồng các đều có hai mặt, mặt bên của em không nhớ cũng không sao, anh nhớ là được.” Đỗ Hiểu Phong nhìn thấy Ôn Tĩnh dờ dẫm, anh quơ quơ tay trước mặt cô và nói.

“Đỗ Hiếu Phong, anh sẽ luôn ghi nhớ những chuyện này chứ? Anh sẽ ghi nhớ em chứ?” Ôn Tĩnh lấy hết dũng khí, cuối cùng cũng đã nói ra câu hỏi canh cánh mãi trong lòng cô.

“Đương nhiên rồi.” Đỗ Hiếu Phong nói rất bình tĩnh, “Ký ức bên mặt của anh cũng vô cùng quý báu.”

Ôn Tĩnh cảm thấy cảnh vật trước mắt mình dần dần mờ lung, có gì đó đang tuôn chảy trên gương mặt của cô, cô cho rằng đó không phải là nước mắt, cái đang tuôn chảy ấy rõ ràng là thanh xuân đã qua đi, là ký ức kết ngưng trong lòng cô, là nỗi bi thương không thể triển hiện trước người khác. Đỗ Hiếu Phong đưa cho cô một miếng khăn giấy, anh muốn giống như lúc trước, vuốt ve mái tóc của cô, thế nhưng bàn tay lại đã ngưng lại, đôi tay đó không thể làm gì cho cô nữa, anh một mặt tự nhắc nhở mình, một mặt cảm nhận nỗi chua chát nơi lồng ngực.

“Ôn Tĩnh, anh không có quên em, chưa bao giờ.” Đỗ Hiếu Phong từ từ nói, “Rời xa em là vì anh đã không thể tìm lại trước đây nữa, anh đã nói quá nhiều lời khoát lác trước mặt em, anh đã hứa với em anh sẽ giỏi, anh sẽ có tiền, anh sẽ lái BMW đến đón em, nhưng mãi cho đến bây giờ anh cũng chỉ mới mua một chiếc 307, anh dần hiểu rằng anh không thể cho em cả thế giới, ngay cả một căn nhà để em dung thân anh cũng không làm được, biết chơi bóng rổ, biết viết chữ trên hoa hướng dương, biết tìm một chiếc thuyền bên bờ biển, những thứ này đặt ở hiện thực chẳng làm được gì cả. Ôn Tĩnh, quá khứ của chúng ta quá đẹp rồi, đẹp đến mức... khiến anh không có dũng khí đối mặt với tương lai, anh đã nhận ra rõ ràng sự sai lệch giữa chúng, và anh đã chùn bước, sau đó buông thả, sau đó... không yêu nữa, lúc ấy anh căn bản không dám nhìn vào mắt em, nếu nói anh sợ để em phát hiện anh đang nói dối thì chi bằng nói anh sợ phải trưng mắt nhìn ‘đã từng’ đang từng chút tiêu biến, mà bản thân lại không hề cảm nhận được anh yêu em.... Đến bây giờ anh mới hiểu, hạnh phúc kéo dài quá lâu, trước sau sẽ biến mất, từng yêu một người và sống suốt đời với người đó, là hai việc khác nhau, do đó anh thật sự rất ghen tỵ Mạnh Phàm, nó đã làm được, còn anh thì không, anh xin lỗi, đã từng hứa với em nhiều như vậy, cuối cùng lại là anh buông tay trước.”

“Đồ nhát gan!” Ôn Tĩnh im lặng một lúc, cuối cùng mới thút thít nói.

“Phải!” Đỗ Hiếu Phong ứa lệ gạt đầu.

“Vô lương tâm!”

“Phải!”

“Đồ lừa bịp!”

“Phải!”

“Đồ ngốc!”

“Phải!”

“Nhưng em thật sự đã từng thích anh!” Ôn Tĩnh nghẹn ngào nói.

“Anh cũng vậy...” Đỗ Hiếu Phong cười rồi, và giọt lệ ở khóe mắt cuối cùng cũng đã rơi xuống, “Nhưng, bây giờ không được nữa.”

(7)

Khi bước ra khỏi “Dưới ánh sao”, Đỗ Hiếu Phong nhận được điện thoại của Kim Vy Vy, anh không hề che giấu, thần nhiên bàn bạc với cô về việc gặp ba mẹ cô ngày mai.

Ôn Tĩnh đứng ở một bên, nghe anh nói chuyện với người anh đang yêu hiện giờ, với giọng nói ầm ập triu mến.

Cô phát hiện anh thật sự đã thay đổi rồi, chàng trai kiêu ngạo đến thậm chí có hơi bá đạo, thích ra vẻ, rất nghiêm túc yêu thích một người nhưng tuyệt đối không thể gần với hai chữ dịu dàng của năm xưa, giờ đây đã biết căn dặn Kim Vy Vy ban đêm nhớ đóng cửa sổ, anh khiếm tốn khi nói về công việc của mình, anh cẩn thận suy xét sắc mặt của người khác.

Đây chính là hiện thực, hai con người lúc này còn rơi lệ, quay lưng đi đã đi vào tuyến nhân vật xa lạ.

Có lẽ thật sự giống như anh nói, Đỗ Hiểu Phong ở trước mặt Kim Vy Vy là một người bình thường sau khi đã lột bỏ giấc mộng thanh xuân, không mang gánh nặng quá khứ, chỉ gửi gắm tương lai. Do đó đối với Ôn Tĩnh mà nói đây không hẳn là phản bội, chỉ là những chuyện liên quan đến cô, đã cùng với sự trưởng thành, rời khỏi sinh mạng của anh, hóa thành một vết hằn trong lòng anh, mang vết thương của thời niên thiếu cuồng vọng.

Nếu như lúc trước không gặp nhau, sẽ không có cuộc hội ngộ của hôm nay.

Trải qua bao nhiêu năm, đến cuối cùng họ vẫn phải buông tay đối phương.

Ôn Tĩnh biết rõ ràng rằng, mối tình đầu của cô đã thật sự triệt để ra đi rồi, ra đi trong thành phố chôn vùi mộng tưởng, ra đi trong tuổi xuân không có đường lui, ra đi trong cái gọi là khe hở của cuộc sống.

Thất vọng không?

Hối hận không?

Suy sụp không?

Bất lực không?

Những cảm giác này có lẽ đều có, nhưng cô, không thể làm gì hơn.

Mối tình đầu câu chuyện đẹp như thế, họ đã không thể đảm đương lần nữa.

Đỗ Hiểu Phong cúp máy, vội nói xin lỗi với Ôn Tĩnh, cô lắc đầu cười bảo không sao.

Lúc chia tay, không ai trong họ lộ ra thần sắc thương cảm, quá khứ có tươi đẹp thế nào thì cũng phải từ bỏ, chừng chạc mới là tư thái cần phải có.

Sau khi nói lời tạm biệt, cả hai rẽ ra đi về hai hướng khác nhau.

Giây phút ấy Ôn Tĩnh thầm nghĩ có nên bắt chước Rika trong phim “Tokyo Love Story”, quay đầu lại nhìn Kanchi đi khỏi tầm nhìn của mình, hòa vào trong quần người hay không. Tuy nhiên cuối cùng cô cũng không làm thế, chỉ dừng lại một giây, sau đó tiếp tục rãi bước tiến thẳng về trước, cô quyết định bắt đầu từ giây phút này chính thức ra khỏi cuộc sống của Đỗ Hiểu Phong, chính thức để lại sau lưng mối tình đầu của mình, chính thức để cho thiếu niên năm xưa trở thành quá khứ.

Và do đó cô đã không nhìn thấy Đỗ Hiểu Phong quay đầu lại sau ba bước đi, anh đứng đó nhìn Ôn Tĩnh từng bước đi xa, anh biết việc này sẽ mãi mãi không tồn tại trong ký ức của Ôn Tĩnh, đồng cảm rơi xuống mặt đất, cuối cùng chỉ hiện ra phía bên mặt của anh.

Khi Ôn Tĩnh rẽ qua góc đường, Đỗ Hiểu Phong cũng mỉm cười quay lưng bước đi.

Bầu trời ở Bắc Kinh không có ngân hà, ngay cả ngôi sao cũng không thấy.

(8)

Buổi tối về đến nhà, Ôn Tĩnh đã gọi điện cho Giang Quế Minh, trước đây khi gọi điện cho anh, Ôn Tĩnh luôn cảm thấy có hơi áy náy, cô sẽ tự nhiên hỏi mình, nếu như không có giọng nói tựa như Đỗ Hiểu Phong, cô có còn để tâm Giang Quế Minh đến vậy không. Song hôm nay sau khi gặp Đỗ Hiểu Phong, Ôn Tĩnh đã không còn cảm giác này nữa, cô nghĩ đó chỉ là một cơ hội, cô chỉ là gặp được một người mà mình trông chờ vào một lúc vừa khớp.

Giọng của Giang Quế Minh có hơi rầu rĩ, anh nói với Ôn Tĩnh: “Kỳ báo tháng 1 năm 2006 không mấy dễ tìm, đó là quyển sổ nhỏ tặng kèm, cơ bản sẽ bị người ta vứt ngay khi mua về.”

Ôn Tĩnh cười nói: “Bỏ đi, khỏi tìm nữa.”

“Hả?” Giang Quế Minh ngạc nhiên.

“Xem như là để lại chút tiếc nuối vậy!” Ôn Tĩnh dựa vào đầu giường, “Nếu như tìm đủ hết, có lẽ Mạnh Phàm sẽ lại dần bị lãng quên.”

“Ừm.” Giang Quế Minh cười, “Vây có phải là em đang cho anh ám thị không? Chuyện mà chúng ta đã nói với nhau, em còn nhớ chứ.”

“Nhớ.” Ôn Tĩnh đỏ mặt cúi đầu nói.

“Anh thích em.” Khác với sự thẹn thùng của Đỗ Hiểu Phong, giọng của Giang Quế Minh trầm và kiên định, mang một âm sắc mê hoặc.

“Ừm.” Ôn Tĩnh khẽ hồi ứng.

“Em không nói gì sao! Anh rất là trông chờ đó!” Giang Quế Minh không giấu được niềm vui.

“Vây thì phải xem biểu hiện của anh rồi.” Ôn Tĩnh bật cười.

“Được! Ngày mai, chúng ta gặp nhau nha!” Giang Quế Minh nói ngay.

“Ngày mai em làm buổi sáng.”

“Vây buổi trưa anh đến tìm em.”

“Không! Em không ăn cơm hộp.”

“Buổi tối! Tối mai anh đưa em đi dùng một bữa tối lãng mạn.”

“Được!” Ôn Tĩnh vui vẻ nhận lời.

“Ôn Tĩnh, chúng ta hẹn nhau rồi nhé.” Giang Quế Minh nói từng chữ một, họ không chỉ hẹn nhau một bữa tối, còn là tương lai của hai người.

“Hẹn nhau rồi.” Ôn Tĩnh gật đầu đáp lại một cách trịnh trọng.

Gác máy xuống, Ôn Tĩnh tìm ra một thùng giấy cứng thu xếp lại tạp chí của Mạnh Phàm. Từ tháng 3 năm 2005 khi anh bắt đầu làm ký giả thực tập, cho đến tháng 4 năm 2009 trước khi anh qua đời, ngoại trừ quyển sổ tặng kèm trong đặc san đó, Ôn Tĩnh tìm được tổng cộng 50 quyển “Hạ Lữ”, trong đó có 6 quyển là hồi ức của anh, Ôn Tĩnh luôn để riêng qua một bên.

Ban đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất là tìm những quyển tạp chí này, giờ đây tĩnh tâm lại xem từng quyển một, Ôn Tĩnh mới phát hiện thì ra đã xảy ra nhiều chuyện như thế trong quá trình tìm kiếm.

Quyển đầu tiên cô ngẫu nhiên mua được ở sạp báo bên xe điện ngầm, sau đó quen biết Giang Quế Minh, tìm được một số, Giang Quế Minh hứa giúp cô, ma sai quỵ khiến lại nhờ Kim Vy Vy lấy hàng kho ra, sau đó tự cô đăng bài trên mạng, thu thập được từ tay những người xa lạ ở những góc gác của thành phố, Đỗ Hiểu Phong cũng gửi cho cô vài quyển, cuối cùng lại là Kim Vy Vy chủ động giúp đỡ.

Xếp quyển “Hạ Lữ” cuối cùng vào hộp, Ôn Tĩnh thở nhẹ một hơi, cái bảo tồn trong này là đời người ngắn ngủi của Mạnh Phàm, còn cái lưu lại trong lòng người là hồi ức dài đằng.

Ôn Tĩnh biết ơn Mạnh Phàm, cùng với ngòi bút của anh, cô không chỉ tìm được tạp chí, còn có những việc khó quên của tháng ngày thanh xuân.

Mặc dù những việc đó đến cuối cùng cũng đã bị từ bỏ, người đã ra đi sẽ mãi tồn tại trong lòng người ở lại, người còn sống thành kẻ xa lạ, nhưng chỉ ít vẫn đã khẳng định thêm một lần nữa, ít ra ký ức vẫn còn.

Dẫu cho sau này rất khó để có được lần nữa, cũng có thể chứng minh họ đã từng yêu rất thuần túy.

Ngoại trừ ghi nhớ Mạnh Phàm ra, việc Ôn Tĩnh có thể báo đáp anh chỉ còn là mang những quyển tạp chí này gửi cho mỗi tình đầu của anh, mang những bí mật ấy ra khỏi mồ chôn của thời gian, sau đó cất giữ vào lòng của một người khác.

Bằng keo đục bịt kín thùng giấy, bắt đầu từ đây họ phải khởi bước cuộc sống mới của mình, cô tươi cười đập đập chiếc hộp, tự nói một mình:

“Mạnh Phàm, bye bye.”

15. Phần 11

Mười một – Phàm đã gặp nhau sẽ biết nhau, gặp nhau sao lại như không gặp

Tác giả: Cửu Dạ Hồi

Dịch: Gia Gia

Trong lớp học, trong sân trường, trên tất cả những con đường mà mỗi ngày họ đạp xe ngang qua.

Cô muốn đáp lại một tiếng “Hey”, nhưng giọng nói lại ứ nghẹn không thể thành lời. Mãi mãi cũng không thể trả lời câu hỏi của anh nữa. Mãi mãi cũng không thể được yêu như thế nữa.

(1)

Hôm sau Ôn Tĩnh và Giang Quế Minh vẫn không thể gặp nhau. Giang Quế Minh bị chủ biên phái ra hải ngoại đột xuất, còn Ôn Tĩnh cũng nhận được điện thoại của công ty truyền thông đó sau khi đến bưu điện chuyển phát nhanh thùng tạp chí cho Tô Tô. Không phải là người phỏng vấn “Giả Quân Bằng, má mày gọi mày về ăn cơm” gọi đến, mà là một nhân viên tiếp đãi cô hôm đó, một cô gái rất sáng sủa, cô nói xem xong tạp chí của Mạnh Phàm cảm thấy rất cảm động, đúng lúc có một người bạn làm về quảng cáo truyền thông, do đó muốn hỏi Ôn Tĩnh có hứng thú đến thử không.

Đương nhiên là Ôn Tĩnh không bỏ qua cơ hội từ trên trời rơi xuống thế này, buổi phỏng vấn cũng thuận lợi ngoài ý muốn, cô đã chính thức được tuyển dụng.

Sau khi ký hợp đồng xong, vừa ra khỏi công ty thì Ôn Tĩnh đã hứng khởi gọi điện cho Giang Quế Minh, kể lại cho anh nghe đầu đuôi sự việc, kể cả lần thất bại trước đó. Giang Quế Minh rất kiên nhẫn lắng nghe cô nói, vui vẻ bàn luận với cô.

Ôn Tĩnh cảm thấy có thể có một người cùng chia sẻ những việc này là vô cùng ấm áp, bất kể là huyệt hăng hay là vui mừng, cô đều muốn lập tức nói cho anh biết, đây thật ra chính là niềm hạnh phúc giản dị nhất.

Đi đến ngã tư, đèn giao thông chuyển sang màu đỏ, Ôn Tĩnh nhàn nhã đứng chờ, người đi làm ở bên cạnh thì không ngừng nhìn đồng hồ, sau đó thì nhìn ngang nhìn dọc, cứ như muốn tức thì chạy qua bên kia đường. Nhìn bóng lưng của người đó, Ôn Tĩnh nghĩ, thật ra đời người cũng giống như qua đường vậy, nếu như đèn cứ mãi xanh, vậy thì lâu lâu xuất hiện một cái đèn đỏ cũng sẽ làm ta cảm thấy ứ ứ, trái lại nếu như bị kẹt đèn đỏ quá nhiều rồi, thì dần dần cho trung gian chỉ có một cái đèn xanh, ta cũng sẽ cảm thấy may mắn. Do đó con người khi có vận may sẽ vì một chuyện nhỏ nhặt mà không vui, còn khi không may, trái lại sẽ vì một hạnh phúc rất rất nhỏ mà kiên cường đứng dậy. Giống như đường cong giao thoa lên xuống trong hàm sin của toán học.

Khi ôm ấp mối tình đầu của Đỗ Hiểu Phong, ngồi bận rộn với núi việc trong công ty, Ôn Tĩnh cũng chưa từng cảm nhận được có gì đặc biệt vui vẻ, giờ đây sau khi trải qua thất tình, thất nghiệp và một loạt những đả kích, Ôn Tĩnh của ngày hôm nay đã có thể thản nhiên bước đi trên đường.

Hoặc giả ít nhiều đã từng thỏa hiệp với sự trưởng thành, hoặc giả đã vì mất đi thanh xuân mà bị thương, nhưng cuối cùng rồi cũng phải tiếp bước.

Đèn xanh đã bật sáng, Ôn Tĩnh ngẩng cao đầu, rãi đều bước chân.

(2)

Giang Quế Minh vừa từ bên ngoài trở về thì đã lập tức hẹn gặp Ôn Tĩnh, ngày họ gặp nhau đúng lúc là ngày 8 tháng 8, nghĩ lại một năm mấy trước đó còn trông chờ giây phút lấy chồng trong lễ khai mạc Olympic, Ôn Tĩnh cảm thấy số phận dường như đích thật là có túc mệnh. Giang Quế Minh đặt một bàn trong nhà hàng Ý, anh rất quen với nơi này, cũng rất biết tạo không khí. Lúc này đây anh không còn là vị ký giả khôn lanh có thể nói đùa bất cứ lúc nào nữa, mà là một người đàn ông lịch lãm nho nhã, tất cả đều nắm bắt trong

tay anh. Giang Quế Minh mỉm cười nhìn Ôn Tĩnh làm cô có hơi ngượng ngao, người phục vụ rót rượu cho cô, cô vội nói cảm ơn, sau đó cúi thấp đầu, vọc móng tay của mình như đang trốn tránh ai đó. “Này, em hỏi hộp gì thế?” Giang Quế Minh chọc cô.

“Em.... làm gì có.” Ôn Tĩnh ngược mặt lên lườm anh một cái.

“Ồ.” Giang Quế Minh gật gật đầu, “Vây thì tốt, nếu mà bây giờ đã bắt đầu khăn trương, lát nữa em tỏ tình với anh không biết sẽ thế nào đây?”

“Ai nói sẽ tỏ tình với anh!” Ôn Tĩnh bưng hai gò má đỏ hồng cãi lại anh.

“Em chối sao?” Giang Quế Minh đến gần cô hơn.

“Em...” Ôn Tĩnh cứng họng, bị anh làm cho chẳng nói được lời nào.

“Chối cũng không kịp nữa rồi.” Giang Quế Minh cười, nâng ly lên và nói: “Biểu hiện của anh làm em hài lòng chứ?”

“Cũng tạm ổn.” Ôn Tĩnh tỏ vẻ như chẳng có gì.

“Lãnh đạm thật! Đau lòng rồi!” Giang Quế Minh đã sớm nhận ra sự thẹn thùng của cô, anh ôm lồng ngực mình nói một cách khoa trương, “Em chưa bao giờ nói mà, Ôn Tĩnh, anh thích em như vậy, chẳng lẽ cho đến bây giờ em cũng không thích anh sao?”

“Em...” Lời của Ôn Tĩnh còn chưa nói xong thì đã bị tiếng chuông điện thoại của Giang Quế Minh ngắt ngang, anh nhú mồm cầm nó lên, hơi ngạc nhiên mà nói: “Là Hiểu Lan.”

“Nghe đi.” Tuy bị ngắt ngang ngay lúc này làm người ta rất rầu rĩ, nhưng đó là vị hôn thê của Mạnh Phàm, vậy thì bấm ngưng một lúc, Ôn Tĩnh cũng rất cam tâm tình nguyện.

Cô rất muốn có thể làm thêm gì đó cho Mạnh Phàm, chỉ hận không còn cơ hội.

Xung quanh rất yên tĩnh, Giang Quế Minh đứng lên đi ra hành lang nghe điện thoại, nhìn ly rượu đỏ trước mặt, có thể thấy Giang Quế Minh đã bỏ không ít tâm tư, đối mặt với một người như thế, câu “Em thích anh” cơ hồ là đã tuôn ra vào lúc này rồi.

“Chuyện gì vậy?” Ôn Tĩnh hỏi. “Không có gì, hôm nay là ngày có hơi đặc biệt.” Giang Quế Minh ngồi xuống nói, “Nếu như.... Mạnh Phàm không qua đời, vậy thì có lẽ hôm nay anh sẽ là phù rể của nó, em có lẽ là khách mời, chúng ta có lẽ sẽ gặp nhau lần đầu tại nhà hàng Hoa Hồng.” “Ồ...” Ôn Tĩnh thở dài. “Hiểu Lan có hơi đau lòng, cô ấy có lẽ đã uống chút rượu, lúc này mới khóc xong, nên nói chuyện với anh, giống như lúc học đại học vậy.” Giang Quế Minh hơi ngược đầu lên, nhớ lại lúc trước, “Lúc đó cô ấy cứ hay tìm anh than vãn, trước khi quen nhau với Mạnh Phàm, cô ấy đã biết Mạnh Phàm có rút thắt mối tình đầu, cũng vì thế mà giận dữ không ít lần.”

“Vây sao? Tô Tô hại người không ít.” Ôn Tĩnh cười, con gái đều thích ghen tị, biết được Mạnh Phàm giữ một tình cảm đẹp như thế ở trong lòng, cũng khó trách Hiểu Lan giận dữ.

“Phải đó. Lúc trước quyết định kết hôn trong ngày hôm nay là vì hôm nay cũng là ngày mối tình đầu của Mạnh Phàm kết hôn, nhìn thấy cô ấy hạnh phúc, Mạnh Phàm mới an lòng. Chẳng hiểu sao Hiểu Lan lại biết được chuyện này, lúc đó cô ấy rất buồn, giờ đây người đã không còn nữa, cô ấy lại nhớ. Lúc này Hiểu Lan còn nói với anh, cô gái đó chẳng hiểu gì cả, cô ấy muốn thay Mạnh Phàm nói ra cho rồi!” Giang Quế Minh lắc đầu.

Ôn Tĩnh sưng sờ nhìn anh, có hơi mơ màng.

Mối tình đầu? Tô Tô? Kết hôn cùng ngày?

Những việc này sao lại không khớp với nhau.

Giang Quế Minh hớp một ngụm rượu rồi nói: “Tô Tô vốn định kết hôn vào năm ngoái phải không? Không phải em nói dạo trước cô ấy đến Hong Kong mua nhẫn cưới sao? Có phải là muốn nhận giấy kết hôn vào ngày khai mạc Olympic, sau đó đãi tiệc vào năm nay không?”

“À.” Ôn Tĩnh không đi sâu trả lời, tim của cô đột nhiên rối bời, cô cầm ly rượu lên, hớp một ngụm to.

Tô Tô chưa từng nói sẽ kết hôn vào ngày 8 tháng 8 năm ngoái, người đã từng tung tin hỷ sự khắp nơi, là cô. “Tô Tô nhận được thùng tạp chí của Mạnh Phàm chắc là cảm động lắm phải không?” Giang Quế Minh không nhận ra sự lơ là của cô, anh hỏi.

“Cũng... cũng ổn.” Ôn Tĩnh cố gắng bình tĩnh lại, tự nói với mình nhất định là có chỗ nào đó đã nhầm lẫn, song bàn tay của cô lại không nghe lời mà run lên cầm cập.

“Em cũng dốc sức trong việc này thật, nếu không phải có Đỗ Hiểu Phong, anh chắc chắn sẽ nghĩ rằng em thích Mạnh Phàm đấy!” Đỗ Hiểu Phong cười nói.

“Vậy sao?” Ôn Tĩnh cũng muốn cười, nhưng tại sao cô cố nheo miệng mà vẫn không nở ra được một nụ cười.

Cô cảm thấy hình như mình đã sai ở chỗ nào đó, đó là một bí mật phản bác lại toàn bộ quá khứ của cô, dấu cho cô có quay đầu lại, cũng không cách nào níu kéo.

“Lúc trước em chưa bao giờ hiểu lắm người Mạnh Phàm thích là em sao?” Giang Quế Minh nhìn Ôn Tĩnh, lại muốn chọc cô như ngày thường, “Mạnh Phàm nói với anh, nó rất muốn nói chuyện với cô gái mà nó thích, nhưng lại sợ bị phát hiện, nên nó đã tìm cơ hội cô gái đó số điện thoại của bạn thân của cô ấy, nó nói nó đã hỏi rất nhiều lần, thậm chí có hơi hy vọng bị cô gái đó phát hiện, nhưng mỗi tình đầu của nó không hề dễ tâm, mỗi lần cũng chỉ nói đại một dãy số, nó đã hỏi Tô Tô số điện thoại của em phải không, Tô Tô không nói với em sao? Bị hỏi nhiều lần như vậy, chẳng lẽ em không một lần nào suy nghĩ vẩn vơ?”

Giang Quế Minh ngỡ rằng Ôn Tĩnh sẽ cười và cãi lại anh, nhưng cô không có, ánh mắt của cô không biết đã bay đến nơi nào, cơ thể có hơi run rẩy, chiếc nĩa trên tay cũng rút luôn xuống đất.

Người phục vụ ở gần đó vội đến nhặt lên hộ cô, và Ôn Tĩnh, không nói một tiếng nào ngay cả hai chữ cảm ơn.

Cô rất rõ, trong những năm đó, Mạnh Phàm đích thật đã hỏi số điện thoại rất nhiều lần, nhưng không phải là hỏi Tô Tô, mà là ngưng ngưng đi đến trước mặt cô, hỏi với nét mặt có hơi trông chờ: “Điện thoại nhà Tô Tô số mấy vậy?”

Nhìn nét mặt của Ôn Tĩnh, Giang Quế Minh dường như hiểu ra gì đó, cảm giác vui vẻ thoải mái lúc nãy đã tiêu tan, anh tròn to đôi mắt, bỗng dưng trầm lặng.

(3)

Một lúc sau, Giang Quế Minh mới hít sâu, anh nhìn vào mắt Ôn Tĩnh và nói: “Nó nói cô gái mỗi tình đầu của nó bấy lâu luôn thích người khác.” Ôn Tĩnh ngồi yên lặng lắng nghe. Đúng vậy, vẫn luôn thích, lúc ấy Tô Tô thích tức cầu tiểu tướng, và Ôn Tĩnh cũng thích Đỗ Hiểu Phong.

“Nó nói mỗi buổi sáng đều chạy thêm hai con đường, chỉ để tình cờ gặp cô gái mà nó thích trên đường đến trường.”

Đúng vậy, do đó mỗi buổi sớm dưới ánh ban mai, luôn luôn có thể nhìn thấy bóng dáng của cậu, nhiều lúc trễ giờ, cậu cũng sẽ cố tình dừng lại chờ, chỉ là Ôn Tĩnh và Tô Tô đều không ngoảnh đầu lại, do đó cũng không thể nào xác định, vị thiếu niên vờ như không có chuyện gì đi theo sau họ kia, rốt cuộc là đang chú ý bóng lưng của ai?

“Nó nói nó cố ý nhờ lớp phó vệ sinh sắp xếp cho nó được làm trực nhật với bạn thân của mỗi tình đầu của nó, vì hai người đó luôn về nhà chung, để chờ bạn thân của mình, sau khi ra về, cô gái mà nó thích sẽ ngồi ở bên dưới làm bài, và nó sẽ có thể lên nhìn cô gái ấy thêm một lúc, cũng chính vì cứ nhìn ra phía sau, nên nó thường làm rơi hộp phấn khi lau bảng.”

Đúng vậy, cậu làm rơi hộp phấn, sau đó hoang mang khẩn trương cùng Tô Tô nhặt lên, nhưng Ôn Tĩnh ngồi ở phía sau họ lúc ấy, làm sao biết được ánh mắt của cậu thật chất là đang nhìn về đâu?

“Nó nói cô gái mỗi tình đầu của nó làm hư bảng đen, lúc cô giáo truy cứu, một đứa nhát gan như nó đã giơ tay lên, đó là lần đầu tiên nó bị mắng, nhưng nó rất mãn nguyện.”

Đúng vậy, lần đó rõ ràng là lỗi của Ôn Tĩnh và Tô Tô, nhưng lại có thể thoát khỏi hình phạt của cô chủ nhiệm, Đỗ Hiểu Phong đã đứng ra chịu tội thay, nhưng lúc ấy, người đầu tiên giơ tay lên, đích thật là Mạnh Phàm. Đỗ Hiểu Phong là vì Ôn Tĩnh, vậy Mạnh Phàm, rốt cuộc là vì ai?

“Nó nói khi nói chuyện với cô gái ấy, nó sẽ rất khẩn trương, sẽ bị cà lăm.”

Đúng vậy, do đó có thể đọc một bài thơ tiếng Anh, nhưng lại không thể đọc lưu loát vài chữ đơn giản trong bài học.

“Nó nói nó đã lén giữ một cái bìa bao mà cô gái đó bao cho người khác, hình của Lý Mai, tên là của người khác, chỗ bị rách được nó dán lại bằng băng keo, đó là do em bao chăng?”

Đúng vậy, thì ra tấm bìa bao của Đỗ Hiểu Phong, được an lành trong tay Mạnh Phàm.

“Sao anh chưa từng nghĩ đến nhỉ, hôm vẽ hoa hướng dương em cũng có mặt phải không?”

Đúng vậy, cô có ở đó, Đỗ Hiểu Phong vừa cho cô biết, đóa hoa có chữ viết là do cô vẽ, xấu hơn của Tô Tô, rất dễ nhận dạng, do đó đóa hoa mà Mạnh Phàm chỉnh sửa, chính là tác phẩm của cô.

“Ngày đến Bảo tàng Khoa học Kỹ thuật, em và Tô Tô cùng đứng trước máy truyền thanh Parabol chứ?”

Đúng vậy, là cô đã nghe thấy Mạnh Phàm nói ở bên kia 50 mét “Có đó không”, cô còn cười nói lại “Có”.

“Giờ âm nhạc, chẳng phải em cũng ngồi bên dưới sao? Có nghiêm túc nghe nó chơi khẩu cầm không?”

Đúng vậy, ngồi ngay bên dưới thôi, nhưng cô chưa từng nghiêm chỉnh nghe nhạc, bài “Sealed with a kiss” ấy mặc dù cô đã nghe thấy, nhưng cũng chỉ xem đó là bản hòa tấu đệm cho nụ hôn đầu tiên của cô với một chàng trai khác.

“Cắm trại hè em cũng có đi chứ? Có phải là nó đã giả vờ đến hỏi em, rồi mới đi báo danh?”

Đúng vậy, cậu đã cố tình chặn cô ở cầu thang để hỏi, hỏi Tô Tô trước sau đó mới hỏi cô, chỉ là lúc đó làm sao cô biết được, đâu là thích, đâu là che giấu?

“Em và Đỗ Hiểu Phong dự định kết hôn ngày 8 tháng 8 năm ngoái phải không?”

Đúng vậy, ngày 8 tháng 8, ngày khai mạc Olympic, họ đã công bố tin tức trên trang của lớp, Mạnh Phàm còn để lại lời chúc mừng.

“Nó nói trở thành bạn thân với anh là vì trong ngày khai giảng, anh đọc số điện thoại của mình tại buổi lễ đón tân sinh viên, bốn số cuối trong số điện thoại của anh rất giống với số điện thoại nhà của cô gái đó, của anh là 2515, điện thoại nhà em phải 1525 không?”

Đúng vậy, lúc học phổ thông vẫn chưa dọn nhà, điện thoại bàn lúc ấy chính là 1525, do đó khi lần đầu tiên liên lạc với Giang Quế Minh, cô cảm thấy số điện thoại này có hơi quen mắt.

“Mối tình đầu sao?” Giang Quế Minh bắt lực bật cười, anh sờ trán mình nói, “Ôn Tĩnh, thật ra người Mạnh Phàm thích là em chăng?”

Ôn Tĩnh không đáp lại, cô cảm thấy có một tình cảm ấm nóng đập thẳng vào mặt mình, kết thành một vó kén, bao bọc lấy cô, cô không nghe thấy gì cả, cũng không nhìn thấy gì cả.

Trong luồng sáng mờ nhạt, hình ảnh duy nhất rõ ràng là hình bóng của Mạnh Phàm, anh mang nụ cười thẹn thùng, khẽ gọi tên cô.

Trong lớp học.

Trong sân trường.

Trên tất cả những con đường mà mỗi ngày họ đạp xe ngang qua.

Cô muốn đáp lại một tiếng “Hey”.

Nhưng giọng nói lại ứ nghẹn không thể thành lời.

Nước mắt chảy xuống bờ môi. Nó chất, nó đắng.

Tại sao lại khóc?

Bởi vì mãi mãi cô cũng không thể nhìn thấy chàng trai đó nữa.

Mãi mãi cũng không thể trả lời câu hỏi của anh nữa.

Mãi mãi cũng không thể được yêu như thế nữa.

Nước mắt thấm vào vỏ kén, sự ấm áp từng chút được lột ra, giây phút cảm thấy hạnh phúc nhất, lại là thời khắc bi thương nhất.

Ôn Tĩnh nhìn Giang Quế Minh, cô cảm nhận rõ ràng nơi đây không phải là giáo đường phổ thông, mà là bàn ăn của một nhà hàng Ý cao cấp, cô đột nhiên cảm thấy hổ thẹn. Ôn Tĩnh từ từ đứng dậy, cô cúi đầu, nói lầm bầm: “Xin lỗi... xin lỗi, em xin về trước.” Cô quay lưng đi nhanh ra ngoài, Giang Quế Minh không ngăn cô lại, nhìn ly tàn rượu trước mặt, anh cười đắng chát, tất cả tâm tư dành cho đêm nay đã trôi đi cả rồi, cuối cùng thì anh cũng đã thua cho quá khứ, tuy không phải là phần quá khứ của Đỗ Hiểu Phong, nhưng e là sẽ càng khắc cốt ghi tâm hơn. Giang Quế Minh giơ tay lên, phục vụ viên liền bước tới.

Anh muốn nói với họ, lát nữa sau khi thanh toán, đĩa thức ăn giữ chiếc nhẫn không cần mang lên nữa.

(4)

So với sự oi bức của mùa hè năm 2008, tối ngày 8 tháng 8 năm 2009 mát mẻ hơn nhiều. Không còn những ngọn cờ Olympic, đường phố Bắc Kinh vẫn phồn hoa như ngày nào, xung quanh đầy những người mua say, đầy rẫy thanh xuân đã lãng phí ở nơi này, làm mờ lung cả con phố rạng ngời ánh đèn Neon. Ôn Tĩnh cầm giỏ xách lên, mơ màng đi trên con đường rực lửa đèn.

Cô nhớ lúc còn đi học, cô và Tô Tô cũng thường chạy xe qua chỗ này, nhưng lúc đó có nhộn nhịp như vậy không? Hình như cô chưa từng chú ý đến điều này, lúc ấy cây dương liễu ở bên đường là tĩnh lặng, lúc ấy họ đơn thuần và vui vẻ. Có lẽ nơi đây chưa từng thay đổi, cái đã biến hóa là trái tim của họ, bởi vì có dự vọng, do đó mới nhìn thấy xa phỉ.

Ký ức sẽ vì con người trưởng thành mà thay đổi không? Vậy quá khứ mà cô đã chắc chắn kia có phải là cuộc sống mà cô đã thật sự trải qua không? Những ngày tháng có liên quan đến thanh xuân kia, thật tế đã chôn giấu bao nhiêu bí mật, là đã bị sự vô tình của cô phớt lờ mất? Vị thiếu niên trầm lặng kia, đã lén lút ủ một ly rượu mỗi tình đầu tươi đẹp đến thế nào, kết thành thủy tinh trong trái tim của một người, đồng thời hóa thành cát bụi trong lòng một người khác.

Tình yêu mà bấy lâu nay luôn tin tưởng, từ một miếng ngọc hoàn mỹ bị hiện thực cuộc sống mài giũa thành bột phấn thô thiển, rải rác trong chiếc ống thời gian, không thể tụ họp lại. Còn những cuộc gặp gỡ chưa từng nghĩ ngợi qua, lại chưa từng kết thúc tia sáng chẳng bao giờ tắt lịm ở nơi đáy cốc của ký ức.

Tình cảm mà Mạnh Phàm đã cẩn thận gìn giữ, dùng thời gian để chế thành tiêu bản, giờ đây Ôn Tĩnh ngẫm lại tất cả những chi tiết, đều như là tiếng gọi dịu dàng của anh.

Thật ra thế nào mới là tình yêu đầu tiên?

Trên đường về nhà, Ôn Tĩnh vẫn luôn suy ngẫm vấn đề này, cô muốn lập tức giở những tạp chí đó ra, một lần nữa khởi động lại chiếc hộp ký ức. Song sau khi vội vàng chạy vào phòng, nhìn kệ sách trống rỗng, cô khựng người. Cô quên mất, toàn bộ tâm ý của Mạnh Phàm, đều đã bị cô đóng gói, vô tình gửi đến một nơi khác rồi. Đời người chính là tức cười như thế, tưởng rằng đó thuộc về cô, lại bỏ cô mà đi; cái ngỡ rằng không phải của cô, lại bị chính cô đánh mất.

Ôn Tĩnh ngồi yên trên nền nhà rất lâu, khi thần trí trở lại, thì đèn đường bên ngoài đã sáng rồi lại tắt, và dòng lệ trên mặt cô cũng đã khô rồi lại ướt.

(5)

Những ngày đó Ôn Tĩnh sống rất hỗn loạn, cô không tìm ai, cũng không gặp ai, tuy rằng mỗi ngày đều trải qua cuộc sống sáng chín chiều năm, nhưng trên thực tế cô đang cố gắng nhớ lại những chuyện trước đây, và những dĩ vãng đó lại không thể nào xác nhận. Bầu trời của hôm đó có trong xanh không? Có thật sự đã

xảy ra việc như vậy không? Thông qua đôi mắt của Mạnh Phàm, cô lại đã nhìn thấy những gì? Sự việc mà cô vốn tưởng rằng đã vạch lên dấu chấm câu, giờ đây hoàn toàn trở thành câu nghi vấn.

Và điều khiến cô nghi hoặc chính là, khi mối tình đầu mà cô đã trao trọn toàn bộ kia bị tuyên bố kết thúc dưới lũy quanh của hiện thực, thì một cô gái tầm thường đến có thể nói là đáng thương như cô, có thật sự đã từng tồn tại trong sinh mạng đã kết thúc của Mạnh Phàm? Thật sự đã rạn vỡ như anh miêu tả? Thật sự đã được anh khắc ghi và yêu thương?

Một người như cô, cũng sẽ có tình yêu đầu tiên?

Có sao?

Không ai có thể giải đáp câu hỏi của cô, bởi vì Mạnh Phàm đã không còn đây nữa.

Mỗi đêm cô đều lên QQ, và nickname thuộc về Mạnh Phàm vẫn chỉ duy trì một màu xám.

Sắc màu đó khiến cho trái tim cô nhói đau.

Cô chưa từng mong ước cuồng nhiệt như bây giờ, muốn xuyên qua thời gian nhìn lại một lần nữa, nhưng điều này hiển nhiên là không thể nào, cô không thể thoát ly sự trói buộc của thời gian, và đã bắt giắc trưởng thành. Song cuối cùng cô cũng biết, trưởng thành không chỉ đơn giản là sự phân biệt trong độ tuổi, nhiều hơn nữa trong đó là, khi bạn quay đầu lại, bạn phát hiện mình muốn quay trở về cũng không thể nữa.

Chính ngay trong lúc Ôn Tĩnh rầu rĩ nhất, cô đã bất ngờ nhận được điện thoại của Tiêu Lỗi. Hàn huyền vài câu xong, Tiêu Lỗi nhắc đến tạp chí của Mạnh Phàm, anh nói anh có một quyển, nhưng không tìm được số điện thoại của Tô Tô, muốn nhờ Ôn Tĩnh hỏi xem Tô Tô có cần nữa không, Ôn Tĩnh không hề do dự mà nói rằng cô lấy, cô thậm chí không hỏi đó là kỳ báo tháng mấy, bởi vì giờ đây trong tay cô chẳng có một quyển nào cả, dấu cho đó là bất kỳ quyển nào trong số những quyển đã xem qua, cũng là vô cùng quý báu. “Ừm, nhưng hiện giờ nó không ở chỗ của tôi, tôi đưa cho Lưu Hân Nhiên rồi, bài viết trong đó có hơi liên quan đến tôi... à, là chuyện tôi theo đuổi Lưu Hân Nhiên năm xưa, tôi thấy khá thú vị nên đã đưa cô ấy xem, cậu tìm cô ấy lấy nhé! Tôi đã nói với cô ấy rồi, cô ấy có giữ lại cũng không làm được gì, chẳng thà đưa cho cậu và Tô Tô cho đủ bộ.” Tiêu Lỗi vừa cười vừa nói với giọng hơi ngượng ngùng. “Được thôi!” Ôn Tĩnh cũng cười, người hoài niệm mối tình đầu đầu chỉ có mình cô? “Tôi sẽ tìm Lưu Hân Nhiên, có cần nhắc nhở gì giúp cậu không?”

“Không cần không cần!” Tiêu Lỗi vội giải thích, “Đó là chuyện lúc trước cả rồi.”

Sau khi cúp máy, trái tim Ôn Tĩnh âm ỉ, đều là chuyện lúc trước không sai, do đó con người thường hay cảm thấy đó chính là toàn bộ trải nghiệm của mình, nhưng cái nhìn thấy và cái cảm nhận được thật ra chỉ là phía của riêng mình, chuyện lúc trước cũng sẽ có những việc không có ai biết, thậm chí, có lẽ những chuyện không biết mới là cái lúc trước chân thật.

Ôn Tĩnh và Lưu Hân Nhiên hẹn gặp nhau trong một quán cà phê, vì công việc, Lưu Hân Nhiên đến muộn hơn giờ hẹn ba mươi phút. Vừa ngồi xuống thì đã vội xin lỗi. “Không có gì, cậu uống gì?” Ôn Tĩnh mỉm cười nói. Lúc Lưu Hân Nhiên xem menu nước uống, Ôn Tĩnh mới đột nhiên nhớ ra, lần trước khi họp lớp Đỗ Hiểu Phong nói mối tình đầu của anh là Lưu Hân Nhiên, lúc đó Ôn Tĩnh đã khó chịu rất lâu, nghĩ lại Mạnh Phàm vẫn luôn âm thầm nhìn cô và Đỗ Hiểu Phong ở bên nhau, đó lại sẽ là một cảm giác như thế nào? “Mình nghe Tiêu Lỗi nói, các cậu đã tìm rất lâu phải không?” Lưu Hân Nhiên lấy tạp chí ra đưa cho Ôn Tĩnh, “Đích thật là rất cảm động! Thật khó tưởng tượng một người trầm lặng như Mạnh Phàm, lại lên cất giữ một tình cảm sâu đậm như thế.”

Ôn Tĩnh nhận lấy tạp chí, cô gạt đầu, sóng mũi cay cay, chỉ tiếc tình cảm sâu đậm như thế, lại đã bị cô lỡ mất rồi, phớt lờ mất rồi, bỏ quên mất rồi.

“À phải, lâu nay muốn tìm bạn để nói, chuyện của mình và Đỗ Hiểu Phong trong buổi họp lớp, cậu đừng để trong lòng.” Lưu Hân Nhiên cười nói.

“Không có! Không có!” Ôn Tĩnh vội lắc tay, cô đích thật đã từng vì chuyện đó mà đau lòng, nhưng giờ đây đã buông xuống rồi.

“Cậu không biết đâu, hôm đó cậu ta đã nói dối.” Lưu Hân Nhiên nháy mắt nói, “Cậu ấy không có thích mình, lúc tan tiệc cậu ấy đã đến tìm mình xin lỗi, bảo rằng nói như thế chỉ là sợ mọi người lấy chuyện của hai bạn ra đùa thôi, cậu ấy nói cậu nhất định sẽ không vui. Đỗ Hiểu Phong cũng quan tâm chuyện của cậu lắm, cậu ấy cũng nhờ Tiêu Lỗi giúp tìm tạp chí, Tiêu Lỗi còn nói, không chừng cậu ấy ghen với Mạnh Phàm ấy. Lúc còn đi học họ đã không mấy thân nhau! Đỗ Hiểu Phong chắc là đã hiểu lầm người Mạnh Phàm thích đầu tiên là cậu!”

Ôn Tĩnh chờ dẫn ngồi nghe Lưu Hân Nhiên nói, cô nhớ lại tin nhắn mà Đỗ Hiểu Phong gửi cho cô, nhớ lại cảnh tượng Đỗ Hiểu Phong và Lưu Hân Nhiên cùng hát “Chỉ yêu một chút chút”, nếu đổi lại đó là cô, cô có thể nào không hề lay động? Nhất định là cô sẽ không làm được, lúc ấy, có lẽ cô sẽ rơi lệ, sau đó chiến bại thậm tệ.

Cô không ngờ rằng, cái mà cô luôn cho là tổn thương, kỳ thực lại là sự dịu dàng cuối cùng anh dành cho cô, thì ra Đỗ Hiểu Phong biết tâm ý của Mạnh Phàm sớm hơn cả cô.

Lúc rời khỏi quán cà phê, trời đã sẩm tối. Ôn Tĩnh cảm ơn Lưu Hân Nhiên, Lưu Hân Nhiên nói: “Đừng khách khí! Có thể làm gì đó cho Mạnh Phàm, mình cũng rất vui!” “Cảm ơn.” Ôn Tĩnh lại nói một lần nữa, lần này là nói thay cho cô. “Có tình yêu đầu tiên thật là tuyệt!” Lưu Hân Nhiên hít một hơi, sau đó nhìn Ôn Tĩnh tươi cười: “Đúng không?”

“Ừm!” Ôn Tĩnh gật đầu thật mạnh.

(6)

Ngồi trên taxi về nhà, Ôn Tĩnh không kìm được lòng mở ngay quyển tạp chí Lưu Hân Nhiên đưa cho cô, khiến cô bất ngờ vô cùng, đó lại là quyển đặc san tháng 1 năm 2006! Và quyển sách nhỏ tặng kèm cô tìm kiếm bấy lâu không được được kẹp ngay bên trong đó. Chuyên đề của đặc san là “Biên giới của trái tim”, mỗi một ký giả đều sẽ viết một bài nói về nhân tính, phát biểu cách nhìn của mình từ những góc độ khác nhau, bài viết của Mạnh Phàm mang tên: “Lừa dối”.

“Nói dối là không tốt.

Chiếc mũi của Pinocchio sẽ dài ra, cậu bé chăn dê sẽ bị sói ăn thịt.

Hình như họ đều rất hối hận, do đó giáo viên và người lớn đều bảo rằng, đừng nói dối, nói dối một lần thì sẽ hối hận vạn phần.

Tuy nhiên, nhất định sẽ tồn tại qua một việc như thế này.

Dẫu cho có nói dối, cũng tuyệt đối không hối hận.

Tôi nghĩ mỗi một người trong cuộc đời đều sẽ được một lần nổi bật, sẽ cả gan làm một việc khiến mọi người kinh ngạc. Có lẽ là một cuộc biện luận xuất sắc, có lẽ là một vụ làm ăn đáng nể, có lẽ là lời thề trong hôn lễ. Nói ra không chừng sẽ bị chê cười, bình thường như tôi sống đến ngày hôm nay chỉ có duy nhất một lần nổi bật, đó là cuộc thi bóng rổ lúc tôi còn học phổ thông, tôi đã ném vào một quả bóng không thuộc loại điểm phân thắng bại, đó là cú ném 3 điểm chỉ dành được 1 điểm. Vốn dĩ tôi đã giao trước với một người bạn của tôi, đến hiệp thứ tư sẽ thay cậu ấy ra trận, vì cậu ấy đang theo đuổi một bạn gái trong lớp, muốn ra oai kỹ thuật chơi bóng một lần, nhưng tôi lại đã nuốt lời. Vì trên hàng ghế sân khấu, tôi đã trông thấy cô gái mà tôi thích, nhưng ánh mắt của cô ấy không nhìn về phía tôi, người cô ấy thích là một người khác, cho dù tôi có bị té xuống đất cũng sẽ không vì tôi mà nheo mày một cái.

Thật sự là rất đổ kỵ, và đổ kỵ luôn khiến con người làm chuyện khờ dại.

Khi trận đấu gần kết thúc, tôi đã được hai lần phạt bóng, lần thứ nhất bóng suýt không vào, cô ấy rõ ràng là đã nôn nóng, thấy cô ấy âu lo nhìn về phía tôi, tôi lại dâng lên một cảm giác mãn nguyện ác nghiệt, do đó trong lần phạt bóng thứ hai, tôi đã lui ra vạch kẻ ném bóng ba điểm, đó là một quyết định vượt khỏi dự kiến của tất cả mọi người, dưới tiếng hoan hô ngập tràn, tôi đã ném vào một quả bóng ở vạch phân ba điểm.

Tôi nhìn thấy nụ cười của cô ấy giữa quần người náo nhiệt, giây phút ấy, trong mắt cô ấy chỉ có tôi, tôi nghe thấy tiếng cô ấy cổ vũ cho tôi.

Không liên quan gì đến kết quả, trong lòng tôi, trận bóng hôm ấy đã là thắng.

Tất cả mọi người đều không biết, cái đã tác thành cho quả bóng ấy, là một lời nói dối.

Đó là một buổi sáng tỉnh mơ, cô ấy và tôi đã không hẹn mà gặp ở trước phòng học do tôi đến sớm để luyện bóng, nhưng tôi lại quên mang chìa khóa lớp, chúng tôi đành ngồi trên hành lang chờ lớp trưởng.

Đại khái là vì ngồi cùng một người buồn chán như tôi rất là vô vị, cô ấy đã lấy máy nghe nhạc ra, và điều khiến tôi không ngờ đến lại là, cô ấy đưa một bên tai nghe cho tôi.

“Thích Quang Lương hay Phẩm Quán?” Cô ấy cười hỏi.

“Quang Lương!” Tôi đáp.

“Mình cũng vậy!”

Cô ấy rất vui, còn cố tình trả lại một bài hát của Quang Lương, tên bài hát tôi đã quên rồi, hoặc giả nên nói, lúc ấy tôi không nghe vào một nốt nhạc nào cả.

Cô ấy ở cách tôi rất gần, gần đến mức có thể nhìn thấy hàng mi cong dài và nốt ruồi nhỏ bên môi của cô, chúng tôi chỉ cách nhau một sợi dây nghe, đó hình như cũng là khoảng cách ngắn nhất giữa tôi và cô ấy, tôi thậm chí lo lắng, cô ấy sẽ nghe thấy nhịp tim đang không ngừng gia tăng của tôi.

Chính vào lúc ấy, tôi đã tỏ vẻ và nói rằng, tôi muốn ném một quả bóng 3 điểm thật đẹp mắt, cho bạn thân của cô ấy xem.

Cô ấy lương thiện mà cổ vũ cho tôi, nhưng tôi đã gạt cô ấy.

Thật ra tôi chỉ là không thể thẳng thắn nói ra, quả bóng đó là muốn ném cho cô ấy xem.

Thật ra so với giọng hát thanh thoát của Quang Lương, tôi thích cảm giác trầm ấm của Phẩm Quán hơn.

Thật ra hôm đó tôi có mang chìa khóa phòng, nó ở ngay trong ngăn ngầm trong cặp tôi.

Cô gái không ngừng xem đồng hồ ấy nhất định không biết rằng, mười mấy phút ngắn ngủi đó đối với tôi mà nói là quý báu đến cỡ nào.

Rất xin lỗi vì đã nói dối cô ấy.

Nhưng tôi thật sự không hối hận một chút nào cả.”

(7)

“Cô ơi? Tới rồi.” Tài xế nhìn Ôn Tĩnh qua kính chiếu hậu, ông đã gọi cô rất nhiều tiếng, nhưng cô lại chỉ biết rơi lệ.”À, xin lỗi.” Ôn Tĩnh vội vàng trả tiền.”Lấy phiếu không?” Tài xế hỏi.

“Không cần đâu.” Ôn Tĩnh hít hít mũi và nói.

“Cháu à, đừng nghĩ quẩn nha, thất tình cũng không có gì đâu, cháu còn trẻ như vậy, tìm một người khác tốt hơn là được thôi!” Tài xế đã nhầm tưởng cô là những cô gái thất tình về khuya nên đã tốt bụng nhắc nhở.

Ôn Tĩnh khựng người, cô cười đắng chát nói: “Không phải thất tình, mà là có thêm một mối tình đầu chưa hề hay biết.”

“Vậy chẳng phải càng tốt sao! Nên vui chứ! Chú nói cho cháu biết, tất cả đàn ông đều rất dễ tâm đến mối tình đầu của mình!” Tài xế thối tiền cho cô và cười nói.

“Dạ phải.” Ánh mắt của Ôn Tĩnh lại đã bay đến nơi nào.

Bởi vì rất dễ tâm, nên mới có thể chôn sâu trong lòng, cất giữ lâu như thế ư?

Tối hôm ấy, Ôn Tĩnh đã đọc đi đọc lại rất nhiều lần quyển “Hạ Lữ” duy nhất trong tay, mãi cho đến trước khi đi vào giấc ngủ, cô vẫn đang suy nghĩ gương mặt của Mạnh Phạm lúc ấy. Cô đã nằm mơ, mơ thấy họ vẫn đang học phổ thông, lớp học rất nhiều người, cô hứng khởi đứng dậy, muốn chạy đến nói chuyện với Mạnh Phạm, chỉ ít phút cảm ơn anh đã để lại cho mình một tình yêu đầu tiên tươi đẹp như thế, nhưng cô nhìn

thấy Đỗ Hiểu Phong, nhìn thấy Tô Viện, nhìn thấy Tiêu Lỗi, nhìn thấy Lưu Hân Nhiên, duy chỉ không nhìn thấy Mạnh Phàm. Chỗ ngồi của Mạnh Phàm trống rỗng, trên đó không có gì cả. Tỉnh dậy vào 4 giờ sáng, Ôn Tĩnh ôm gối ngồi trên giường, ký ức về Mạnh Phàm, cô đã không quên rồi.

Bất luận có cố gắng thế nào, cũng không thể nhớ ra nhiều hơn nữa, tuổi xuân thất lạc ấy đã không cách nào bù đắp, khi họ hiểu nhau thì đã không còn có thể nhìn nhau, nghĩ như thế, Ôn Tĩnh cảm thấy khó chịu vô cùng.

Bởi vì so với mất đi tình yêu, điều bi thương hơn nữa chính là mất đi quá khứ, mất đi thời gian.

16. Phần 12

Mười hai – Làm sao để triệt để cắt đứt, không phải tương tư sống ở lại

Tác giả: Cửu Dạ Hồi

Dịch: Gia Gia Có một giây phút ngẩn ngui, cô nghĩ năm xưa phải chăng Mạnh Phàm cũng đã ngồi ở một nơi nào đó, hít sâu một hơi mùi hương của hoa hòe, rồi đặt balô xuống, lấy máy ảnh ra, tìm kiếm một mảng trắng tinh thuần khiết qua ống kính, sau đó ấn nút chụp. Có lẽ gió nhẹ đã làm rơi một vài phiến lá, rớt lên bờ vai anh, cũng giống như trong ngày tốt nghiệp vậy.

(1)

Tô Tô và bạn trai đã nhận giấy kết hôn rồi, cô gái luôn dẫn trước Ôn Tĩnh một bước từ lúc hẹn hò đến nay, tiếp tục bảo trì kỷ lục ấy.

Một ngày trước khi lãnh giấy chứng nhận, cô đã mang theo toàn bộ tạp chí của Mạnh Phàm đến nhà Ôn Tĩnh, bấm chuông cửa xong thì cô không ngừng hét vào máy nhận điện: “Mau xuống đây, phụ mình mang lên đó!”

Nhìn thấy tạp chí của Mạnh Phàm, Ôn Tĩnh hoảng hồn, cô không biết vì sao Tô Tô lại trả chúng lại cho cô. Những chuyện của trước đây, họ luôn chia sẻ cùng nhau, nhưng hiện giờ Ôn Tĩnh lại không muốn nói bí mật của Mạnh Phàm ra, một mặt là vì sự hiểu lầm nhiều năm sẽ làm Tô Tô ngượng ngùng, mặt khác là vì cô không muốn tình yêu thuần khiết này bị đưa ra ánh sáng, mà chỉ muốn giấu nó trong lòng, ủ hương cùng thời gian.

Tô Tô ngồi trên giường của Ôn Tĩnh, không ngừng than nóng, Ôn Tĩnh lấy cho cô một lon Pepsi, cô uống vài ngụm rồi từ từ nói: “Mình nói cậu biết, hiện giờ mình rất hồi hộp, cậu tin không?”

Ôn Tĩnh bật cười ngồi qua một bên và nói: “Ngày mai là lãnh giấy rồi, chẳng lẽ cậu định hôm nay làm cô dâu bỏ trốn sao?”

“Vậy thì mình không có dũng khí đó, nhưng mà mình sắp kết hôn rồi, sắp thành vợ của người ta rồi, sắp phải nhận trách nhiệm tổ chức một gia đình rồi! Nghĩ lại thì có hơi muốn rút lui... cậu nói xem có phải ai sắp kết hôn cũng đều như thế không?” Tô Tô ủ ê mặt mày nói.

“Chắc vậy chẳng?! Cậu nên có lòng tin mới phải! Mình cảm thấy hai người rất xứng đôi!” Ôn Tĩnh an ủi.

“Phải đó. Tuy rằng không có lòng nhiệt tình như lúc mới yêu, cũng cảm thấy hơi thiếu cảm giác lãng mạn, nhưng mà chồng của mình đích thật là dạng đàn ông thích hợp để kết hôn! Phụ nữ đó, lúc nào cũng là trong lòng thì yêu một người, nhưng lấy thì lại là một người khác.”

“Ây da! Những lời thế này cậu đừng có nói bừa, yêu nhau không phải là để kiếm bữa ăn, làm người giản dị sống qua ngày là được!” Ôn Tĩnh vỗ vỗ vai cô bạn thân.

“Đúng đấy. Cho nên mình cũng không có mơ mộng gì nữa, hôm nay đến đây chính là để bái bai quá khứ.” Tô Tô mím môi, cô đứng lên mở thùng chứa tạp chí ra.

“Cậu định làm gì?” Ôn Tĩnh cẩn trọng hỏi.

“Ngày mai là lấy chồng rồi, nên định quên hết những chuyện trước đây.” Tô Tô cười nhẹ và nói, “Thư của túc cầu tiểu tướng gửi cho mình mình đã đốt hết vào tối qua rồi, tạp chí của Mạnh Phàm cậu đã bỏ rất nhiều công sức để tìm cho mình, mình không nỡ đốt, nên mang nó về đây, cũng coi như là để tưởng niệm. Để ở đây được không?”

Tô Tô chỉ vào kệ sách trống rỗng kia. Ôn Tĩnh gật đầu, cô cũng đi qua đó giúp một tay. Tạp chí vốn là để ở đây, nhìn chiếc kệ sách được lấp đầy từng chút một, Ôn Tĩnh cảm thấy trái tim đã lạc hướng bao ngày nay như được trở về vị trí, cuối cùng là sáu quyển chứa đựng hồi ức, Tô Tô cầm chúng lên, khẽ phủi phủi trang bìa, cô thở dài và nói: “Thật ra lúc đó mình có thích Mạnh Phàm.”

“Hả?” Ôn Tĩnh ngạc nhiên nhìn cô.

“Cậu nghĩ đi, cậu ấy đâu phải loại con trai đáng ghét, mọi người cứ vậy lấy mình nói, cậu ấy thích mình, tốt với mình, làm sao mà mình có thể không động lòng chứ?” Tô Tô ngượng ngùng nói.

“Nhưng mà, cậu chưa từng nói với mình...” Ôn Tĩnh nghi hoặc nói.

“Vì mình cứ có một cảm giác kỳ lạ, rõ ràng cậu ấy trông như rất thích mình, nhưng người thật sự thích lại không phải là mình. Nếu như mình nói ra rồi bị phủ nhận thì chẳng phải rất là mất mặt sao?” Tô Tô híp mắt lại nói, “Cậu còn nhớ hôm tốt nghiệp không? Cậu ấy đã dừng lại chờ mình ở cầu thang.”

“Nhớ.” Ôn Tĩnh lơ mơ nói.

“Thật ra có thể nói là mình đứng lại chờ cậu ấy, vì lúc đó mình là người đứng lại trước, lúc đó mình và túc cầu tiểu tướng đã cãi nhau rồi, mình muốn hỏi cậu ấy, thật ra có thích mình không, nếu như có, tại mình lên đại học có thể quen nhau không.”

“Vậy sau đó?” Ôn Tĩnh hỏi.

“Sau đó cậu đã đi trước, cậu ấy nhìn cậu rời khỏi rồi mới từ từ quay lại, mình tưởng cậu ấy muốn chờ khi không còn ai mới nói với mình, làm mình khẩn trương muốn chết, kết quả cậu ấy chỉ nói vài chữ: Tô Tô, cảm ơn bạn.” Tô Tô hơi nhúm mày, phảng phất như trở về cầu thang rải đầy ánh hoàng hôn năm đó, “Nét mặt cậu ấy rất thành khẩn, nhưng lại không hề có cái cảm giác tim đập thình thịch với mình. Mình bỏ chạy không nói một câu nào cả, nói thật, mình cảm thấy mình oan ức lắm, hình như là mình đã chịu tội thay cho người mà cậu ấy thật sự thích.”

“À...” Ôn Tĩnh rối bời, cô không nhìn mắt của Tô Tô, tuy không thể nói là ai đúng ai sai, nhưng hiểu lầm đó suy cho cùng cũng là vì cô, do đó cô cảm thấy rất áy náy.

“Mình còn từng nghi ngờ cậu ấy chứ! Nhưng mà nhìn cậu với Đỗ Hiểu Phong như hình với bóng vậy, nghĩ lại thì thấy không thể nào.” Tô Tô cười nói.

Ôn Tĩnh khẩn trương nhìn cô, không biết việc này nói ra rồi sẽ là tốt hay là xấu: “Mình...”

“Bỏ đi, chuyện đã qua thì đừng nhắc đến nữa, hồ đồ như thế cũng tốt lắm. Dù gì thì chuyện mất mặt như thế mình sẽ chẳng lan truyền khắp nơi đâu, mọi người đều nghĩ cậu ấy thích mình, mình lại có lòng hư vinh, nên cũng không hề phủ nhận. Sau đó thấy cậu ra sức tìm tạp chí của cậu ấy, có mấy lần mình đã muốn nói với cậu, nhưng lại cảm thấy dường như cái mà cậu đang tìm không chỉ đơn giản là tạp chí... nói trước đây tuyệt đối không phải là viện cớ nhé! Mình biết là cậu cũng chịu không ít khổ, cậu muốn trách mình cũng không sao, nhưng đừng trút giận lên tạp chí nha!” Tô Tô ôm chúng vào lòng, trừng mắt nhìn Ôn Tĩnh.

Ôn Tĩnh vội lắc đầu nói: “Không đâu, không đâu.”

“Run thế này làm gì! Giỡn thôi mà! Mình biết là cậu không làm vậy đâu! Cậu chính là thích nghiêm chỉnh!” Tô Tô cười, đặt 6 quyển tạp chí còn lại vào giá sách. Cô lui lại hai bước, vỗ vỗ tay rồi nói: “Được rồi! Mình đi đây!”

“Cậu thật sự không cần nữa?” Ôn Tĩnh nhìn Tô Tô đang cầm giỏ xách lên và nói.

“Không cần nữa!” Tô Tô đi đến trước cửa, quay đầu lại nói, “Thứ mà sẽ mất đi thì mới quý báu, không mất đi sẽ không bao giờ ghi nhớ, mà có mất đi thì cũng không có nghĩa là nó chưa từng tồn tại. Đúng không?”

Ôn Tĩnh chờ người gật gật đầu, cô cảm thấy hình như mình đã chợt hiểu ra gì đó, những hồi tiếc, oán trách, thất vọng, bi thương mà cô day dứt trong lòng đều đã được hóa giải dễ dàng rồi.

Tiến Tô Tô rời khỏi, Ôn Tĩnh lấy quyển “Hạ Lữ” cuối cùng nhận được từ Lưu Hân Nhiên ở đầu giường ra, để riêng nó chung với sáu quyển kia. Khi muốn sắp xếp lại theo trình tự thời gian, cô đột nhiên khựng người, Ôn Tĩnh lẳng lặng nhìn số báo in trên cạnh sách, nét mặt mang đầy cảm xúc không ngờ.

Kỳ 1 năm 2006

Kỳ 9 năm 2006

Kỳ 8 năm 2005

Kỳ 4 năm 2009

Kỳ 1 năm 2008

Kỳ 2 năm 2007

Kỳ 6 năm 2007

1984126, hợp các số lại, vừa khớp là ngày sinh của Ôn Tĩnh.

(2)

Có lẽ ban đầu Mạnh Phàm cũng không cố tình sắp xếp như thế, chỉ là sau vài kỳ báo mới phát hiện ra sự hảo hợp này, từ đó mới viết tiếp theo ngày sinh của Ôn Tĩnh. Thật ra thì chính anh cũng đang hồi ức, nhưng hồi ức không phải là toàn bộ cuộc sống của anh, bài cuối cùng Mạnh Phàm viết là “Lại đến mùa hoa hòe tỏa hương”, đó là kỳ báo tháng 4 năm 2009, cũng là mật mã cuối cùng trong dãy số ngày sinh này. Sau đó, có lẽ anh sẽ không viết những chuyện liên quan đến tình yêu đầu tiên nữa. Anh sắp kết hôn rồi, anh nhất định rất muốn sống tốt với Hiểu Lan, và bình yên trải qua hết quãng đời hạnh phúc còn lại.

Và Hiểu Lan hoặc giả chính là người đầu tiên phát hiện Tô Tô không phải là mối tình đầu của Mạnh Phàm, Ôn Tĩnh nhớ ngữ khí kinh ngạc của Hiểu Lan khi biết được Tô Tô chưa kết hôn, chính bắt đầu từ lúc đó, cô gái vốn lãnh đạm ấy đã cho cô số điện thoại của Giang Quế Minh, đây chính là khởi đầu của Tầm “Mạnh” Chi Lữ, và cũng là tâm ý riêng biệt của Hiểu Lan, chặng đường cuối cùng cô tiến Mạnh Phàm.

Mối liên hệ dây mơ rễ má kết nối lẫn nhau, Ôn Tĩnh bị thắt chặt ở bên trong. Hôm đó cô cứ suy nghĩ, đối với Mạnh Phàm mà nói, cô rốt cuộc là một sự tồn tại như thế nào, khoảng thời gian căn bản đã bị cô lãng quên đấy, tại sao lại được Mạnh Phàm trân trọng và bảo tồn như thế.

Thích nhưng không nói ra, đó là lựa chọn của Mạnh Phàm lúc ấy. Chàng trai yên tĩnh chuyển đến một ngôi trường xa lạ, thích phải cô gái Ôn Tĩnh đã thích Đỗ Hiểu Phong, tình cảm của anh chân thành, sâu đậm nhưng vô vọng, hoặc giả để tình yêu đầu tiên biến thành một tình yêu thâm lặng, là việc duy nhất mà anh có thể làm.

Ôn Tĩnh nhớ lại cảnh tượng anh thẹn thùng đến hỏi mình số điện thoại nhà Tô Tô, niềm hy vọng nhỏ nhoi ấy hết lần này đến lần khác trở nên ảm đạm khi cô đọc ra một dãy số tùy hứng. Những đoạn phim vụn vỡ

như thế, lại ngưng kết thành ký ức tươi đẹp về tình yêu đầu tiên ở trong lòng Mạnh Phàm, trở thành những câu văn cảm động lòng người in trên tạp chí, lưu chảy khắp các ngõ ngách trong thành thị.

Đây chính là tình yêu trong thưở ban đầu chẳng, Ôn Tĩnh chống cằm bật cười.

Con người luôn luôn thấp thỏm lo sợ đánh mất tình yêu, do đó khi bỏ ra họ đều vô cùng cẩn thận, sợ hãi bị tổn thương, bị phụ lòng, không ai dám dũng cảm nói rằng không cần hồi đáp, nhưng tình yêu đầu tiên thì khác, khi hồi ức nó, thông thường mọi người chỉ nói lúc đó mình đã thích một người như thế nào, chứ không phải người đó đã thích mình ra sao, vì thế Ôn Tĩnh đã ghi nhớ Đỗ Hiểu Phong, và quên mất Mạnh Phàm.

Ôn Tĩnh đã không thể nào biết được, cô đã để lại những gì cho Mạnh Phàm, bí mật này cuối cùng vẫn đã cùng với Mạnh Phàm, bị chôn vùi ở tận cùng của sinh mạng. Nhưng giờ đây cô biết rõ rằng Mạnh Phàm đã để lại gì cho cô, đó là một cảm giác ấm áp thấm đượm đến tận đáy lòng, soi rọi cuộc sống của cô.

Con người luôn luôn học được cách yêu thương, rồi mới được yêu, sau đó vì yêu mà trở nên dũng cảm.

Mỗi một con người bước đi trên con đường đầy gai góc, trải qua quá trình trưởng thành không ngừng bị phủ định, chính tay chôn lấp ước mơ, vì tình yêu mà không ngừng chịu tổn thương, đều nhất định đã từng được yêu trong thưở ban đầu, đều nhất định đã được một người ghi nhớ, và âm thầm chúc phúc cho mình.

Đây chính là dũng khí giúp con người tiếp bước.

(3)

Đầu tháng 9, Ôn Tĩnh đã đến Khu Hồ Ấm.

Cô muốn xem thử phong cảnh cuối cùng mà Mạnh Phàm nhìn thấy, để viết lên dấu chấm câu cho Tầm “Mạnh” Chi Lữ.

Từ Bắc Kinh đến Khu Hồ Ấm phải đi hơn bốn tiếng đồng hồ xe lửa, ngồi lơ mơ sắp ngủ gật bên cửa sổ, Ôn Tĩnh bất ngờ nhận được tin nhắn của Giang Quế Minh.

Từ sau bữa tối hôm ấy thì họ không còn liên lạc với nhau nữa, đây là sự ngưng ngừng trong hiện thực, trong họ có lẽ đều đã có quyết định, nhưng không ai muốn biểu lộ trước.

Chẳng phải câu nói rất phổ biến kia cũng nói như thế sao? Nghiêm túc, vậy thì bạn thua rồi.

Tin nhắn của Giang Quế Minh vẫn mang tính hài hước, anh viết: “Điện thoại của em họ anh hư rồi, em có nhận sửa không?”

Ôn Tĩnh bật cười, đáp lại: “Em không bán điện thoại lâu lắm rồi.”

Giang Quế Minh trả lời lại rất nhanh: “Làm gì vậy?”

Nhìn ra đồng bằng bên ngoài cửa sổ, Ôn Tĩnh viết: “Đang trên xe lửa.”

Đại khái là Giang Quế Minh không hề ngờ rằng cô sẽ rời khỏi Bắc Kinh, anh không nhắn tin nữa mà trực tiếp gọi điện qua, ngữ điệu có hơi nôn nóng: “Vừa không phải 1.5, lại không phải 1.10, em đi đâu vậy?”

“Không phải là anh nghĩ rằng em sẽ không về nữa chứ?” Ôn Tĩnh cười nói, “Em đến Khu Hồ Ấm xem thử.” “Mạnh Phàm?”

“Ừm.”

Hai người im lặng, ông nghe chỉ vọng lại tiếng bánh lăn của xe lửa, một lúc sau, Giang Quế Minh nói: “Anh nhớ em từng nói, ký ức sẽ vượt qua thời gian, nhưng hôm nay chính là ký ức của ngày mai.”

“Em cũng nhớ anh từng nói, chờ đợi là khởi đầu cho sự già đi của thanh xuân, nhưng giờ đây em cảm thấy, chính chờ đợi mới khiến cho thanh xuân vĩnh hằng.” Ôn Tĩnh nhẹ nhàng nói.

Giang Quế Minh thở dài, anh không thường xuyên thở dài, ở anh luôn có một tinh lực kỳ lạ có thể dễ dàng giúp anh thoải mái. Và niềm vui đó thật ra là điều mà rất nhiều người ham muốn, Ôn Tĩnh nhắm mắt lại, lén hồi vị lại cảm giác ấy.

“Vốn dĩ anh đã chuẩn bị sẵn lời thoại, ‘Mạnh Phàm chờ em ở thiên đường, anh chờ em ở Bắc Kinh.’” Vài phút hụt hẫng ngắn ngủi, Giang Quế Minh lại chọc cô, “Nghe được chứ?”

“Khá lắm.” Ôn Tĩnh suy nghĩ, quả thật là rất khiến người nghe cảm động, chỉ là nghe anh nói như thế, cô biết rằng mình không thể bị cảm động nữa.

“Nhưng mà ngại quá, đã không thể chấp hành theo kế hoạch.” Giang Quế Minh lắng giọng nói, “Nhớ đến em thì sẽ nhớ đến Mạnh Phàm, nhớ đến những lúc cùng hoạt động trong hội văn thơ, nét mặt của nó khi nói về tình yêu đầu tiên của mình, có lúc anh cũng sẽ trêu cười những chuyện khờ khạo mà nó làm, nhưng nó chẳng hề để tâm, anh không quên được nét mặt của nó khi đó, rất yên tĩnh cũng rất chuyên chú, hình như đang hưởng thụ một thú vui mà anh không thể nào hiểu được. Nhất định là nó rất thích em, em là món quà quý báu nhất mà nó để lại, giờ đây giao đến tay anh, anh có thể bảo vệ tốt không? Mang hạnh phúc đến cho em, cho Mạnh Phàm yên lòng? Thật lòng mà nói, anh cảm thấy có hơi nặng nề, chúng ta đều biết, Mạnh Phàm đã qua đời, do đó sự thật nó yêu em là việc không thể nào thay đổi, đó là quá khứ mà anh không thể phá vỡ, nhưng chính vì có những quá khứ đó nên mới có em của ngày hôm nay. Người như anh cũng sẽ thấy lo sợ vậy, sau khi biết chuyện của Mạnh Phàm, em sẽ nhìn anh như thế nào? Em có thể thản nhiên không?”

“Em nghĩ chắc em cũng không thể.” Ôn Tĩnh thành thật nói.

“Vậy đó, anh tưởng rằng giữa chúng ta chỉ có Đỗ Hiểu Phong, nhưng bây giờ anh mới hiểu, người thật sự đưa chúng ta đến với nhau lại tách chúng ta ra, là Mạnh Phàm.” Giang Quế Minh ngừng lại một lúc, “Bởi vì quá khứ, nên có hiện tại. Bởi vì hiện tại, mới có tương lai, anh không thể xoay ngược thời gian, không thể bắt được em.”

“Xin lỗi, em đã không thể tuân thủ lời hứa.” Ôn Tĩnh cảm thấy có hơi đau lòng, không phải là cô không thích Giang Quế Minh, chỉ là không thể thản nhiên nắm tay anh như không có chuyện gì.

“Đừng nói sớm như thế, một thời gian nữa đi, có lẽ một ngày nào đó, chúng ta đều hiểu ra thì sao.”

“Ừm!” Ôn Tĩnh gật đầu thật mạnh, mãi đến khi kết thúc cuộc gọi với Giang Quế Minh, cô cũng không cho anh nghe thấy tiếng nấc nghẹn ngào của mình.

Và Giang Quế Minh, đã gửi cho cô một tin nhắn cuối cùng.

Đó là bức ảnh của một chiếc nhẫn, bên dưới anh viết: “Lần trước khi nắm tay em, anh đã lên ước tính độ lớn, chỉ một chút nữa thôi thì anh đã diễn vở kịch rất sến mà em thích nhất rồi, nhưng giờ đây nó đã không có người lấy nữa. Bất luận thế nào, xin em hãy ghi nhớ, mặc dù không phải là đầu tiên, nhưng đó vẫn là tình yêu.”

Bàn tay của Ôn Tĩnh hơi run rẩy, cô muốn lưu tấm hình đó lại, nhưng lại bất cẩn ấn nhầm nút xóa.

Xe lửa vẫn ầm ầm tiến nhanh về trước, bên ngoài cửa sổ là những mẫu ruộng lúa bạt ngàn. Ôn Tĩnh xoa xoa mắt, hình như cô vừa nằm mơ, mơ thấy có một chàng trai rất thích chọc ghẹo cô, anh đưa cô về nhà, tặng cho cô một món quà to như quả địa cầu cỡ lớn vậy, anh dắt cô đến nhà hàng Ý, suýt chút đã tặng nhẫn cho cô, họ đã hứa với nhau gì đó, sau đó lại đã để lời hứa ra đi. Ôn Tĩnh rất thích kiểu dáng của chiếc nhẫn đó, chiếc nhẫn màu bạc rãi vài hạt kim nhỏ, đại khái là vì không thể nhận được nữa, do đó cô đã khó chịu đến bật khóc.

(4)

Cầm trên tay tạp chí của Mạnh Phàm, Ôn Tĩnh đi vào trung gian khu hoa hòe nơi anh chụp ảnh.

Cô ngẩng đầu lên, híp mắt nhìn quanh rừng cây rậm rạp, nước mắt trong chuyển đi làm cho đôi mắt của cô hơi sưng búp, dưới ánh mặt trời, nó rất vô cùng.

Ban đầu Ôn Tĩnh còn định tìm gốc hoa hòe trong bức ảnh “Lại đến mùa hoa hòe tỏa hương”, cô phải tìm bao lâu mới có thể tìm thấy nhánh hoa mà Mạnh Phàm trông thấy, cho dù có tìm được, thì đó cũng đã qua mất chu kỳ sinh trưởng, đã nở và đã héo.

Nhận ra rằng mình thật tức cười, Ôn Tĩnh ngồi luôn xuống đất, cô dựa vào gốc cây, đảo mắt quanh cảnh sắc nơi đây.

Có một giây phút ngắn ngủi, cô nghĩ năm xưa phải chăng Mạnh Phàm cũng đã ngồi ở một nơi nào đó, hít sâu một hơi mùi hương của hoa hòe, rồi đặt balô xuống, lấy máy ảnh ra, tìm kiếm một mảng trắng tinh thuần khiết qua ống kính, sau đó ấn nút chụp. Có lẽ gió nhẹ đã làm rơi một vài phiến lá, rớt lên bờ vai anh, cũng giống như trong ngày tốt nghiệp vậy.

Lúc đó chắc chắn Mạnh Phàm đã nhớ đến chính mình chẳng!

Sẽ nhớ đến tiết học anh bị cô giáo phê bình;

Sẽ nhớ đến những buổi hoàng hôn cùng làm trực nhật với Tô Tô;

Sẽ nhớ đến sự khẩn trương khi cả hai cùng đọc đối thoại;

Sẽ nhớ đến máy truyền thanh Parabol trong viện bảo tàng;

Sẽ nhớ đến bài khẩu cầm bruce “Sealed with a kiss” sau tiết học âm nhạc cuối cùng;

Sẽ nhớ đến bưu thiếp bên biển;

Sẽ nhớ đến lần nói tạm biệt cuối cùng;

Ôn Tĩnh bất giác mỉm cười, cô giơ tay lên, dùng ngón tay làm thành dạng ống kính hình chữ nhật. Sau đó từ từ di động đôi tay, thông qua lỗ trống vuông nhỏ nhỏ đó, cô đã nhìn thấy bầu trời, hoa hòe, mặt trời, và mây xanh. Cô tin rằng nhất định có một điểm nào đó, khiến cho ánh mắt của cô đã xuyên qua thời gian không gian, giao hòa với Mạnh Phàm.

“Cậu thích mình không?” Ôn Tĩnh nhìn qua khoảng lỗ đó và hỏi.

Xung quanh tĩnh lặng phăng phắc, thấp thoáng vọng đến tiếng xào xạc của gió thổi qua cành lá, nhưng lại không có ai trả lời câu hỏi của cô.

“Cậu thích mình không?” Giọng của Ôn Tĩnh lớn hơn.

“Cậu thích mình không?” Cô vừa khóc vừa hét lên.

Cảnh vật trước mặt dần mờ hồ, cánh tay của Ôn Tĩnh đã hơi mỏi, một lúc sau, cô lẩm bầm nói nhỏ: “Mình thích bạn.”

Ở bên kia thế giới, có lẽ Mạnh Phàm sẽ trả lời như thế.

Trước khi trở về Bắc Kinh, Ôn Tĩnh đã đến nơi Mạnh Phàm gặp tai nạn, đó là một góc của công lộ, giờ đây đã không thể nhìn thấy dấu vết nào của lúc đó nữa. Ôn Tĩnh hái vài nhánh hoa cúc, cô đặt nó ở ven đường, nhìn vào chỗ đó, cô nói rất chân thành: “Cám ơn cậu.”

Đây định sẵn là một lời cảm ơn không có hồi đáp, Ôn Tĩnh mỉm cười, khẽ nói: “Cám ơn.”

Bên cạnh có xe chạy qua, che lấp tiếng nói của cô, Ôn Tĩnh từ từ đứng dậy, quay lưng rời khỏi.

Phía xa cuộn đến một cơn gió tây, phiến hoa xoay vòng quanh dưới mặt đất.

“Bye bye.”

Cô phảng phất như nghe thấy tiếng nói ở đầu bên kia của thời gian.

Ôn Tĩnh dừng chân, thành linh quay đầu lại, nhìn vào nơi Mạnh Phàm đã ra đi, cô đứng lại, khựng người. Cuối cùng cô cũng nhớ ra rồi, lần đầu tiên khi cô nhìn thấy gương mặt của Mạnh Phàm.

(5)

Hôm đó khi ra về, Ôn Tĩnh và Tô Tô vừa cười nói vừa cùng ra về như mọi ngày, đề tài tranh cãi với nhau chẳng qua là Kaede Rukawa và Fujima ai đẹp trai hơn, tại sao Conan cứ mãi không lớn lên.

Cô Lý chủ nhiệm đang đứng nói chuyện với một chàng trai xa lạ bên cầu thang, vì ngược sáng, do đó không thể nhìn rõ gương mặt của cậu ấy. Khi đi ngang qua họ, Ôn Tĩnh đã quay đầu lại cười nói: “Bye bye.”

Tô Tô bồn chồn nhìn về phía chàng trai đó, chàng trai cũng sờ nhìn về phía họ.

“Người đó là ai vậy?” Tô Tô hỏi.

“Ai nào?” Ôn Tĩnh không hiểu.

“Thì người đứng bên cô Lý đó.” Tô Tô thụng Ôn Tĩnh.

Ôn Tĩnh quay đầu lại nhìn, mỉm cười nói: “Đâu có quen.”

“Không quen vậy sao lại chào tạm biệt với người ta!” Tô Tô tròn tròn mắt.

“Mình nói với cô chủ nhiệm mà!” Ôn Tĩnh quàng tay Tô Tô, trêu ghẹo mà nói: “Nhưng mà cậu ấy cũng khá đẹp trai đấy nhĩ! Cậu thích người ta rồi phải không!”

“Bậy bạ! Cậu thích thì có!” Tô Tô nhéo Ôn Tĩnh một cái.

Hai người cười nói chạy xuống cầu thang.

Mạnh Phàm ở phía xa vẫn dõi theo hình bóng của họ.

Vận mệnh của họ chính đã ngoặt một vòng, ở ngay chỗ đó.

Một đứa ngày thường nhìn thấy cô Lý là như chuột thấy mèo như mình, tại sao hôm đó lại đột nhiên chào tạm biệt với cô? Vì muốn nhìn gương mặt của chàng trai đó nên mới quay đầu lại?

Mạnh Phàm trông rất đẹp trai ư?

Trong lần đầu tiên gặp gỡ đó, ai đã động lòng trước?

Cô có từng thích Mạnh Phàm không?

Không thích ư?

Ngày tháng quá xa xôi, có những bí mật rất khó phân giải trong thời gian, cách nhau biên giới sinh tử, không rõ ràng nhiều khi lại càng hay. Điều duy nhất mà Ôn Tĩnh có thể xác định, đó là việc cuối cùng về Mạnh Phàm mà cô có thể nhớ ra.

17. Phần Vĩ Thanh + Ngoại Truyện

Vĩ thanh

Tác giả: Cửu Dạ Hồi Dịch: Gia Gia

Trở về Bắc Kinh, Ôn Tĩnh lại bắt đầu bận rộn. Cô vẫn chen chúc trong xe điện ngầm mỗi ngày, nhỏ thuốc nhỏ mắt mỗi ngày, vẫn ăn collagen, ngồi trước máy vi tính làm một khối công việc chẳng biết có ý nghĩa gì nhưng lại bức thiết phải làm. Lâu lâu bị giám đốc la mắng, sau đó than vãn với đồng nghiệp, những cô thẳng nữ chưa có bạn trai sẽ hẹn nhau đi uống nước, cuối tuần Tô Tô vẫn sẽ hẹn cô ra trò chuyện, đề tài của họ một lần nữa được nâng cấp, từ việc sinh em bé cho đến việc mẹ chồng khó khăn thế nào, họ mà gặp nhau là có thể nói suốt mấy tiếng đồng hồ.

Họ vẫn sẽ nhắc đến mối tình đầu, Tô Tô sẽ không ngừng nghỉ mà nhắc lại những chuyện về túc cầu tiểu tượng, Ôn Tĩnh cũng sẽ không ngừng nghỉ phối hợp với cô “Phải đó”, duy có điều khác với trước đây là, cô cũng sẽ nói đến Đỗ Hiểu Phong và Giang Quế Minh, sẽ nói cho Tô Tô nghe về màn đêm đầy sao ở Bắc Đới Hà, dây giầy bên bãi cát, sẽ nói về quả địa cầu, rượu đỏ và chiếc nhẫn.

Tô Tô nói cô và Giang Quế Minh thật là tiếc quá, Ôn Tĩnh không trả lời, số điện thoại của Giang Quế Minh cô không hề xóa, mặc dù đã không còn nhận được lời nào từ con người đó nữa, nhưng cô tin rằng không chừng một ngày nào đó khi điện thoại của em họ anh bị hư, anh vẫn sẽ đến tìm cô.

Ôn Tĩnh và Đỗ Hiểu Phong cũng không còn liên lạc với nhau nữa, chỉ thông qua trạng thái trên Mạng Nhân Nhân của anh, biết được anh đang vay vốn ngân hàng mua nhà, chuẩn bị tu sửa, còn nữa là Kim Vy Vy đang dự bị làm một chuyên đề lớn về Mạnh Phàm trên tạp chí “Hạ Lữ”, tên chuyên đề lấy cấp hoàn toàn ý tưởng của cô, gọi là “Tình yêu đầu tiên — Tầm ‘Mạnh’ Chi Lữ”.

Tuy nhiên, chuyện này thì cô không nói với Tô Tô, trong cuộc sống của họ, Mạnh Phàm đích thật đã rời khỏi rồi, không còn ai nói đến những câu chuyện về anh nữa. Cái không thiếu chính là việc mới và người mới, gió bắc tràn vào Đài Loan, nguyên nhân tử vong của ngôi sao truyền kỳ Michael Jackson được công bố, ban giám khảo cuộc thi sắc đẹp lại có tin nội chiến, lễ khánh đài 60 năm dựng nước phải dùng bao nhiêu pháo bông vân vân. Mỗi ngày con người đều vào xem những tin tức mới như thế, Ôn Tĩnh cũng vậy, nhìn vào như sống rất thông dong, như đã quên hết mọi chuyện.

Song không nhắc đến không có nghĩa là quên đi, “đã quên hết rồi” những lời như thế chỉ có con nít mới thích nói.

Ôn Tĩnh đã đặt Mạnh Phàm vào một nơi rất đặc biệt, đó là một mảnh trong trái tim bé nhỏ của cô, mang theo niềm cảm động và sự tươi đẹp của ban đầu, làm cho cuộc sống của cô không còn cô đơn giữa bao điều nhỏ nhặt.

Việc tiếp theo cô phải làm chính là, mang theo thanh xuân của Mạnh Phàm, từ từ già đi, đến lúc sắp rời khỏi, sẽ thay bộ đồ sạch sẽ, rồi cầm theo những quyển tạp chí này, nhắm mắt lại nằm lên giường, như thế nếu như cô gặp được anh, cô sẽ có thể hỏi anh trực tiếp: “Cậu thích mình không?”

Ôn Tĩnh muốn nghe chính anh nói ra: “Mình thích bạn.”

Thử ban đầu thì không biết yêu sao? Ôn Tĩnh không cảm thấy thế, tình yêu thử ban đầu gọi là tình yêu đầu tiên, đó là tình yêu tuyệt nhất. Đó là tình yêu mà bất luận là người bình thường đến đâu, người đã mất đi tín ngưỡng tình yêu, người đã lún sâu trong cuộc sống hiện thực, người đã biến thành ký hiệu của xã hội, cũng đều nhất định đã trải qua. Bởi vì có được tình yêu đầu tiên của Mạnh Phàm, cuộc sống của Ôn Tĩnh mới luôn có một ngọn đèn không tắt.

Luồng sáng mỏng manh này, đủ làm ấm lòng, cô đã từng hạnh phúc.

Tiết trời Bắc Kinh vào thu hơi se lạnh, Ôn Tĩnh mặc chiếc áo khoác mỏng, rúc cổ vào trong, đèn giao thông màu đỏ rồi lại xanh, cô tự do bước đi thong thả trên con đường tấp nập người qua lại, phút chốc đã không

còn nhìn thấy nữa.

Ngoại truyện: Quế

Tác giả: Cửu Dạ Hồi

Dịch: Gia Gia

Khi Giang Quế Minh một lần nữa nhìn thấy chiếc nhẫn rải kim ấy, thì đã là mùa xuân thứ hai sau khi Mạnh Phàm qua đời.

Nó vốn đã được cất giấu ở trong cùng của ngăn cuối của bàn làm việc, đại khái đó là vị trí mâu thuẫn nhất của lòng người – vừa không muốn quên đi, lại không muốn thường xuyên nhớ đến.

Nếu không phải tấm danh thiếp in chữ “Quế” được mắc bên ngoài hộp nhẫn bị kẹp vào xấp tài liệu chỉnh sửa, thật không biết nó sẽ còn bị để ở đó thêm bao lâu nữa.

Giang Quế Minh cầm cái hộp đó lên, lớp nhung lụa màu xanh đậm đã bị phủ bởi một màng bụi, anh do dự một lúc, vẫn đã không mở nó ra, chỉ lấy tấm danh thiếp không an phận chịu đựng cô đơn kia ra, rồi cất cái hộp về chỗ cũ, cắt đứt ý nghĩ cho nó nhìn lại ánh mặt trời, đóng tủ lại kết thúc mọi tưởng nhớ.

Và rồi, khi Giang Quế Minh vứt tấm card đó đi, mở CD lên nghe, pha một ly hồng trà Bá Tước, đọc hết nửa quyển tạp chí, anh mới phát hiện, tất cả chỉ là vô ích.

Anh có thể trốn được tia sáng của chiếc nhẫn, nhưng không thể trốn khỏi luồng sáng của ký ức.

“Đây là gì?”

“Dấu hiệu của anh.”

“Quế?”

“Ừm.”

Ôn Tĩnh cúi đầu ngắm soi tấm danh thiếp, khẽ sờ lên nét chữ trên đó, vừa cẩn thận vừa tò mò, mọi chuyện rõ ràng như chỉ vừa xảy ra ngày hôm qua.

Dưới sức mạnh tẩy rửa của thời gian, tình cảm sục sôi cuối cùng cũng bị mài thành cát, ước mong và đau thương đều sẽ không nhảy bén như trước, riêng có ký ức lại thoát ra, cố chấp mà muốn chứng minh rằng, trước khi tất cả tiêu biến, nó đích thật đã từng có mặt.

Lâu nay Giang Quế Minh không thích những thứ trừu tượng, anh tin tưởng những cái cụ thể hơn, giờ tay ra là có thể sờ được, xác định được nó ở ngay chỗ đó, giống như những tấm danh thiếp của anh vậy.

Giấy màu tím làm từ bột nguyên chất, dòng chữ Hán màu bạc, bên dưới nét chữ lơ mờ những đóa hoa linh lan, trông như những con dấu cổ xưa trên bì thư vũ khí của Châu Âu thời trung cổ.

Giang Quế Minh đã không còn nhớ anh bắt đầu dùng dấu hiệu đặc biệt này từ khi nào, mẫu thiết kế này không rõ chút nào, tiệm in ấn danh thiếp ở gần trường đại học đã chém anh một khoản lớn, lúc đó Mạnh Phàm cũng từng có lần đi lấy danh thiếp về giúp anh, nhờ vả Mạnh Phàm là dễ nhất, bởi vì anh không bao giờ than thở, chỉ có hơi không hiểu, không hiểu kèm thêm một tấm card như vậy thì có gì khác biệt.

“Nó biết chạm trổ, sẽ khắc vào lòng người. Mỗi ngày đều nhìn thấy nó ta sẽ không có cảm giác gì, nhưng trên thực tế nó đã bắt đầu xâm thực, bắt đầu chiếm cứ, cho đến một ngày khi không nhận được danh thiếp nữa, thì tất cả những ký ức tích lũy bấy lâu sẽ ào ạt đổ về, và rồi cảm giác cô đơn sẽ gấp bội, nhớ thương cũng gấp bội. Con người chính là thế, chỉ khi trái tim mất đi một mảnh, thì mới trống rỗng ra một vị trí đủ để ghi sâu.”

“Vậy sao?”

“Đúng vậy, cho nên đó, em lẳng lặng làm những việc đó không có ích gì đâu, đó đều là những việc nhất định sẽ bị lãng quên!”

“Nhất định sẽ bị lãng quên sao....”

“Tóm lại nếu như em quen anh sớm hơn, mối tình đầu của em chắc chắn sẽ không phải là yêu thầm.”

Lúc ấy Giang Quế Minh đắc ý và xắc láo, còn Mạnh Phàm mặc e thẹn, dường như được ghi nhớ là một việc vô cùng quan trọng, nhưng nếu bị lãng quên thì cũng không phải chuyện gì lớn lao. Chỉ là họ không thể nào biết được, nhiều năm sau, số phận kỳ diệu lại vô hình trung thắt một cái nút ở giữa họ.

Vậy rốt cuộc là cái gì đã bị khắc sâu? Cái gì lại đã bị bỏ quên?

Giang Quế Minh bắt lực bật cười, anh cũng không hiểu, đã một năm rồi, rõ ràng Ôn Tĩnh không nhận được tấm card nào nữa, nhưng tại sao cái ào ạt đổ về lại là kỷ ức của anh?

Nụ cười hòa tan trong không khí, chốc lát đã biến thành cô đơn.

“Tại sao lại dùng chữ ‘Quế’ ?”

“Thì dùng thôi, thế nào?”

“Cũng được thôi.”

“Phải nói là rất hay!”

“Ồ.... rất hay!”

Giang Quế Minh đã quên vì sao anh lại chọn chữ “Quế” trong tên của mình, do đó khi Ôn Tĩnh hỏi anh, anh cũng không biết phải trả lời thế nào, đành nói bừa cho qua chuyện.

Thật ra lúc ấy đề tài giữa anh và Ôn Tĩnh không nhiều, đa phần là liên quan đến Mạnh Phàm, nhưng vì anh thích cô, do đó anh chưa từng cảm thấy nhàm chán.

Lâu lâu anh cũng sẽ nghĩ, tại sao lại thích một người nhìn vào chẳng có điểm gì đặc biệt nổi bật lại còn bị người khác bỏ rơi như thế. Cho đến khi họ chia tay, anh cũng chưa thể hiểu được. Đại khái là vì đã bị mài giũa quá lâu trong cuộc sống, cho nên trong quá trình tìm kiếm tình yêu đầu tiên ấy, hơi thở rất lẻ loi rất muốn được yêu chân thành đã bắt giắc tỏa ra, do đó họ thu hút nhau, và thuận lợi bộc phát trong thời khắc tự nhiên.

Giang Quế Minh từng nói với Ôn Tĩnh, họ đang hẹn hò với nhau. Một câu nói rất sến, nhưng lại là một cảm giác rất khó có được.

Họ thật sự là đã “hò”, họ có thể ngồi suốt một đêm bên bồn hoa, tay nắm tay trò chuyện với nhau. Giang Quế Minh rất thích nắm tay Ôn Tĩnh, bàn tay ấy mềm mại, nhỏ xíu, nhéo một cái, cô sẽ nhẹ nhàng nắm lại tay anh. Mười ngón đan vào nhau, lan tỏa một cảm giác ấm áp của hạnh phúc.

Anh không nôn nóng muốn có được Ôn Tĩnh, vì anh tin rằng Ôn Tĩnh là của anh. Anh nghĩ, thời gian của họ còn rất nhiều, đủ cho họ làm rất nhiều việc một cách từ từ, anh từng đề nghị rất nhiều lần, hẹn cô dạo phố mua sắm, xem phim buổi tối, ra biển du lịch.

Tuy nhiên cuối cùng họ đã kết thúc trước khi những việc này được thực hiện, Giang Quế Minh giận mình vì sao lại không nắm bắt thời gian, dẫu cho chỉ làm được một trong những điều đó thôi cũng tốt. Nhưng cuộc sống chính là như thế, những chuyện ta không ngờ đến luôn luôn là cái quyết định kết quả, tất cả đều đã đến không kịp. Những nguyện vọng bị bỏ rơi ấy, những điều nói không ra cũng đuổi không đi ấy, người ta sẽ đặt cho nó một cái tên, gọi là tiếc nuối.

Ôn Tĩnh chính là niềm tiếc nuối của Giang Quế Minh, mỗi lần nghĩ đến, trái tim đều sẽ nhói lên.

Có lẽ vì quá gần gũi, kỷ niệm có thể cung cấp cho anh hồi vị quá ít. Những lần trêu ghẹo, cảm giác khi nắm tay, lời hứa câu hẹn, Giang Quế Minh đều khắc ghi trong lòng.

Những ký ức này càng sống động, càng hiện rõ cái sự thật anh đã mất đi.

Cũng tại chiếc nhẵn kia gây ra tai họa, làm đảo lộn thời gian, khơi dậy căn bệnh ngầm. Giang Quế Minh ngã lưng ra ghế sofa, khép chặt mắt lại. Anh ép mình không được nghĩ nữa, dấu cho anh biết rằng: ghi nhớ rất khó, nhưng lãng quên càng khó hơn.

Chính ngay lúc này, điện thoại anh chợt đổ chuông, Giang Quế Minh giật mình, lúc cầm điện thoại lên anh lại có hơi khản trương.

Thì ra là các cô biên tập trong tòa soạn nơi anh làm, họ chỉ chốc bắt anh mời họ ăn tối, bảo rằng họ có đầy đủ lý do và đã tìm được một quán ăn vô cùng thích hợp, Giang Quế Minh tươi cười đồng ý. Trong mắt người khác, anh vẫn là chàng ký giả phong độ lịch lãm vui tính, băng qua ngàn hoa mà không dính lại một chiếc lá nào. Anh cũng vui lòng làm như thế, náo loạn chung với mọi người, vẫn hơn là một mình ngồi tưởng nhớ.

Anh sợ, sợ giây phút điện thoại reo lên, anh sẽ lại trông mong gì nữa.

Địa chỉ mà nhóm biên tập nhắn cho anh ngoằn ngoèo lồi thoi, gì mà trước cửa có hoa nhài trắng, có hòm thư kiểu cổ xưa, nhưng lại nhất quyết không chịu nói tên của quán đó. Giang Quế Minh cũng không hỏi nhiều. Hiện giờ Bắc Kinh đang phong trào những quán ăn gia đình, con hẻm cũ xưa có một ngôi nhà nhỏ “đầy lịch sử”, mở cửa vào trong lại có thể là hoàn toàn khác biệt. Người có lòng sẽ chọn những nơi đặc biệt như thế để biểu diễn các cuộc bi hoan ly hợp, chỉ là không biết có bao nhiêu người có lòng đã tu thành chính quả, lại có bao nhiêu tâm tư bị cuốn về biển đông.

Lúc đỗ xe, Giang Quế Minh nhớ ra anh cũng đã từng tìm khắp những chỗ ăn ngon, dẫn Ôn Tĩnh đi ăn hải sản, vào quán bar yên tĩnh bên bờ biển, uống rượu mai quế lộ tự làm. Lúc đó Ôn Tĩnh còn là nhân viên bán điện thoại, vừa bận vừa mệt, một bữa ăn tối đã trở thành nội dung chủ yếu cuộc hẹn của họ, cơ hồ toàn bộ “Hạ Lữ” đều được bàn giao trên bàn ăn.

Ban đầu Giang Quế Minh còn ử rữ mà cảm thấy cho dù chút ít thời gian của họ cũng là vây quanh về Mạnh Phàm, vậy mà giờ đây, cách lâu rồi, anh lại dần nhớ ra một số chuyện khác. Họ cũng đã từng giận lẫy với nhau, một người trách đối phương có tiếng phong lưu, đếm hết từng tin đồn nghe được, người thì trách đối phương bịt tai trộm chuông, chỉ vì giọng nói giống nhau mà cố ý tiếp cận. Lúc giận quá, thì người ngồi uống rượu, người ngồi rơi lệ.

Giang Quế Minh nói rằng chưa bao giờ khiến cho con gái phải rơi lệ, dấu cho mình có quay lưng rời khỏi, thì cũng phải để đối phương lui ra trong tư thái nho nhã trước. Song khi nhìn thấy nước mắt của Ôn Tĩnh, anh lại thấp hèn mà cảm thấy an lòng, cô ấy đích thật đã từng khóc vì mình, không phải Đỗ Hiểu Phong, cũng không phải Mạnh Phàm.

“Cái chúng ta phải nắm chặt, là tương lai của chúng ta!”

“Tương lai... của chúng ta sao?”

“Phải! 2009 đến mãi mãi!”

“Lâu quá đó.”

“Không tốt sao?”

“Tốt!”

Mặc dù Ôn Tĩnh rõ ràng đã nói là “Tốt”, nhưng lời nói mà họ hứa với nhau trong vòng tay của đôi bên vẫn đã tản đi theo gió đêm. Và đó là đêm nào? Trong nhà hàng nào? Giang Quế Minh không còn nhớ nữa, ký ức rõ ràng nhất của anh chỉ dừng lại ở đêm cuối cùng, ly rượu đỏ phản chiếu kinh ngạc và bi thương, chiếc nhẵn giấu trong đĩa, và tấm danh thiếp “Quế” bị bỏ lại.

Giang Quế Minh châm một liều thuốc, rút chìa khóa ra rồi khóa xe lại. Anh rất rõ, cái thứ gọi là hồi ức này, khi nó xuất hiện, nếu không phải là hoài niệm mà là thương cảm, vậy thì phải nhanh chóng chấm dứt. Đến khi những gì liên quan đến người đó đã hóa thành trải nghiệm mà mình có thể thuật lại, thì mới nên mở nó ra nhìn lại, bằng không chẳng thà đừng nhớ.

Khói thuốc xoắn cuộn dâng lên cao, trước mắt anh như bị che bởi một lớp sương mù, Giang Quế Minh ngược mặt lên nhìn quanh, đang định tìm quán ăn có hoa nhài trắng trước cửa mà tin nhắn miêu tả thì anh đã bỗng dưng khựng người.

Quán ăn đó không hề khó tìm, tuy nằm giữa các ngôi nhà, nhưng Giang Quế Minh vẫn đã thấy nó ngay trong cái nhìn đầu tiên.

Tên của nó là “Quế”.

Vừa bước vào trong thì Giang Quế Minh đã bị cả nhóm biên tập vây quanh trêu chọc, ai cũng bắt anh nói rõ xem thăng chức làm ông chủ từ lúc nào, mở quán này từ khi nào. Giang Quế Minh thuận theo lời nói đùa của họ mà chọc lại, là sẽ mời họ đến làm nhân viên.

Thứ ăn mang lên, họ lại thảo luận qua chuyện khác. Với họ mà nói, đến đây cũng chỉ là vừa khớp để lời được một bữa tối mà thôi, còn Giang Quế Minh lại cảm thấy, nơi này có một cảm giác quen thuộc kỳ lạ.

Đến khi thanh toán thì trực giác của anh mới được chứng thực, bà chủ và anh nhìn nhau, cả hai đều kinh ngạc đến cơ hồ đã cùng gọi ra tên của đối phương.

Cô ấy là người bạn học ngồi cùng bàn của anh, cũng là tình yêu đầu tiên của anh.

Mặc dù Giang Quế Minh thường nói Mạnh Phàm non quá, nhưng thật ra trong lần đầu yêu, anh cũng chẳng giỏi hơn người khác bao nhiêu. Chỉ biết tìm đủ kiểu đủ cách trò chuyện với cô bạn kế bên, ví dụ như mượn đồ chúc bút chì, mượn giấy làm bài kiểm tra, hoặc là giật quyển “Nhạc đàn đương đại” của cô gái, lấy bình nước của cô, khi trời mưa thì dùng chung một cây dù. Người bạn cùng bàn dường như không hề phát hiện ra tâm ý của anh, bị anh làm cho bức quá, cô sẽ la lên: “Giang Minh, cậu thật là đáng ghét!”

Lúc ấy Giang Quế Minh không thích chữ “Quế” trong tên của mình, anh cứ cảm thấy nó sẽ khiến người ta tưởng nhầm là chữ “Quý” trong phú quý, thế thì què lắm. Do đó giấy nhãn của anh luôn luôn chỉ viết tên mình là “Giang Minh”, bạn bè gọi quen rồi thì cũng dần quên tên thật của anh.

Chỉ có một lần trong giờ tự học, cô lấy thẻ học sinh của anh ra, sau đó cầm bút chì khoanh tròn chữ “Quế” trên đó, rồi hỏi: “Tại sao phải lượt bớt nó đi?”

“Không thích.” Giang Quế Minh trả lời rất ngẫu.

“Chẳng phải rất hay sao? Trên mặt trăng chỉ có một loài cây này thôi.” Cô gái cười nói, “Cậu không nghe cô giáo văn học nói sao? Mặt trăng còn được gọi là Quế Phách.”

“Vậy sao?” Giang Quế Minh nhìn tên mình hồ nghi, cũng lạ thật, bị cô khoanh một vòng tròn xong, chữ “Quế” nhìn thuận mắt hơn nhiều.

“Ừm, mình rất thích.” Cô quay đầu lại tiếp tục làm bài, còn tim của anh lại lỡ mất vài nhịp.

Có lẽ đó chính là cái khuôn ban đầu hình thành danh thiếp chữ “Quế”, nếu như không phải tình cờ gặp lại cô, có lẽ Giang Quế Minh đã mãi mãi quên mất cái nguồn này. Dẫu sao thì mối tình đầu của anh cũng chỉ kết thúc lặng lẽ cùng với lễ tốt nghiệp, mặc cho tháng năm làm mờ ký ức.

Song nhiều năm sau của ngày hôm nay, đứng gần nhìn cô gái trước mặt mình, nghĩ đến tên quán ăn, Giang Quế Minh đột nhiên cảm thấy, có lẽ anh cũng đã lỡ mất điều gì đó, cũng có một người đứng ở nơi mà anh không nhìn thấy, nhìn bóng lưng của anh, tiếp nối dấu ấn của anh.

Cuộc trùng phùng của hai người dẫn đến một hàng dấu chấm hỏi cho nhóm biên tập, những cô đầu óc nhạy bén đã bắt đầu suy đoán câu truyện, chẳng qua là nàng hữu tình nhưng chàng vô ý, một người đã phụ lòng một người, cô gái si tình mở quán ăn, chỉ để ghi nhớ tên của chàng.

Nội dung sến thật, nhưng lại không có “màu”, làm các cô đá mắt với nhau cười tủm tủm, Giang Quế Minh sợ làm cô gái ngượng ngùng, liền đẩy hết những tên quấy rối ra ngoài.

Quầy thu ngân chỉ còn lại hai người, Giang Quế Minh cười hỏi: “Tại sao lại dùng tên này?”

“Trước cửa có một cây quế.” Cô gái chỉ ra ngoài cửa nói.

Giang Quế Minh quay đầu lại nhìn, gật gù “ồ ồ”, nhưng trong lòng lại suy đoán có phải là cô đang che giấu không, có phải là mình đã quá đường đột, hỏi về bí mật mà cô muốn không nói ra rồi không.

“Còn nữa....” Cô gái khom xuống tìm kiếm gì đó, rồi lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho anh, “Nhìn thấy cái này từ một người bạn, mình thích lắm, vừa đặc biệt vừa nhã nhặn.”

Giang Quế Minh nhìn tấm card ấy dờ dẫm, thoáng chốc ngỡ rằng đây chỉ là một giấc mộng Nam Kha.

Giấy màu tím làm từ bột nguyên chất, dòng chữ Hán màu bạc, nền chữ lơ mờ hoa linh lan, đây rõ ràng là chữ “Quế” mà anh đã tặng đi.

“Bạn của cậu tên gì?” Giang Quế Minh nhìn tấm card của mình, anh hỏi.

“Ôn Tĩnh. Không phải bạn học của chúng ta, cậu không quen đâu. Nhưng mà cô ấy cũng được xem là một nhân vật nổi tiếng trên mạng đó, cậu có biết sự kiện “Tình yêu đầu tiên — Tầm ‘Mạnh’ chi lữ” rất đình đám năm ngoái không? Đó là của cô ấy viết đó, hơn nữa còn là người thật việc thật!” Cô gái nói rất hứng khởi.

“Vậy hai người quen nhau như thế nào?”

“Lúc đó mình còn là tiếp viên trong một công ty truyền thông, cô ấy đến phỏng vấn, nhưng bị pass. Mình cảm thấy tiếc quá nên đã nói với bạn trai, đúng lúc bên chỗ anh ấy đang thiếu người, thế là mình tìm số điện thoại của cô ấy trong xấp hồ sơ, rồi gọi điện nhắn cô ấy đến thử, kết quả vô cùng thuận lợi, hiện giờ cô ấy vẫn còn làm ở đó đấy.”

“Ồ, cái này là của cô ấy làm à?” Giang Quế Minh biết mà còn hỏi, trên đó có hơi thở của Ôn Tĩnh, nó phảng phất như ập thẳng vào mặt anh thông qua tấm giấy mỏng manh này. Anh rất muốn biết, đối với Ôn Tĩnh mà nói, anh là gì. Cô sẽ nhắc đến anh ở trước mặt người khác như thế nào, sẽ định vị khoảng thời gian ấy của họ ra sao.

“Không phải, của người khác tặng cho cô ấy. À phải, cái này cậu không thể lấy đi, mình còn phải trả lại cô ấy đó. Hình như đối phương là một người khá quan trọng, cô ấy xem những tấm card này như bảo bối, mình chỉ mượn để xem thiết kế thôi.” Cô gái lấy lại tấm card từ tay anh, le lưỡi.

“Một người khá quan trọng”, lời miêu tả thế này rõ ràng rất được Giang Quế Minh ưa chuộng, anh lại tươi cười chuyện trò với cô gái thêm một lúc, cho đến khi các cô biên tập đến gõ cửa, anh mới vội vàng thanh toán.

Cô gái không chịu lấy, Giang Quế Minh thì cứ nhét vào tay cô, anh biết một cô gái hai mươi mấy tuổi lập nghiệp là không dễ dàng. Hơn nữa, tuy không thể sánh bằng Mạnh Phàm, nhưng anh cũng muốn làm gì đó cho mối tình đầu của mình, dù chỉ là một việc nhỏ con.

Cả hai chào tạm biệt, Giang Quế Minh thong thả bước ra ngoài, chuông gió mắc bên cửa kêu lên “leng keng”, cô gái phía sau khẽ gọi anh lại.

“Này, Giang Minh!”

“Hmm?” Giang Quế Minh hơi quay lại.

“Chẳng phải lúc trước cậu không thích chữ ‘Quế’ sao? Nhưng mình vẫn luôn cảm thấy nó rất hay!” Cô gái chỉ chỉ lên biển tên quán ăn.

“Hiện giờ rất thích.” Giang Quế Minh nhìn cô, nói rất rõ ràng.

“Thật sao? Vậy thì tốt quá.” Cô gái nở nụ cười.

Hôm đó trên đường lái xe về nhà, Giang Quế Minh suy nghĩ về nụ cười của cô gái ấy, ôn hòa, rạng ngời, thuần túy, giống như năm mười mấy tuổi khi họ còn ngồi học chung với nhau vậy, đó là nụ cười hiếm có của con người khi đã trải qua thử thách cuộc sống. Có lẽ tình tố mông lung năm xưa cũng đã từng để lại cho cô sự lưu luyến không nói thành lời, chỉ là, anh mãi mãi cũng không thể biết được. Cũng giống như cô gái ấy không thể nào biết được, chữ “Quế” trên tấm danh thiếp khiến cô quyết định đặt làm tên quán đang nằm trong tay cô, đã xuất phát từ một vòng tròn do chính cô vẽ lên thẻ học sinh năm xưa.

Đời người chính là điệu kỳ như thế, xoay quanh lại thành duyên.

Thật ra mọi câu chuyện đều có thể chia làm hai loại, cái mình nhìn thấy, và cái người khác nhìn thấy. Cùng một nhân tố thời gian, nhưng có thể để lại những hồi ức khác nhau. Và chỉ có tình yêu đầu tiên, bất kể là của mình hay của người khác, bất kể là biết hay là không, bất kể là tử vong hay là mỉm cười, sẽ đều là âm áp và tươi đẹp.

Tiếng chuông nhắc nhở reo lên, trên đó viết “Ngày giỗ Mạnh Phàm”, chớp mắt một năm lại đã trôi qua. Mạnh Phàm ngủ rồi, và họ vẫn còn thức; Mạnh Phàm đã từng yêu, và họ vẫn đang yêu.

Giang Quế Minh nghĩ, ngày mai anh phải đến thăm Mạnh Phàm, sau đó sẽ đứng chờ, chờ đến khi nhìn thấy Ôn Tĩnh. Anh nhất định phải kể cho cô nghe câu chuyện về “Quế”, sau đó nói cho cô biết, mỗi một người đều sẽ có câu chuyện tình yêu đầu tiên của mình. Bởi vì đã từng được trân trọng mà yêu thương như thế, cho nên chúng ta mới còn muốn tiếp tục yêu.

Anh không tham lam, anh chỉ cần một lần, một lần là đủ.

Ngoại truyện: Lan Tác giả: Cửu Dạ Hồi

Dịch: Gia Gia

Khi trời nhá nhem tối thì Hiểu Lan mới đến nghĩa trang, có hai bó hoa trước bia mộ của Mạnh Phàm, nét chữ trên bia đã được tô lại, ngay cả mặt bia cũng được lau chùi sạch sẽ. Hiểu Lan không cần làm thêm gì nữa, cô ngồi xuống đất, nhìn tên của Mạnh Phàm, cảm thấy mình có hơi thừa thãi.

Cô biết cô ấy sẽ đến, cô cũng biết mình không muốn gặp cô ấy chút nào.

Song, cô không muốn cũng không nói lên điều gì, chàng trai yên nghỉ bên dưới nắm mồ này đây, nhất định là rất muốn.

Chính xác mà nói, quen nhau với Mạnh Phàm, là kết quả mà một mình Hiểu Lan đã cố gắng đạt được.

Ngày Mạnh Phàm ngâm bài “First love”, Hiểu Lan cũng có mặt, cô ngồi ở ngay dãy cuối của phòng. Bài thơ kết thúc với câu “my heart left its dwelling-place/ and can return no more“, cũng bắt đầu từ giây phút đó, trái tim của cô đã bay đi, và không còn trở về nữa.

Nét mặt lặng ngắt của thiếu niên, kết hợp với giọng anh ngữ bồng bênh tạo thành một không khí yên tĩnh đến đặc biệt. Nghĩ lại cũng tức cười, điểm thu hút Hiểu Lan nhất ở Mạnh Phàm, thật ra chính là mối tình đầu của anh, chỉ là khi đó cô không biết mà thôi.

“Mạnh Phàm, cậu thích mình không?”

“Hả?”

“Thôi được, vậy ít ra không ghét chứ?”

“Ừm!”

“Vậy có thể nắm tay mình không? Mấy bạn trong ký túc xá đang đứng ở phía sau đây, mình không muốn bị mất mặt vì tỏ tình thất bại, chắc chắn sẽ khóc đó.”

“Cậu... đừng khóc....”

Hiếu Lan thừa cơ nắm lấy tay anh, ngón tay của anh hơi lạnh, Hiếu Lan bất giác nắm chặt hơn. Nhóm các cô gái trong ký túc xá bắt đầu kêu lên inh ỏi, Mạnh Phàm có hơi ngại mà cúi đầu xuống, Hiếu Lan giơ tay làm chữ V mà trong lòng vui sướng. Cô nghĩ, chàng trai như thế là có thể cho cô nắm tay suốt đời, cho dù là cô chủ động thì đã sao? Cô chỉ mong được người một dạ, đến đầu bạc với mình.

Mạnh Phàm tuyệt đối là một người bạn trai xuất sắc, anh cùng cô học tự học, cùng cô đến căn tin ăn cơm, giúp cô lấy nước nóng, cuối tuần giúp cô mang hành lý về nhà. Lễ tình nhân sẽ tặng hoa cho cô, mỗi năm sinh nhật đều tặng quà khác nhau, không dây dưa làm chuyện không rõ ràng với những cô gái khác, ngay cả mặt khẩu QQ cũng không giấu cô.

Một bạn trai khiến người khác ngưỡng mộ như thế, Hiếu Lan đương nhiên là vô cùng hài lòng. Cô thích nghe người khác khen Mạnh Phàm, điều đó chứng tỏ cô đang hạnh phúc. Chỉ là, cô có một nỗi đau không thể để lộ ra ngoài, cô biết, trong lòng Mạnh Phàm có một giấc mộng xa xăm nhưng quyến luyến, tên của giấc mộng đó là tình yêu đầu tiên.

Mạnh Phàm chưa bao giờ chủ động nhắc về nó, cũng không để lại dấu tích gì. Có điều tính nhạy cảm của phụ nữ là bẩm sinh, cô không thể không chế trái tim của một người mãi mãi hướng về mình, nhưng cô có thể cảm nhận được nơi đó có chứa một người khác.

“Anh còn nhớ cô ấy không?”

“Ai?”

“Mối tình đầu của anh.”

“Trong lòng có một nơi dành cho cô ấy.”

“Ồ.”

Khi nói những lời này, họ đang ngồi trong công viên trường đại học. Mạnh Phàm ngẩng đầu lên, nhìn vầng trăng treo trên trời. Sắp đến rằm 15 rồi, trăng đã nửa tròn, tỏa ra một luồng sáng trắng sạch sẽ, rọi lên gương mặt Mạnh Phàm, rực rỡ, rọi lên gương mặt Hiếu Lan, băng lạnh.

Giây phút ấy, Hiếu Lan cảm thấy, mối tình đầu của anh rõ ràng là tình yêu khắc cốt ghi tâm nhất.

Cô rất muốn biết cô gái đó là ai, trông như thế nào, giữa họ đã từng xảy ra chuyện gì. Anh cũng chăm sóc cô ấy tốt như đối với cô ư? Cũng sẽ lấy nước và mua cơm? Cũng sẽ cầm dù che mưa cho cô ấy về nhà?

Nhưng cô không có hỏi, có những chuyện một khi hiểu rõ rồi sẽ chưa hẳn có thể làm lại từ đầu, trái lại, không chừng nó sẽ đúng lúc trở thành cảnh bề mặt.

Tình yêu không thể đo đếm, không thể đo lường. Có lẽ là vì mình đã cố chấp mà đưa tay ra trước, do đó Hiếu Lan luôn cảm thấy mình nhút nhát hơn một chút, thấp bé hơn một chút. Chỉ ít không thể dùng cảm yêu và yêu sâu đậm như con người ban đầu kia.

Cô ấy là giấc mộng của anh, là nút thắt không thể tháo gỡ, là tuổi xuân không có hối hận, là hạt chu sa trong lòng bàn tay, còn mình là gì?

Mỗi khi nghĩ đến vấn đề này, Hiếu Lan đều không dám tiếp tục giả thiết câu trả lời. Cô nghĩ, thời gian sau này, Mạnh Phàm sẽ cho cô một đáp án.

Và sau đó, cái đầu tiên mà cô chờ đợi được đích thật là một bài viết liên quan đến cô gái đó trên tạp chí “Hạ Lữ”.

Giống như đang xem trộm nhật ký tư ẩn của Mạnh Phàm, bàn tay cô run rẩy, lòng cô càng bất an, tâm trí cô lơ mơ, một dòng chữ phải đọc đến hai ba lần mới hiểu được ý nghĩa muốn biểu đạt.

Cô dần hiểu ra, mối tình đầu của Mạnh Phàm tuy rất sâu đậm, nhưng cũng chỉ là tình cảm không thể bọc bọc. Giữa họ không có bất kỳ tình tiết âu yếm nào khiến cô đau lòng, giữa họ, chỉ là một người ghi nhớ, và một người đã quên. Chỉ có điều, cho đến ngày hôm nay mà vẫn còn có thể hồi ức lại những chi tiết nhỏ nhặt kia một cách rõ ràng như thế, cảm nhớ những lần tiếp xúc ngẫu nhiên như thế, vậy chẳng phải anh vẫn đang yêu?

Hôm đó, lần đầu tiên Hiểu Lan cãi nhau với Mạnh Phàm, cô đã khóc, và cho dù là khóc, cũng không hề tức tưởi. So với cô gái trong ký ức kia, anh sẽ đau cho con người đang đứng trước mặt mình không?

Mạnh Phàm nâng mặt cô lên, lặng lẽ nhìn vào mắt cô, lau đi giọt nước trong khóe mắt.

“Anh muốn kết hôn với em.”

“Hmm?”

“Anh cưới em!”

“Ừm!”

Và cuộc tranh chấp về mối tình đầu thế là đã kết thúc, Hiểu Lan dường như đã có được đáp án mà cô muốn, nhưng lại không thật sự rất vui.

Là như vậy sao?

Không, cô cảm thấy vẫn chưa xong, đây cách cuối cùng còn xa lắm.

Năm 2008, Mạnh Phàm chính thức cầu hôn cô, phụ huynh hai bên gia đình đều rất hài lòng, bạn bè cũng đều chúc phúc cho họ. Ngày làm lễ do Mạnh Phàm quyết định, 8 tháng 8 năm 2009, vì thời gian xác định sớm, do đó Hiểu Lan đã chọn nhà hàng Hoa Hồng mà cô thích nhất. Thời gian đó, cô bận rộn hẳn lên, tu sửa nhà cửa, chuẩn bị cho hôn lễ. Tuy mệt mỏi, nhưng cô rất vui. Mối tình đầu của anh, đã bị trát thạch cao và tường nhà chia cách rồi.

Nhưng ma sai quỷ khiến thế nào đó, Tiêu Lỗi đã gọi điện cho Mạnh Phàm, nghe nội dung có thể biết được ai đó trong lớp họ sẽ kết hôn trong ngày khai mạc Olympic. Cùng một ngày, cách nhau đúng một năm, Hiểu Lan rất tự nhiên mà nghĩ đến mối tình đầu của anh. Đây là một tâm ý sâu sắc biết bao? Sau khi nhìn thấy đối phương hạnh phúc, anh mới an tâm cho phép mình hạnh phúc.

Đêm đó Hiểu Lan đã bỏ nhà ra đi, cô cảm thấy, tu sửa gì đó, tiệc rượu gì đó, đều đã trở thành trò cười. Cô ngồi bên đường vừa khóc vừa gọi cho Giang Quế Minh, nói hết bao nhiêu uất ức trong lòng. Câu “Tội em xong rồi” của cô làm Giang Quế Minh hoảng hốt đến không tả được.

“Em hận mối tình đầu!”

“Đừng nói như vậy, ai cũng có mối tình đầu.”

“Anh ấy là mối tình đầu của em, nhưng mối tình đầu của anh ấy lại không phải em.”

“Nhưng, người nó cưới là em.”

“Cưới” là chữ mà phụ nữ khó chống đỡ nhất, nhớ đến gương mặt khi Mạnh Phàm nói “Anh cưới em”, trái tim của Hiểu Lan lập tức mềm nhũn. Cô thành thật nói cho Giang Quế Minh biết mình đang ở đâu, không bao lâu thì Mạnh Phàm đã chạy đến, là chạy đến. Khi ôm cô vào lòng, lồng ngực anh vẫn còn phập phồng.

Hiểu Lan nắm chặt tay Mạnh Phàm trên suốt đường về, ngón tay của anh hơi lạnh, từ lúc bắt đầu cho đến hôm nay vẫn như thế. Hiểu Lan biết, chỉ thiếu một chút thôi, người mà cô chờ đợi lâu nay, phải chăng sẽ cùng cô răng long đầu bạc?

Bài viết liên quan đến tình yêu đầu tiên trên “Hạ Lữ” lâu lâu vẫn sẽ có, hôn lễ của họ cũng ngày một cận kề. Tháng 4 là lúc hoa hòe nở đẹp nhất, Mạnh Phàm nói muốn đến Khu Hồ Ấm chụp hình, sẽ không rất lâu, nhiều lắm chỉ hai ngày. Hiểu Lan đang rầu vì chọn áo cưới, đang bận với công việc chọn cái này hay chọn cái kia, do đó khi anh đi, cô đã không kịp nói với anh nhớ phải cẩn thận giống như mọi khi.

Đêm đó sau khi chụp hình xong, Mạnh Phàm đã gọi điện cho Hiểu Lan, và đã lần đầu tiên nói về bài viết của mình, về tình yêu đầu tiên của anh.

“Đây là bài cuối cùng.”

“Ồ.”

“Hiếu Lan, anh xin lỗi.”

“Anh về rồi mình nói tiếp nha!”

“Được, đợi anh.”

“Em đã đợi anh rất lâu rồi.”

Chỉ thừa thốt vài lời, nhưng đôi bên đều hiểu nhau, Hiếu Lan đã không kiềm được nước mắt khi Mạnh Phàm nói xin lỗi, cô nghĩ, lần này, cuối cùng cô cũng đợi được đích đến rồi.

Và rồi, đó là lần cuối cùng cô nghe được giọng nói của Mạnh Phàm, cô mãi mãi cũng không thể biết, Mạnh Phàm còn có điều gì muốn nói với cô, sự chờ đợi của cô vì sự ra đi của anh mà trở thành vô thời hạn.

Có vài người bạn học phổ thông đến tang lễ của anh, Hiếu Lan biết, cô gái đó chắc chắn cũng có mặt. Tô Tô khóc thương tâm nhất, nhưng cô gái Ôn Tĩnh lặng lẽ ngưng mắt nhìn Mạnh Phàm lại khiến cô sinh ra một cảm giác kỳ lạ. Do đó khi tang lễ kết thúc, cô đã bước đến hỏi thăm, Ôn Tĩnh vội vàng phủ nhận, xem ra không phải nói dối.

Khi nhận được điện thoại của Ôn Tĩnh, biết được Tô Tô chưa kết hôn, Hiếu Lan đã thấp thoáng cảm thấy có điều gì đó không đúng, đọc lại toàn bộ tạp chí mà Mạnh Phàm để lại, cô mới hiểu ra toàn bộ bí mật bên trong. Khi bảo Ôn Tĩnh đến tìm Giang Quế Minh, cô đã biết rồi họ sẽ tìm được kết quả như thế nào.

Anh tuy đã mất, nhưng cô muốn tình yêu đầu tiên của anh sẽ được trường tồn trong ống thời gian đã bị lãng quên.

Đây là việc cuối cùng mà cô có thể làm cho anh, là kết cuộc mà cô tự ý thiết đặt sau sự chờ đợi hụt hẫng.

Lo lắng sự ra đi của Mạnh Phàm để lại đả kích quá lớn cho con mình, mẹ của Hiếu Lan bắt đầu sắp xếp cho cô xem mắt. Cô không có lựa chọn khác, còn có thể làm sao? Người ra đi cũng đã đi rồi, anh đã dừng bước trước kỳ hôn lễ của họ, và cô người đang còn sống vẫn phải tiếp tục tiến lên, 10 năm, 20 năm, 30 năm... định sẵn không có anh bên cạnh.

Gặp qua một số người, không ai để lại cảm giác đặc biệt cho cô. Mẹ nói người này rất có nội hàm, thật ra chẳng qua là một khúc gỗ; mẹ nói người kia rất hoạt bát, nhưng nhìn vào rõ ràng là một kẻ phong lưu. Mẹ nổi giận, mẹ nói thế gian này không còn Mạnh Phàm nữa, người đã chết rồi, tim của con không được chết theo nó. Hiếu Lan không nói gì, cô rất hiểu, chỉ là con người đó vẫn còn sống trong tim của cô.

Đại đa phần những ai sau khi lĩnh giáo sự lạnh nhạt của Hiếu Lan thì đều đã biết khó mà rút lui, chỉ có một người, nhìn rất trẻ con, là vẫn còn miệt mài theo đuổi cô. Anh và Mạnh Phàm hoàn toàn khác nhau, chưa từng thấy ai lại mặt dày như thế.

Hết đến cuối tuần chàng trai lại đến mời cô xem phim, biết chắc cô sẽ từ chối, anh sẽ nghĩ ra một lô những lý do chẳng đâu vào đâu. Xem Conan phá án, anh sẽ nói: “Vì tên của nữ chính giống tên em.”

Kiểm nén, chịu đựng, nhưng rồi Hiếu Lan lại đã bị Tiểu Lan trong phim làm cảm động, Tiểu Lan (Ran) nói: “Bởi vì chờ đợi càng lâu, lúc gặp lại sẽ càng hạnh phúc.” Giây phút đó cô đã bật khóc, khóc đến không ngăn lại được.

Chờ lâu như thế, cuối cùng cũng đợi được người một lòng, đợi đến khi anh đã chủ động đến nắm tay cô cùng đi hết quãng đời này, nhưng lại không chờ được đầu bạc răng long.

Giữa bao nhiêu ánh mắt phần nộ của khán giả trong rạp, chàng trai vẫn ôm chặt lấy cô, anh không hỏi gì, chỉ nhẹ nhàng vuốt lưng cô và nói nhỏ: “Được rồi, không sao nữa, ngoan.”

Từ khi Mạnh Phàm qua đời, đây mới là lần đầu tiên cô khóc không kiêng nể như thế, sáng khoái như thế, và, không cô đơn như thế.

Hiếu Lan còn đang ngồi thất thần trước bia mộ, chàng trai sau khi đậu xe vào bãi xong đã chạy đến bên cô, anh kéo Hiếu Lan đang ngồi dưới đất dậy, quở trách cô không biết chăm sóc cho mình, lời thôi can dặn cô đủ điều, rằng con gái không được ngồi dưới đất, như thế sẽ bị lạnh.

Hiếu Lan muốn xen vào một câu, rằng có anh ở đây em sẽ không lạnh, nhưng anh lại cứ nói mãi không ngừng, cô chỉ đành đổi sang một đề tài mà cô chắc chắn rằng sẽ khiến anh im lặng.

“Yêu anh rồi, phải làm sao đây?”

“Thì yêu như tình yêu đầu tiên vậy!”

“Anh sẽ yêu em như thế nào?”

“Thì yêu như tình yêu đầu tiên vậy!”

Chàng trai giờ giờ quẩn tạp chí trong tay mình, cười rạng rỡ vô cùng, đó là kỳ mới nhất của “Hạ Lữ”, anh biết kỳ nào cô cũng mua, do đó đã mua trước cho cô. Dòng chữ nổi bật nhất trên bìa là chuyên đề mà Kim Vy Vy đã thực hiện bấy lâu — “Tình yêu đầu tiên — Tầm mộng chi lữ”.

Hiếu Lan cười, chàng trai nắm lấy tay cô, tay của anh rất nóng, và cũng nắm rất chặt. Cả hai cùng quay lưng rời khỏi rất ăn ý, bóng của họ đã che lấp bia mộ của Mạnh Phàm.

Giây phút ấy, Hiếu Lan đã chào tạm biệt với Mạnh Phàm ở trong lòng.

Anh là mối tình đầu của cô, cô hiểu rõ nhất cảm giác tình yêu đầu tiên là như thế nào.

Do đó, cô phải yêu như tình yêu đầu tiên vậy, giống như Mạnh Phàm đã từng đối với cô.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/first-love>